

Giới thiệu Lãnh Vương Cuồng Sủng,Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê

Năm bốn tuổi nàng bị lưu lạc xa quê hương đến khi qua trời về nàng đã là tiểu cô nương có sắc đẹp khuyên thành, võ công tuyệt thế nhưng đạm bạc như nước nàng quay lại muốn tìm hiểu âm mưu hãm hại nàng năm xưa.

Hắn là Nam Lâm Thần Vương phủ vương gia, tiên nhân chi tử, che thiên chi thế, nhưng lãnh khốc như băng.Nhưng một lần vô tình gặp nàng đã làm trái tim hắn tan chảy và quyết tâm chinh phục nàng làm vợ bằng mọi giá.

Cùng xem con đường truy thê đầy gian nan của hắn qua truyện Lãnh Vương Cuồng Sủng,Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng,Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Càn khôn thương pháp

Đoạn ngắn

Một ngày, mẫu nam bắt lấy cổ tay trắng nõn của mẫu nữ nói: "Ta từng nói với lòng mình rằng, gặp lại người, tuyệt không bao giờ lại thả người rồi đi."

Mẫu nữ nhìn mọi người bốn phía bụng dạ khó lường, nhân nhạ nói: "Người trước buông tay, ta có thể đáp ứng người một cái điều kiện."

Mẫu nam trầm tư một lát, hỏi: "Điều kiện gì đều có thể?"

Mẫu nữ nói: "Người chỉ cần dám nói, ta liền dám đáp ứng."

Mẫu nam: "..."

Bài này nữ cường nam cường, cả đôi nhất thế một đôi nhân...

Giới thiệu:

Ban đêm bầu trời tối đen như mực, đại tuyết bay tán loạn. Trên ngã tư đường không có một bóng người, một loại yên tĩnh đến ghê người, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm gió Bắc gào thét. Ban đêm như thế, mọi người sớm lên giường đi ngủ. Nhưng mà, một nhà tường cao đại viện nội, một gian trong sương phòng còn lượng mỏng manh ngọn đèn.

“Phụ nhân, là vị tiểu thư.” Chỉ nghe thấy một cái phụ nhân thanh âm vang lên.

“Kiều ma ma, người mau tới nhìn một cái, đứa nhỏ này thế nào sinh hạ đến một tiếng cũng không khóc?” Lại nghe thấy tiếng phụ nhân này lo lắng hỏi.

Phàn Nguyệt mở to mắt, chỉ thấy hai hai nữ tử mặc trang phục cổ trang đang mở to mắt nhìn mình, lúc này bản thân đã biến thành một đứa trẻ con vừa mới sinh ra.

Phàn Nguyệt nhất thời đã sáng tỏ, bản thân mình đã xuyên không, lại xuyên sang một nơi không có trong lịch sử, trong lòng không khỏi một trận cười khổ, bản thân còn sống, lúc này lại là trẻ con Phàn Nguyệt khỏe miệng lo lắng cong lên một cái độ cong.

“Dung ma ma, người mau nhìn, tiểu thư tuy rằng sinh ra không khóc, nhưng nàng lại cười, vừa sinh hạ đứa nhỏ sẽ cười, ta hình như là vừa nhìn thấy.” Kiều ma ma vui vẻ nói, cũng không cho rằng tiểu hài tử sinh hạ đến nhất định phải khóc.

“Đem đứa nhỏ ôm lại đây.” Phàn Nguyệt nghe được một người tuổi còn trẻ nữ tử thanh âm.

Chỉ thấy, Dung ma ma lau sạch thân thể của nàng, dùng một khối khăn nhỏ đem bản thân bao lại rồi đưa tới trong lòng người phụ nữ vừa mới nói chuyện.

Phàn Nguyệt nhìn về phía người nữ tử này, chỉ thấy nàng nửa nằm ở trên giường, tóc mai tán loạn, khuôn mặt tái nhợt, có thể thấy được khi vừa mới sinh nàng là như thế nào vất vả. Nữ tử tuy rằng mặt mày mệt mỏi, nhưng không giấu nổi dung nhan tú lệ.

Nữ tử lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má mềm mại của Phàn Nguyệt, lại cúi đầu hôn cái trán Phàn Nguyệt, liền đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực.

Ở Phàn nguyệt cảm thấy khó thở, lại nghe thấy được thanh âm cửa môn bị đẩy ra, cùng với một trận tiếng bước chân dồn, cảm giác có một người đã đi tới bên giường.

Nữ tử đem Phàn Nguyệt theo trong lòng buông ra, lúc này nàng mới nhìn rõ bên giường đứng một gã tuổi trẻ nam tử. Hắn thân xanh ngọc sắc cảm bảo, mặt như bạch ngọc, một đôi ôn nhuận ánh mắt chính nhìn chăm chăm Phàn Nguyệt một cái chớp mắt cũng không chớp.

Lúc này nam tử nhìn về phía nữ tử, ôn nhuận con người đen trung càng tràn ngập yêu thương cùng sùng nịch, ôn nhu nói: “Tích nhi, vất vả .”

Nhưng mà, nữ tử nghe được lời nói cuối của người nam tử, đem Phan Nguyệt đưa cho nam tử, thân thể chuyển hướng giường lí sườn, che mặt mà nước mắt.

“Tích nhi, không cần như vậy, ta cũng luyện tiếu.” Nam tử lo lắng trấn an nói.

Nam tử khẽ ôm phàn nguyệt, thủ không khỏi buộc chặt lại nói ra. Nhìn phần điều ngọc mài bé, tâm nhu không thể lại nhu, nhưng cũng đau không thể lại đau. Thật hy vọng bản thân là một tiểu nhân vong ân phụ nghĩa không tuân thủ hứa hẹn , như vậy còn có lý do đem này kiều nộn nộn bé giữ ở bên người, nhưng tưởng là một chuyện, làm lại là một chuyện khác.

Nghĩ vậy, nam tử đem Phan Nguyệt giao cho Dung ma ma ôm, bản thân ngồi vào bên giường, đem nữ tử nhẹ nhàng ôm vào trong lòng.

“Tích nhi, sự việc đã như thế này, không chấp nhận được chúng ta lùi bước. Ta cùng với tướng quân tình nghị tạm thời không nói, người cùng kia sở phụ nhân như sinh tử chi giao, chúng ta không thể làm người bội bạc, ta tin tưởng tướng quân vợ chồng mang nặng chắc chắn coi như chính mình sinh. Huống hồ, chúng ta phù đệ cùng Trương Quân Phủ chính là cách nhau một bức tường, tùy thời có thể đi qua xem nàng.” Nam tử ôn nhu khuyên nhủ.

“Đúng vậy, phu nhân, ngại cứ việc phóng khoáng tâm, tướng quân cùng phu nhân chắc chắn đem tiểu thư như nữ nhi mình sinh giống nhau đối đãi.” Kiều ma ma cũng cùng nhau khuyên nhủ.

Nghe thế, Phan Nguyệt xem như hiểu rõ. Suy nghĩ cả nửa ngày, là muốn đem nàng đưa cho kia cái gì tướng quân vợ chồng. Phan Nguyệt thật là buồn bực, xuyên không một hồi, chạy tới hai đôi cha mẹ, hai đôi liên hai đôi đi, tức chết nàng mà.

Phan Nguyệt ở trong lòng dung ma ma đánh giấc, rất là mệt nhọc, sau liền nghe thấy nữ tử nói: “Dung ma ma, đưa nhỏ lại cho ta ôm ôm”

Phan nguyệt có chút dung động, đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm, có mấy ai làm mẫu thân có thể bỏ được đem đứa nhỏ của mình tặng người? Chắc là không ai có thể.

Phan nguyệt lại bị nữ tử ôm vào trong ngực, nhất thời cảm giác ấm áp , chưa bao giờ có ấm áp như thế. Nhưng lại nghĩ đến, này ấm áp rất nhanh lại mất đi, không khỏi có chút khổ sở.

“Phu quân, cho nàng đặt một cái tên đi.” Nữ tử nói.

“Tích nhi, hi vọng của chúng ta nữ nhi sau khi lớn lên có thể tâm như linh ngọc, thông thấu sự đời,vậy kêu Linh nhi đi.” Nam tử ôn nhuận nói.

Nghe xong nam tử nói tên, Phan Nguyệt rất là vừa lòng. Không Linh thoát tục, so của nàng nguyệt tự dễ nghe hơn.

“Tích nhi, thời điểm không còn sớm , để kiều ma ma đem đứa nhỏ ôm đi đi.” Cường chế trụ trong lòng không tha, nam tử ôn nhu đối nữ tử nói.

Nữ tử vẫn chưa nói tiếp, mà là khẽ đem Linh nhi đặt ở kiều ma ma trong lòng, rồi sau đó đầu chôn ở nam tử trong lòng, không tiếng động nỉ non.

Nam tử nhẹ nhàng vỗ sau lưng nữ tử , hướng kiều ma ma khoát tay áo, ý bảo nàng có thể ôm đi .

Dung ma ma nhìn Linh nhi bị ôm ra cửa, chạy nhanh dùng ống tay áo xoa xoa nước mắt, xoay người vào phòng bên.

Ngày thứ hai, phó lớn ngô nhỏ liền truyền ra như vậy tin tức: Tướng quân phu nhân cùng Thừa tướng phu nhân, ban đêm cả hai đều sinh hạ một vị tiểu thư, Trương Quân Phủ tiểu thư bình yên vô sự, mà Thừa tướng phủ tiểu thư cũng không hạnh chết non.

Nghe nói sau, mọi người khóc thút thít, đều cảm thán tạo hóa trên người.

Ba năm sau, Trương Quân Phủ trong Phục Linh Viện, Sở Kiều Linh ngồi ở trên xích đu, tâm tình phải nói là...!! .

Sở Kiều Linh sớm hiểu biết đến, bản thân đã xuyên đến triều đại Thiên triều, năm nay vừa khéo là Thừa Kiền Đế hai mươi ba năm. Phụ thân của mình Sở Mộng Đình là thừa tướng Thiên triều, Sở gia nhiều thế hệ làm tướng, đến Sở Mộng Đình này một thế hệ, càng bách chiến bách thắng, một cây càn khôn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi,được mọi người ca tụng thành "thần tướng".

Sở gia được Thiên triều hoàng đế rất coi trọng, tay cầm trọng binh.

Sở Kiều Linh nhàm chán bắt hai tay vào nhau, đột nhiên linh quang chợt lóe, phụ thân sắp đến phía sau viện luyện võ trường luyện công !

Sở Kiều Linh “Đằng” một chút liền theo bàn đu dây nhảy xuống dưới, hai chân chạm đất, nhanh chóng chạy tới phía sau viện, ngay sau đó mặt sau truyền đến kiều ma ma tiếng kinh hô.

“Tiểu thư, ngại chậm một chút chạy.” Kiều ma ma nhanh theo ở phía sau.

“Không cần đi theo ta.” Diễm Diễm mềm yếu thanh âm vang lên, đồng thời mang theo chút mệnh lệnh.

Sở Kiều Linh thầm nghĩ, người cũng đi theo, chẳng phải là dễ dàng bị phụ thân phát hiện hơn sao.

Kỳ thực kiêu ma ma cũng không là muốn đi theo Sở Kiều Linh về phía sau viện, chỉ là sợ nàng chạy quá nhanh, hội ngã sắp xuống. Mỗi lần Sở Kiều Linh về phía sau viện, cũng không làm cho người ta đi theo, đối với phương diện này nguyên nhân, kiêu ma ma trong lòng biết rõ ràng. Nghe vậy, kiêu ma ma quả thực dừng bước chân.

Sở Kiều Linh đi đến hậu viện, ở núi giả sau ngòi núp xuống sau bụi hoa.

Hiện tại đúng là mùa xuân, bách hoa nở rộ. Sở Kiều Linh còn nhỏ, lại mặc bộ váy hồng nhạt, quả thật không dễ dàng bị phát hiện.

Không bao lâu, sở tướng quân tay cầm cần khôn thương đi tới luyện võ trường. Hắn mặc một thân cẩm bào xanh đen sắc, mây kiếm nhập tán, mặt như đao khắc, cả người tản ra kinh nghiệm sa trường khí lạnh thấu xương.

Hắn quét mắt núi giả, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, liền huy động cần khôn thương, bắt đầu diễn luyện. Chiêu thức thứ nhất, như giao long nhập hải, lại như ung đánh Trường Không, có thể dời núi lấp biển, nhìn xem mà Sở Kiều Linh tâm bất đầu rục rịch, hận không thể bản thân cũng có thể như thế.

“Còn không mau xuất ra.” Luyện đến chiêu thức cuối cùng, tướng quân Sở Mộng Đình đối với người sau núi giả nói.

Sở Kiều Linh không cam lòng đứng lên, nghĩ rằng lại bị phát hiện. Mỗi lần bị phát hiện, phụ thân luôn phạt nàng đi theo Kiêu ma ma học làm nữ hồng, thật là không thú vị.

Sở Mộng Đình buồn cười nhìn Sở Kiều Linh không cam lòng về phía bản thân đi tới, phấn điều ngọc mài trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bình thường rất ít có cái gì biểu tình, lúc này lại một mặt không vừa ý.

“Thế nào, mất hứng?” Sở Mộng Đình nhìn nàng, ngồi xổm xuống, cũng cầm trong tay thương buông ra, đối Sở Kiều Linh nhún mày nói.

Thông qua ba năm ở chung, Sở Mộng Đình cảm thấy Sở Kiều Linh cùng những đứa nhỏ khác không giống nhau. Một cái mới ba tuổi đứa nhỏ, trên mặt lại thường xuyên xuất hiện đại nhân mới có biểu tình, Sở Mộng Đình nghĩ hoặc, đồng thời, trong lòng nhưng cũng thật là thích.

“Phụ thân nếu lại phạt ta, Kiều Linh liền lại càng không cao hứng.” Mềm yếu thanh âm lại dị thường có khí thế.

“Nga, kia phạt người sau này đi theo vì phụ học này cần khôn thương pháp, người là không là cũng không cao hứng?” Sở Mộng Đình chế nhạo nói.

Sở Mộng Đình đã sớm biết Sở Kiều Linh thật là thích này cần khôn thương pháp, mỗi lần bản thân thao luyện thời điểm, nàng đều ở bên cạnh vụng trộm quan sát, chính là ngại cho Sở Kiều Linh còn quá nhỏ, sợ nàng làm bản thân bị thương, mới không cho nàng học. Xem ra chính mình vẫn là vẫn không lại sự cố chấp của nàng, mỗi lần vẫn như cũ làm theo ý mình.

“Phụ thân, ngài nói là thật sự?” Sở Kiều Linh một mặt kinh hi nhìn Sở Mộng Đình, ánh mắt luôn luôn bình yên nhất thời trở nên gọn sóng.

“Chỉ cần người không sợ chịu khổ, muốn học cái gì, vì phụ đều dạy người.” Sở Mộng Đình hứa hẹn nói.

“Kiều Linh không sợ chịu khổ.” Sở Kiều Linh lập tức tỏ thái độ nói.

“Tốt lắm, vì phụ sẽ sai người đi tạo ra cho người một cây đao thích hợp dùng, chờ ngân thương tạo tốt lắm, vì phụ lại đến dạy người chiêu thức, hiện tại vì phụ trước dạy người khẩu quyết, cần phải nhớ cho kĩ.” Nói xong, Sở Mộng Đình liền đem cần khôn thương pháp truyền dạy cho Sở Kiều Linh.

Sở Mộng Đình đã sớm biết được Sở Kiều Linh thật là trí tuệ, không đến một nén hương thời gian, Sở Kiều Linh đã đem khẩu quyết nhớ kĩ trong đầu.

Ba ngày sau, ngân thương đã làm xong, đưa tới Tương Quân Phủ.

Sở Kiều Linh cảm ngân thương, thật là thích. Chỉ nhìn một cách đơn thuần này ngân thương, dài khoảng ba thước, so với chiều cao của Sở Kiều Linh không sai biệt lắm, nó được làm rỗng ruột, để Sở Kiều Linh có thể di chuyển.

Sở Kiều Linh đi theo phụ thân đi đến luyện võ trường, nhìn phụ thân biểu diễn, bản thân cũng đi theo khoa tay múa chân. Cần khôn thương pháp tổng cộng mười tám thế, mỗi một chiêu mỗi một thế, Sở Kiều Linh sớm đã khắc trong tâm khảm.

Sở Mộng Đình nhìn Sở Kiều Linh đã nhớ kỹ toàn bộ chiêu thế, còn tuổi nhỏ đã có thể siêu việt như thế, liền lui ở một bên cảm khái.

Lúc này, một nữ tử trẻ tuổi đi đến bên cạnh Sở Mộng Đình. Chỉ thấy nàng mặt mày thanh nhã, thân hình yếu điệu, nàng chính là phu nhân Sở Mộng Đình, mẫu thân của Sở Kiều Linh —— Kiều Khả Khanh.

“Khanh nhi, người xem, Linh nhi trí tuệ thông minh, thể chất kỳ lạ, ý chí cứng cỏi, là một kì tài luyện võ, với tư chất của nàng sau một thời gian nữa thôi sẽ trở thành người trên vạn người” Sở Mộng Đình buồn bã nói.

“Tích tỵ tỵ thật sự là cho chúng ta một cái bảo bối.” Kiều khả khanh nhỏ giọng nói tiếp.

“Đúng vậy, thật sự là làm khó vợ chồng Cốc huynh.” Sở Mộng Đình cảm thán nói.

Ngay sau đó, Sở Mộng Đình lại hỏi: “Khanh nhi, ngươi đã quyết định không đem 《Huyền Băng Quyết》 truyền thụ cho Linh nhi?”

Kiều khả khanh trầm ngâm một lát, nói: “Ta sợ dĩ không nghĩ Linh nhi học nó, thứ nhất là nó phải có nội lực, trong quá trình tu luyện phải chịu được lạnh vô cùng khổ, Linh nhi còn quá nhỏ, ta sợ nàng thừa nhận không nổi; thứ hai là nếu có thể tu luyện được, võ công tuy rằng có thể xuất thần nhập hóa, nhưng nó làm cho người tu luyện thể chất thiên hàn, khả năng cả đời vô sinh. Ta không phải là như thế sao?”

Nói xong, kiều khả khanh một mặt áy náy xem Hướng Sở mộng đình.

Sở Mộng Đình chợt vươn một tay ôm kiều khả khanh bả vai, ôn nhu nói: “Lại khổ sở ? Chúng ta không phải có Linh nhi sao? Còn nữa, ngươi chính là nói khả năng, có lẽ về sau còn có thể có đâu.”

“Bất luận như thế nào, ta không thể để Linh nhi phải mạo hiểm như vậy. Ta nếu không phải gặp được phu quân là ngươi, ta cũng không dám tưởng tượng cuộc sống sau này sẽ như thế nào.” Kiều khả khanh thâm tình nhìn Sở mộng đình.

“Đưa ngọc, ta yêu ngươi tự nhiên là yêu ngươi toàn bộ, nếu có chút điều kiện, kia liền không phải thật sự yêu ngươi.” Sở Mộng Đình nhìn ái thê sùng nịch nói.

“Linh nhi sau khi lớn lên, ta không thể cam đoan có thể cho nàng tìm được một người giống phu quân thông tình đạt lý, toàn tâm toàn ý chỉ yêu nàng một người vị hôn phu, chính vì lẽ đó ta không thể để Linh nhi mạo hiểm.” Kiều khả khanh nói.

“Phu nhân, ngươi suy nghĩ nhiều, đợi cho Linh nhi tìm vị hôn phu , cũng còn xa lắm!” Sở Mộng Đình cười nói.

“Dạ.còn sớm!, ta đây cũng muốn phòng ngừa chu đáo nha.” Kiều khả khanh nhún mày.

Vợ chồng hai người nơi này nói chuyện, Sở Kiều Linh chỗ kia đã đem càn khôn thương pháp chiêu thức luyện tập mấy lần, xinh đẹp khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , giống như một cái tiểu hồng hồng quả táo, rất là đáng yêu, trên trán cũng toát ra mồ hôi.

Thấy Sở Kiều Linh ngừng lại, kiều khả khanh đi qua, trong tay áo xuất ra khăn lụa, nhẹ nhàng giúp Sở Kiều Linh lau mồ hôi trên mặt.

“Cám ơn mẫu thân!” Sở Kiều Linh vui vẻ nói.

Kiều khả khanh rất ít khi nghe được Sở Kiều Linh như thế khoan khoái âm thanh âm, lập tức, hiểu rõ cười cười.

Lúc này, một gã nha hoàn báo lại, Thừa tướng phủ Dung công tử cùng Tần vương phủ tiểu thế tử đã đến Phục Linh Viện .

...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng,Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Sáo ngọc phỉ thúy

Hai vợ chồng Sở Mộng Đình nhìn thoáng qua, Thừa tướng phủ Dung công tử đến quý phủ chẳng có gì lạ, Tần vương phủ tiểu thế tử cho tới bây giờ cũng không có qua lại, nay thế nào đột nhiên đến đây?

Lập tức, Sở Mộng Đình ôm lấy Sở Kiều Linh cùng Kiều Khả Khanh hướng phục linh viện mà đi.

Đến phục linh viện cửa, chợt nghe đến thanh âm một nam hài phô trương:

“Thua nhưng không cho đổi ý?” Sở Kiều Linh nghe ra đây là thanh âm cách vách Thừa tướng phủ công tử Cốc Dung.

“Đó là tự nhiên.” Một nam hài khác trầm ổn thanh âm vang lên.

Sở Mộng Đình đem Sở Kiều Linh buông, để chính nàng đi vào, liền cùng kiều khả khanh xoay người hướng chủ ốc mà đi.

Sở Kiều Linh cảm thấy phụ mẫu nàng thật là tâm lý, mỗi lần thời điểm Cốc Dung tìm đến nàng chơi đùa, vì sợ bọn họ chơi chưa đã, chưa bao giờ ở một bên nhìn.

Sở Kiều Linh nâng chân lên chạy vào sân, chỉ thấy Cốc Dung đang chơi xích đu của nàng , trên mặt tươi cười thật khoa trương. Một cái khác xấp xỉ tuổi hấn, khuôn mặt nam hài giống tiểu đại nhân khoanh tay đứng ở bên cạnh.

Cốc Dung gặp Sở Kiều Linh vào, trên mặt tươi cười càng xán lạn, theo bàn đu dây nhảy xuống dưới, cao hứng hô: “Linh nhi, ngươi đã trở lại, làm ta chờ thật lâu nha!”

“Nga, Dung ca ca khi nào thì trở nên vội vã tìm Kiều Linh chơi?” Sở Kiều Linh mềm yếu thanh âm giống như có chứa hương vị ngọt ngào.

Cốc Dung ngượng ngùng nhéo nhéo trên vai một lọn tóc, nói sạo: “Cái kia, ta bình thường cũng không phải thường xuyên tới tìm người ngoại sao?”

Cốc Dung có điểm chốt dạ, này cũng khó trách, hẳn thủy chung không rõ bản thân cha mẹ vì sao luôn để bản thân hẳn chơi cùng với đứa nhỏ ba tuổi tiểu nha đầu này.

Tiểu nha đầu tuy rằng rất là xinh đẹp, nhưng tính tình này rất không thú vị. Nói với nàng ngoại “Đầu con đế”, nàng nói “Nhàm chán”; nói với nàng ngoại “Bắt chim sẻ”, nàng nói “Không thú vị”. Cốc Dung đã sớm biết nàng sẽ không thích cùng tiểu hài tử chơi đùa. Nhưng cha mẹ luôn ở trước mặt hẳn nói, tướng quân có mình nàng là nữ nhi, không có bạn bè cùng nhau chơi đùa, rất là tịch mịch, nhất định phải hẳn thường xuyên cùng Sở Kiều Linh ngoại.

Cốc Dung cảm thấy đây là cha mẹ cố ý tìm lý do, nếu nói như thế, kia tần vương phủ tiểu thể tử cũng không phải giống nhau tịch mịch, thế nào không gọi hẳn cũng đi bồi hẳn?

Vì vậy, Cốc Dung không vui vẻ khi đến Trương Quân Phủ.

Sở Kiều Linh quét Cốc Dung liếc mắt một cái, liền ngồi vào ghế thượng, dùng khăn lụa chà lau ngân thương của nàng.

“Linh nhi, sở thức thức bắt đầu dạy người thương pháp?” Cốc Dung nhìn Sở Kiều Linh ngân thương hỏi.

Sở Kiều Linh “Ân” một tiếng.

“Linh nhi, người còn không có gặp qua Lạc Băng Hàn đi, hẳn là tần vương phủ tiểu thể tử.” Cốc Dung tiếp theo chỉ chỉ tiểu nam hài bên cạnh, giới thiệu cho nàng.

Sở Kiều Linh ngẩng đầu nhìn Lạc Băng Hàn, chỉ thấy hẳn mi thanh mục tú, một mặt trầm tĩnh.

Lạc Băng Hàn lúc này cũng nhìn Sở Kiều Linh, trong con ngươi đen hiện lên một tia lưu quang chột lóe mà qua.

“Dung ca ca, các người có chuyện gì?” Sở Kiều Linh đi thẳng vào chủ đề, tin tưởng Cốc Dung hôm nay khẳng định là có việc mới đến tìm nàng.

“Cái kia, Linh nhi, người đem khúc nhạc ngày đó thổi một lần cho chúng ta nghe một chút có được không?” Cốc Dung một chút xấu hổ cũng không có, tươi cười đầy mặt nói.

“Khúc nào?” Sở Kiều Linh bắt đầu giả ngu, trong lòng ảo não, bản thân ngày đó thuận miệng thổi một khúc nhạc của hiện đại bị Cốc Dung nghe được.

“Chính là người ngày đó ngồi ở trên giường thổi, ta đi vào tìm người thổi điếm nghe được.” Cốc Dung lo lắng nói.

“Vì sao muốn ta thổi khúc kia.” Tự biết lừa dối không được, Sở Kiều Linh hỏi.

“Hôm nay ở khóa học âm luật của Ngự học đường, ngự sư để chúng ta mỗi người dùng cây sáo thổi một khúc nhạc, sau khi thổi xong, ngự sư nói Lạc Băng Hàn thổi được tốt nhất. Ta nói với hẳn, cùng Linh nhi muội muội so sánh, hẳn thổi trúng tựa như tiểu hài tử bị bắt tập nói, hẳn không tin, chúng ta liền đánh cược.” Cốc Dung giải thích nói.

Kia ngự học đường, Sở Kiều Linh là biết đến, nó là nơi dành cho nữ tử vương công đại thần trong triều giảng bài. Đại thần tử nữ một khi đã có tài năng liền có thể nhập học trước tuổi.

“Tiền đặt cược là cái gì?” Sở Kiều Linh hỏi tiếp.

“Nếu là ta thắng, hẳn liền đem “Bát ca điều” cho ta; nếu bị thua, ta sẽ cũng không thể chơi ‘Đầu con đế’.” Cốc Dung nói.

“Con đế có gì hay mà đùa.” Sở Kiều Linh biết Cốc Dung yêu nhất ngoại “Đầu con đế”, nhàn nhạt nói.

“Linh nhi...” Cốc Dung mang theo một tia khẩn cầu.

Sở Kiều Linh trong lòng xẹt qua một tia buồn cười, đem ngân thương đặt ở bàn đá thượng, hướng Cốc Dung vươn tay nhỏ bé, nói: “Đem cây sáo cho ta.”

Cốc Dung vui mừng đem cây sáo đi qua.

Sở Kiều Linh đem cây sáo tiếp nhận, đưa tới bên miệng, khúc nhạc du dương, phiêu lãng phát ra từ miệng nàng.

Lạc Băng Hàn nhìn chăm chăm Sở Kiều Linh, trong lòng tràn ngập kinh ngạc, nghĩ rằng, như thế một cái nhỏ nhỏ thiên hạ, thế nào có thể thổi ra một khúc du dương, uyển chuyển, mà lại có chứa nhân nhạ ưu thương?

Sở Kiều Linh thổi xong, liền đem cây sáo trả lại cho Cốc Dung, không hề để ý tới bọn họ, lấy thượng ngân thương, hướng trong phòng đi đến.

“Thế nào, thua có phục hay không?” Cốc Dung đắc ý dào dạt.

“Theo ta hồi phủ đi lấy.” Lạc Băng Hàn vẫn như cũ một mặt trầm tĩnh nói, đồng thời thu hồi tầm mắt đang nhìn về phía trong phòng, xoay người hướng cửa viện đi đến, Cốc Dung cao hứng theo ở phía sau.

Theo sau không lâu, vợ chồng Cốc Thừa tướng chỉ thấy Cốc Dung cầm một cái Bát ca về tới trong phủ, liền hỏi là chuyện gì xảy ra, Cốc Dung liền đem chuyện cùng Lạc Băng Hàn đánh đố, Sở Kiều Linh thắng trận nói cho cha mẹ.

Người nói Vô Tâm, người nghe cố ý. Ngày hôm sau, Cốc Thừa tướng liền làm cho người ta đến cửa hàng ngọc thạch chọn lựa một khối tốt nhất Phi Thúy ngọc thạch, nhờ người chuyên môn tạo ra một chi sáo ngọc.

Mười ngày sau, sáo ngọc được tạo ra, đưa đến Thừa tướng phủ.

Cốc phu nhân tiếp nhận Cốc Thừa tướng đưa qua sáo ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve, phảng phất như đang được vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Kiều Linh. Bọn họ mỗi lần cứ lần lần ép buộc Cốc Dung đi Trương Quân Phủ bởi Sở Kiều Linh ngoan, còn không phải là vì có thể thông qua ánh mắt Cốc Dung xem đến Sở Kiều Linh, để giải tỏa nỗi khổ của cha mẹ đối nữ nhi.

Tuy rằng Trương Quân Phủ cùng Thừa tướng phủ là láng giềng, nhưng vợ chồng Cốc Thừa tướng vì muốn không làm cho người khác hoài nghi, nên không thể thường xuyên đi qua thăm, nghe nói Sở Kiều Linh thích thổi khúc, liền gọi người tạo ra chiếc sáo ngọc này, để bù lại trong lòng thua thiệt.

“Phụ thân, chuyện gì vội vã đem ta gọi đến?” Cốc Dung chạy vào hỏi.

“Đem này cây sáo tặng cho Linh nhi muội muội.” Mẫu thân Dung Tích ôn nhu nói.

“Nàng năm nay sinh nhật còn chưa tới, tại sao lại muốn đưa lễ vật?” Cốc Dung khó hiểu.

“Cho người đưa, người cứ đưa đi, không nên hỏi nhiều như vậy.” Phụ thân Cốc thâm khó khăn lớn tiếng.

“Khi Linh nhi hỏi ta vì sao muốn đưa lễ vật cho nàng, ta như thế nào trả lời nàng?” Cốc Dung không sợ chết tiếp tục hỏi.

“Người đã nói, năm trước nàng sinh nhật khi người đưa lễ vật nàng không thích, này cây sáo ngọc là bù lại lần đó hạ lễ.” Mẫu thân ra chủ ý.

Một lát sau, Cốc Dung đã đứng ở phục linh trong viện, đem sáo ngọc nhét vào trong lòng Sở Kiều Linh nói: “Cho người, mẹ ta nói đây là tặng người quà sinh nhật trước.”

Sở Kiều Linh cầm chiếc sáo ngọc xanh biếc, bản thân biết là đang cầm một mảnh tâm tình của cha mẹ thân sinh nha. Sáo ngọc sắc màu mượt mà, giống trúc xanh, một mặt buộc dây kết màu đỏ, xanh biếc, đỏ tươi hai màu đan xen làm nổi bật cây sáo, rất là đẹp mắt.

Sở Kiều Linh chớp chớp mắt đã có sương mù, hướng Cốc Dung lộ ra một cái tươi cười ngọt ngào, nói: “Trở về nói cha mẹ người, Kiều Linh thật thích cây sáo này.”

“Hảo, Linh nhi, người cười lên thật là đẹp mắt, lần sau nên cười nhiều hơn.” Ở trong ấn tượng của Cốc Dung, rất ít khi nhìn đến Sở Kiều Linh tươi cười, nên mới nói như thế.

Sở Kiều Linh lập tức trừng mắt nhìn Cốc Dung một cái, Cốc Dung ngượng ngùng nở nụ cười hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tin xấu liên tục

Mười tháng sau, cũng chính là vừa tròn hai mươi tư năm lên ngôi vua của Thừa Kiền Đế, mọi người vừa đón xuân năm không lâu, Nam Lâm đến cửa, đã đánh hạ hai thành trì của Thiên triều, sở tướng quân phụng chỉ lãnh binh xuất chinh.

Ngày mười bảy tháng giêng, sở tướng quân xuất chinh. Trương Quân Phủ ngoài cửa lớn, Sở Mộng Đình thân màu bạc khôi giáp, cầm trong tay càn khôn thương liền cho giữ chiến mã, liếc mắt một cái nhìn lại tư thế oai hùng hiên ngang, uy phong lẫm lẫm.

Sở Kiều Linh nhìn phụ thân lưu luyến không rời đồng thời trong lòng ảm ảm cảm thấy nhẹ bất an, kéo tay Sở tướng, nói: "Phụ thân, phải bảo trọng thân thể."

Sở Mộng Đình nhìn thấy Sở Kiều Linh chủ động quan tâm, trong lòng xẹt qua từng dòng nước ảm, từ ái sờ sờ đầu Sở Kiều Linh, nói: "Hảo, phụ thân đã biết, thay phụ thân hảo hảo chiếu cố mẫu thân người, thương pháp cũng cần luyện tập thêm." Nói xong, thật sâu nhìn kiều khả khanh đứng một bên liếc mắt một cái.

"Kiều Linh biết ." Sở Kiều Linh gật đầu nói.

Tiền đà, Sở Mộng Đình nhìn kiều khả khanh nói: "Khanh nhi, ta đi rồi, trong nhà hết thấy toàn dựa vào ngươi ."

"Đó là tự nhiên, phu quân cứ việc yên tâm " Kiều khả khanh ôn nhu nói.

Nhìn thời gian đã không còn sớm, Sở Mộng Đình chỉ huy chiến mã, mang theo người hầu cận, hướng ngoài thành doanh địa chạy vội mà đi.

Sở Kiều Linh nhìn phụ thân càng ngày càng nhỏ bóng dáng, trong lòng bất an càng lúc càng lớn.

Một tháng sau, sở tướng quân suất lĩnh binh mã đã thu phục thất thủ hai tòa thành trì. Nghe xong tin tức này, kinh thành dân chúng đều vui mừng nhảy nhót, ca tụng sở tướng quân không thẹn có "Thần tướng" danh xưng.

Lại qua ba ngày, cũng chính là hai tháng hai mươi ngày, Sở Kiều Linh ngồi ở trong sân, thương thức của nàng sáo ngọc. Trong viện cây cối đều đã phát triển , gió nhẹ phất qua, mang đến từng trận thơm ngát, Sở Kiều Linh lại cảm giác được từng trận sát khí.

Lúc này chỉ thấy kiều ma ma thờ hỏn hỏn hừ hừ chạy tiến sân, hai tay ô ở trước ngực, khụ suyễn nói: "Tiểu thư, người đi mau!"

"Sự tình gì?" Sở Kiều Linh trấn tĩnh hỏi.

"Hoàng thượng hạ chỉ, muốn đem chúng ta cả nhà đều nhốt đánh vào thiên lao, tiểu thư, người đi nhanh đi, đã muộn sẽ đến không vội ." Kiều ma ma lo lắng nói.

"Đã đến không vội ." Sở Kiều Linh một mặt bình tĩnh.

"Toàn bộ Tương Quân Phủ đã bị bao quanh vây quanh, ta cho dù mọc cánh cũng chạy không thoát." Sở Kiều Linh nói tiếp.

"Tiểu thư, người là làm sao mà biết được?" Kiều ma ma nghi hoặc hỏi, nghĩ bản thân hẳn là trong phủ trừ bỏ phu nhân trước hết biết tin tức này , tiểu thư còn tuổi nhỏ thế nào sẽ biết?

"Cảm giác." Sở Kiều Linh thuận miệng nói.

Lập tức, Sở Kiều Linh đem cửa nàng sáo ngọc nhét vào bên hông , cầm ở đai lưng thượng, sửa sang lại quần áo, liền hướng Tương Quân Phủ đại môn đi đến, kiều ma ma theo ở phía sau.

Một lát, Sở Kiều Linh liền đi đến phủ cửa, chỉ thấy kiều khả khanh đã đứng ở bên cạnh. Đối diện nàng đang đứng một vị thân khôi giáp, cầm trong tay đại đao tướng quân. Chỉ thấy vị kia tướng quân mày rậm mắt to, lưng hùm vai gấu. Lúc này, liền nghe được kiều khả khanh đối kia làm tướng quân nói: "Luu tướng quân, không biết Sở gia phạm vào tội gì , cần đến quan binh như ngài." Kiều khả khanh nói xong quét mắt phủ trước cửa đông nghìn nghịt một mảnh binh lính.

Luu tướng quân hướng về kiều khả khanh ôm quyền nói: "Sở phu nhân, bản tướng cũng là phụng chỉ làm việc, thỉnh phu nhân chớ trách." Kia luu tướng quân hiển nhiên không muốn nói này nguyên do.

"Luu tướng quân, có cái gì cứ nói, đừng ngại." Kiều khả khanh một mặt tự nhiên, không muốn cứ như vậy không minh bạch bị áp nhập thiên lao.

Luu tướng quân trầm mặc một lát, hiển nhiên là ở suy tư rốt cuộc có thể nói hay không nói, nói ra hội có cái gì hậu quả.

"Hoàng thượng thu được mật báo, sở tướng quân cấu kết địch quốc, ý đồ mưu phản." Luu tướng quân nhỏ giọng nói.

Luu tướng quân bản thân cũng không quá tin tưởng sẽ có loại chuyện này phát sinh, cùng sở tướng quân làm quan nhiều năm, tuy rằng không thể được với chân thành cởi mở, nhưng tuyệt đối tin tưởng sở tướng quân nhân phẩm.

Sở gia nhiều thế hệ làm tướng, đi theo tổ tiên hoàng đế đánh hạ này giang sơn, không biết hy sinh bao nhiêu tính mạng binh sĩ Sở gia. Vì sao cố tình chọn ở phía sau mưu phản?

"Không có khả năng, phu quân sẽ không làm chuyện đó!" Kiều khả khanh nghĩa chính lời lẽ nghiêm khắc nói.

"Bản tướng cũng không tin tưởng, nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, không chấp nhận được ta chờ không tin, hơn nữa..." Luu tướng quân tạm dừng một chút, không biết nên như thế nào nói tiếp.

Cảm giác được luu tướng quân còn có điểm giấu giếm, kiều khả khanh nói: "Hơn nữa cái gì? Điều phía sau , tướng quân không cần cố kỵ."

"Hơn nữa sở tướng quân lúc ấy phát hiện sự tình bại lộ, chạy trốn, ở trên đường bất hạnh bỏ mình." Luu tướng quân lo lắng nhìn kiều khả khanh nói.

Đang nghe đến "Bỏ mình" hai chữ kia, kiều khả khanh thân thể khẽ lung lay một chút, thấy lạnh cả người nhất thời theo gót chân hướng lên trên thẳng đầu.

Lúc này, một đôi tay nhỏ bé áp sát bắt được nàng đã lạnh lẽo bàn tay trắng nõn, đồng thời nghe thấy non nớt mà lại dị thường kiên định thanh âm: "Phụ thân sẽ không chết !" Nho nhỏ thiên hạ một mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm lưu tướng quân.

Lưu tướng quân nhìn nhìn bản thân trước mặt này phần điều ngọc mài tiểu nữ oa, thăm nghĩ, hồ phụ vô khuyến nữ, còn tuổi nhỏ liền như thế có khí thế. Đồng thời ra tiếng an ủi nói:

"Sở phu nhân, nén bi thương đi, bất quá hoàng thượng cũng nói rõ, chắc chắn tra rõ việc này, nếu sở tướng quân là bị oan uổng, chắc chắn hẳn sẽ cho Sở gia một cái công đạo."

"Bất quá, trước đó, còn phiền phu nhân ủy khuất một chút, ở thiên lao tạm mấy ngày." Lưu tướng quân nói tiếp.

"Hảo, làm phiền tướng quân ." Kiều khả khanh vuốt cằm, lúc này nàng đã khôi phục dĩ vãng trấn tĩnh, nàng không tin phu quân của nàng hội như vậy không minh bạch chết đi, trong đó tất có ẩn tình.

Tướng Quân Phủ ma ma, nha hoàn, gia đình chờ một trăm đến khẩu nhân toàn bộ bị áp hướng thiên lao.

Kiều khả khanh nắm Sở Kiều Linh tay nhỏ bé đi tuốt đằng trước mặt, ôn nhu đối với Sở Kiều Linh hỏi:

"Linh nhi, sợ sao?"

"Kiều Linh không sợ." Sở Kiều Linh trở về một cái nhặt tươi cười.

Sở Kiều Linh đương nhiên không sợ, kiếp trước nàng cái dạng gì tinh phong huyết vũ không có gặp qua, lúc này chính là bị áp giải mà thôi, tin tưởng mặt sau còn có lớn hơn nữa trường hợp đang chờ bọn họ.

Kiều khả khanh hiểu rõ giắt giắt khóe miệng, đứa nhỏ này sinh hạ đến liền cùng khác đứa nhỏ không giống với, không biết là chuyện tốt vẫn là chuyện xấu.

Ngã tư đường hai bên đứng đầy dân chúng, nghị luận ào ào, không rõ sở tướng quân một nhà vì sao đột nhiên sẽ bị nhốt vào thiên lao, người hiểu chuyện ào ào đoán, có hay không sở tướng quân nhân vì sự tình gì chọc giận hoàng đế.

Sở Kiều Linh trong mắt lóe nhiều điểm u quang, phụ thân chọc đương kim hoàng đế đó là khẳng định, nhưng rốt cuộc là chuyện gì kia còn rất khó nói.

Sở Kiều Linh một nhà bị áp nhập thiên lao đồng thời, cốc Thừa tướng cùng các đại thần ở ngoài ngự thư phòng quý thỉnh hoàng thượng tra rõ việc này, Thừa Kiên Đế chuẩn tấu, phái Đại Lý tự tra rõ.

Bốn ngày sau, ban đêm, thiên lao đột nhiên dấy lên đại hỏa, hỏa thế hung mãnh, không phương cứu chữa, đại hỏa ven vện thiêu một đêm, Sở Kiều Linh một nhà ở thiên lao cùng ngục tốt toàn bộ táng thân biển lửa, cốc phu nhân nghe nói này tin tức nhất thời liền ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tìm kiếm

Mười hai năm sau, trong phủ Nam Lâm quốc Thần Vương, một người thanh niên một thân cảm bào khoanh tay đứng phía trước cửa sổ.

Nam Lâm quốc ở Thiên triều phía nam, khí hậu so Thiên triều ấm nóng, hiện tại tuy rằng vừa đến tháng hai, nhưng Nam Lâm dân chúng đã bắt đầu một thân quần áo mỏng.

Nghe nói, Nam Lâm hoàng đế có ba người con trai, phân biệt là hiền vương Mục Thừa Hiên, Thần Vương Mục Thiếu Thần cùng một vị thành niên hoàng tử.

Lúc này, phía trước cửa sổ vị này đứng là Thần Vương Mục Thiếu Thần. Chỉ thấy hắn mày kiếm nhíu lại, mắt phượng hàm uy, mặt như lăng nguyệt, tuấn mỹ dị thường, nhưng cả người lại mang giả một cỗ mãnh liệt lạnh lẽo khí, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

Lúc này, một gã hắc y thị vệ đi đến trước mặt Mục Thiếu Thần, ôm quyền nói: "Gia, thuộc hạ vẫn là không có thể..."

"Vẫn là không có một chút tin tức." Mục Thiếu Thần phảng phất là ở lẩm bẩm, dự kiến ở trong lòng, nhưng vẫn là không khỏi có chút thất vọng.

Hắc y thị vệ nghe vậy, lập tức đan tất nói: "Thuộc hạ vô năng, thỉnh gia trách phạt!"

"Đuẩn Băng, đứng lên đi." Mục Thiếu Thần nhìn trắng sáng nói.

Mục Thiếu Thần nhớ được hai năm trước cũng là như vậy một đêm trăng sáng, hán ngồi thuyền hoa trên hồ, nghe thấy tiếng sáo du dương mà lại có chứa nhân nhạ ưu thương ở bên hồ truyền đến, hán làm cho người ta đem thuyền hoa chậm rãi đưa vào đi qua.

Chỉ thấy một gã bạch y nữ tử, cầm trong tay sáo ngọc, duyên dáng yêu kiều, mặt hồ gió nhẹ phát qua, thổi bay nữ tử tay áo nhẹ nhàng, nữ tử dung mạo như thi như họa, ở nhân nhạ dưới ánh trăng như mộng như ảo.

Mục Thiếu Thần cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới trong lòng cũng sẽ nổi lên nhiều điểm gọn sóng, tựa như tại đây trong hồ một thạch tử, làm ra một vòng lại một vòng gọn sóng.

Mục Thiếu Thần nguyên tưởng rằng bản thân nhìn đến cung nữ nhân gian lục đục với nhau, càng mỹ nữ nhân càng là rắn rết tâm địa, bản thân tận khả năng tránh xa.

Mà khi hán thấy nàng sau, đã nghĩ đem nàng ôm vào trong lòng, xóa đi nhân nhạ ưu thương trên khuôn mặt nàng.

Mục Thiếu Thần cho thuyền hoa vào gần bạch y nữ tử trước mặt, chỉ thấy nàng một khúc đã nghỉ, xoay người rồi đi, lưu lại một thanh lương bóng dáng. Mục Thiếu Thần lập tức cho Duẩn Băng theo sau, không bao lâu, Duẩn Băng trở về báo, đã đánh mất dấu vết.

Từ đó đến nay đã hai năm, Mục Thiếu Thần cho Duẩn Băng phái người âm thầm tra tìm, mỗi lần trở về kết quả đều là "Dù vô tin tức".

Tuy rằng khi cách hai năm, Mục Thiếu Thần lại thủy chung cảm giác phảng phất liền phát sinh ở hôm qua, trong lòng cười khổ, hán thực khi gặp "Kiếp số".

"Gia, còn có một tin tức, thuộc hạ không biết làm không đem nói?" Duẩn Băng do dự nói.

"Nói." Mục Thiếu Thần bị theo giữa hồi ức kéo lại.

"Nghe nói năm nay bắc tần quốc thôn trang hoa màu bị nạn sâu bệnh, nguyên bản dân chúng cho rằng khẳng định vụ này mất thu, không nghĩ đến có một vị bạch y công tử, đưa cho phương thuốc, nơi đó dân chúng dựa theo lời bạch y công tử, đem được liệu nghiền thành phấn, tưới cho đồng ruộng, không nghĩ đến, kia côn trùng có hại trong một đêm đều chết sạch, địa phương dân chúng đều cho rằng vị công tử kia là tiên nhân hạ phàm, cứu dân chúng thoát khỏi khó khăn." Duẩn Băng như thế nói.

"Kia bạch y công tử bộ đáng ra sao?" Mục Thiếu Thần ngay sau đó hỏi.

"Nghe nói mặt như mỹ ngọc." Duẩn Băng nói.

"Có hay không cầm trong tay sáo ngọc?" Mục Thiếu Thần tràn ngập kỳ vọng nói.

"Thuộc hạ không biết." Duẩn Băng chỉ tiết đáp, bản thân ở nghe được này tin tức khi, cũng hỏi hay không người nọ cầm trong tay sáo ngọc, nhưng không người biết hiểu, vì vậy không thể xác định tên kia công tử chính là gia muốn tìm vị kia bạch y nữ tử.

"Đi xuống đi." Mục Thiếu Thần khoát tay áo.

Duẩn Băng phát hiện, mỗi lần ở lần tìm không có kết quả, gia quanh thân hơi thở sẽ càng thêm một vòng hàn khí, tuy rằng theo gia nhiều năm, nhưng Duẩn Băng vẫn là hội cảm thấy tóc gáy dựng thẳng lên.

Lúc này, Mục Thiếu Thần đột nhiên ra tay, một chưởng hướng cách đó không xa núi giả bỏ tới, núi giả một khối tảng đá nháy mắt vỡ ra, một đạo bóng đen nhanh chóng hướng xa xa chạy đi.

"Người tới, ngăn lại hán, giết không tha!" Mục Thiếu Thần một tia hận tuyệt nói, đáng chết, vừa mới nhất thời thất thần, tất nhiên không có phát hiện có người ở âm thầm nghe lén.

Nháy mắt, vài đạo bóng người tùy tùng kia bóng đen mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tiên phát chế nhân

Nam Lâm hiện vương phủ thư phòng, một hắc y nhân thủ ôm ngực, đè nén nói: "Báo cáo vương gia, thuộc hạ có việc muốn bẩm."

"Tiến vào!" Theo bên trong truyền đến một tiếng âm thanh âm trầm.

Hắc y nhân đẩy cửa tiến vào sau, tự tay đóng cửa lại. Hiền vương Mục Thừa Hiến đang ngồi bên cạnh bàn, hần thân màu đỏ tía sắc cảm bảo, đầu mang ngọc quan, diện mạo tuấn mỹ.

"Chuyện gì?" Mục Thừa Hiến tiếp tục nhìn hồ sơ, hỏi.

"Thuộc hạ tìm được, Thần Vương đang tìm một người." Hắc y nhân hồi đáp.

"Nga, người nào?" Mục Thừa Hiến ngẩng đầu, cảm thấy hứng thú hỏi.

"Hình như là một gã bạch y nữ tử." Hắc y nhân suy tư nói.

"Giống như?" Mục Thừa Hiến mị hí mắt.

"Không, đúng là tìm một gã bạch y nữ tử, hơn nữa tên kia nữ tử cầm trong tay một chi sáo ngọc." Hắc y nhân kinh sợ nói.

"Nga, có ý tứ." Mục Thừa Hiến cảm thấy hứng thú nói, ngón tay khẽ xoa cái bàn, âm thầm suy nghĩ: tốt lắm đệ đệ ta cũng có ngày động tâm, trước kia trong triều, đại thần dù sáng dù tối không biết tặng bao nhiêu nữ nhân, đều bị hất ném ra phủ, liền ngay cả phụ hoàng đưa cũng không ngoại lệ, phụ hoàng cấp cho hần nạp phi, hần tông lấy tuổi thượng thoái thác, không nghĩ trong lòng hần sớm có tương ứng.

Mục Thiếu Thần a, Mục Thiếu Thần, người cũng có hôm nay. Mục Thừa Hiến nhất sửa trước kia tối tăm, tâm tình cực tốt nghĩ.

Mục Thừa Hiến sờ dĩ hội như thế, đó là bởi vì hần tuy rằng so Mục Thiếu Thần lớn tuổi mười tuổi, ở Mục Thiếu Thần vẫn là cái mao đầu nhỏ thời điểm, hần đã mang bình rong ruồi sát trắng, hình như năm gần đây theo Mục Thiếu Thần lớn lên, Nam Lâm hoàng đế tâm chậm rãi thiên hướng Mục Thiếu Thần, đối hần sùng ái có thừa, mà đối với Mục Thừa Hiến soi mói cũng càng ngày càng nhiều, Mục Thừa Hiến cảm thấy hần cách này ngôi vị hoàng đế càng ngày càng xa, Mục Thiếu Thần liền thành mũi nhọn trong mắt hần, hận không thể trừ cho thống khoái.

"Thế nào, bị thương?" Mục Thừa Hiến nhìn hắc y nhân khoe miệng vết máu, nói tiếp.

Hắc y nhân lập tức ôm quyền nói: "Thuộc hạ vô năng, bị Thần Vương phát hiện, thỉnh vương gia thứ tội." Hắc y nhân tâm tồn một tia may mắn.

"Bỏn vương cũng không dùng vô năng người."

Dứt lời, một phen phi đao tia chớp bàn hướng hắc y nhân cổ họng mà đi, hắc y nhân nhảy mất ngã xuống đất, máu tươi theo cổ chảy ra. Ở Mục Thừa Hiến trong mắt, chỉ có người chết mới có thể bảo thủ bí mật.

"Người tới!" Mục Thừa Hiến đối bên ngoài nói.

Một lát, tiến vào hai gã đồng dạng thân hắc y thị vệ, Mục Thừa Hiến ngón tay chỉ tên kia hắc y nhân thi thể đối trong đó một người nói: "Xử lý điếu."

Tên kia thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

Mục Thừa Hiến tiếp theo đối một khác danh thị vệ nói: "Đi thăm dò một gã cầm trong tay sáo ngọc bạch y nữ tử, nhớ kỹ, cấp bỏn vương bắt sống." Sống mới có ý tứ, Mục Thừa Hiến nghĩ như thế nói.

Thị vệ lên tiếng trả lời mà đi.

Mục Thừa Hiến giao thân xác tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay hoàn ngực, nghĩ đến: Mục Thiếu Thần, người cũng có nhược điểm? Ca ca ta trước kia đánh giá người rất cao, không biết chờ ta bắt đến tên kia nữ tử sau, người sẽ có phản ứng gì? Mục Thừa Hiến rất là chờ mong.

Có thể hay không phát sinh cái loại này tình huống, tạm thời bất luận.

Lại nói, ở Nam Lâm cùng Thiên triều giao giới mây mù trên núi, một bạch y nữ tử trên đỉnh núi, thẳng nhìn trời hướng kinh thành phương hướng.

Này mây mù núi cao từng trong mây, bởi vậy được gọi là, đỉnh núi hàng năm bị băng tuyết sở bao trùm, tuy là ban đêm, nhưng ở ánh trăng làm nổi bật hạ cũng là trắng xóa một mảnh.

Gió đêm thổi qua, thổi bay nữ tử góc áo, mang đến từng trận lương ý, nhưng nữ tử phảng phất chưa thấy, dáng người thẳng đứng.

"Cần phải trở về." Nữ tử thấp lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ra sức chờ phát động

Lúc này đứng mây mù sơn đỉnh núi bạch y nữ tử đứng là mười hai năm trước vốn nên chết vào thiên lao đại hỏa Sở Kiều Linh.

Ngày đó ban đêm, thiên lao nổi lên đại hỏa, khói đặc cuộn cuộn, âm ỹ thanh, tiếng thét chói tai không dứt, Kiều Khả Khanh khởi động 《Huyền Băng Quyết》, thừa loạn mang theo Sở Kiều Linh ly khai thiên lao, đi tới này mây mù trên núi.

Nhưng mà, thiên lao trung lại không có người khác chạy ra, toàn bộ bị thiêu vì tro tàn. Vì thế, cả triều khiếp sợ, Thừa Kiền Đế tức giận, chém giám hộ thiên lao Hình bộ thượng thư.

Từ nay về sau không lâu, lại truyền ra sở tướng quân là bị này cấp dưới trình phó tướng sở vu oan hãm hại, Thừa Kiền Đế giận không thể trách, hãm hại trung lương, nghe lời loạn quân, liền đem trình phó tướng cả nhà xử trảm.

Trong lúc nhất thời, trong kinh thành tràn ngập tinh phong huyết vũ, mọi người trong lòng run sợ, người người cảm thấy bất an.

Thừa Kiền Đế lại sai người ở ngọc kỳ kỳ trên núi vì sở tướng quân sửa lăng mộ. Sở tướng quân một nhà mặc dù không tự tay giết chết, nhưng bởi vì bản thân tin lời gièm pha, mới xử sở tướng quân một nhà ngoài ý muốn bỏ mình,

Cố Thừa Kiền Đế tự nhận là nan thoát này cứu, ban hạ ý chỉ: Hàng năm hai tháng hai mươi tư ngày tự mình dẫn văn võ đại thần đến ngọc kỳ kỳ sơn tế bái sở tướng quân.

Sở Kiều Linh thanh lãnh mâu trung hiện lên một chút u quang, mọi người đã chết, lại hàng năm đến ca công tụng đức, rốt cuộc ra sao rắp tâm? Nên còn luôn muốn hoàn , muốn chạy cũng chạy không thoát! Sở Kiều Linh âm thầm thề.

Mười hai năm trước, Sở Kiều Linh đi theo kiều khả khanh đi đến này mây mù sơn khi, mới biết được Kiều khả khanh nguyên lai là thiên hạ thần bí nhất tổ chức làm người ta phát lạnh ảnh môn môn chủ, từ kiều khả khanh gả cho sở tướng quân, vào ở Trương Quân Phủ sau, môn trung tâm thường sự vụ đều từ hai đại hộ pháp xử lý.

Kiều khả khanh đem Sở Kiều Linh đưa hàn ảnh phía sau cửa, nàng không tin phu quân Sở Mộng Đình đã bỏ mình, bản thân đi tìm Sở Mộng Đình rồi xuống. Có lẽ là bởi vì nàng cùng Sở Mộng Đình vợ chồng tình thâm, cũng có lẽ nàng chưa từng nhìn thấy Sở Mộng Đình thi thể, cho nên nàng thủy chung tin tưởng vững chắc nàng phu quân còn sống.

Mười hai năm đến, kiều khả khanh tìm lần Thiên triều cùng Nam Lâm mỗi một chỗ, nhưng thủy chung không có Sở Mộng Đình một tia tin tức.

Sáu năm trước, kiều khả khanh gặp Sở Kiều Linh đã có thể tiếp nhận môn trung chuyện vụ, liền đem môn chủ vị truyền cho nàng, bản thân một lòng tìm kiếm Sở Mộng Đình.

Sở Kiều Linh đã ở nơi này sáu năm, tìm hết lục quốc, nhưng thủy chung không có kết quả.

Lúc này, Sở Kiều Linh trong lòng xẹt qua một chút đau kịch liệt, phụ thân, người chẳng lẽ thật sự đã chết sao?

Đột nhiên, một đạo bóng người theo sơn hạ bay vọt tới, đi đến Sở Kiều Linh giữ.

Sở Kiều Linh cũng không cần xoay người, liền biết đến là hàn ảnh môn hộ pháp chỉ nhất —— lam ảnh.

"Tiểu chủ, hết thấy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, khi nào xuất phát?" Lam ảnh hỏi.

"Làm cho bọn họ tới nay liền xuất phát, không cần bại lộ hành tung, đến kinh thành sau, ản cho Trương Quân Phủ nội." Sở Kiều Linh nhàn nhạt thanh âm, nghe không ra gì cảm xúc.

"Vì sao ản cho Trương Quân Phủ, mà không là..." Lam ảnh hỏi một nửa, đột nhiên nghĩ đến tiểu chủ làm như vậy, tất nhiên là có của nàng dụng ý.

Từ hấn ở mười hai năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Sở Kiều Linh bắt đầu, hấn chỉ biết, Sở Kiều Linh ở một bộ lạnh nhạt trên gương mặt , là cả trái tim tâm tư kín đáo, vô luận làm cái gì quyết định, đều là trải qua thâm tư thực lự . Bản thân hiển nhiên là nhiều này vừa hỏi.

"Nếu như ta đoán không sai, ta trở lại kinh thành, bại lộ thân phận, Thừa Kiền Đế chắc chắn làm cho ta trở về Trương Quân Phủ." Sở Kiều Linh tiếp được lam ảnh nghi vấn nói.

"Kia thuộc hạ là tới nay liền xuất phát vẫn là cùng tiểu chủ cùng nhau đi?" Lam ảnh hỏi tiếp nói.

Sở Kiều Linh xoay người nhìn mắt lam ảnh, này từ bản thân mười hai năm trước đi đến nơi này, đãi bản thân thân như huynh muội thuộc hạ, trong lòng dòng nước ảm xẹt qua, nói: "Người tạm thời trước ở lại trong môn, như ta có chuyện, hội truyền tin cho người."

"Tiểu chủ, thuộc hạ không..." Lam ảnh rất muốn nói lo lắng Sở Kiều Linh một mình đi trước, nhưng tiểu chủ những năm gần đây một người đi ra ngoài ngày còn thiếu sao?

Nàng luôn luôn có khả năng đó, không bao giờ bọn thuộc hạ hoài nghi nàng năng lực cơ hội.

"Đừng lo." Sở Kiều Linh rất ít an ủi người khác, lần này ngoại lệ nói.

Cùng lúc đó, khoảng cách kinh thành Bách lý một chỗ vô danh trên núi, một hồi chém giết đang ở trình diễn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Giống như đã từng quen biết.

Ở khoảng cách kinh thành Bách lý vô danh trên núi, mấy chục hắc y người bật mặt chính bao quanh vây quanh hai người. Chỉ thấy hai người trung một người thân áo bào trắng, áo bào trắng thượng mơ hồ có thể thấy được nhẹ vết máu, như ngọc diện băng thượng trầm ổn con người đen đang nhìn trước mặt một đám hắc y nhân, tên còn lại một thân trang phục, thị vệ.

"Vương gia, không cần lo cho ta, người đi trước." Thị vệ bộ dáng chết không từ, làm bộ muốn mở một đường máu.

"Lạc phong." Áo bào trắng nam tử ngăn cản nói.

"Tần vương, người trúng của ta Xích Diễm chương, người cho là người còn có thể chạy được sao?" Một gã hắc y nhân trầm thấp thanh âm mang theo một tia đắc ý một tia châm chọc.

Nguyên lai áo bào trắng nam tử đúng là đương kim Thiên triều tần vương Lạc Băng Hàn cùng thị vệ của hắn lạc phong. Lạc Băng Hàn phụng chỉ âm thầm khảo sát dân tình, không nghĩ ở hồi kinh trên đường gặp được mai phục, chung nhân quả bất địch chúng, trúng một chương, còn bị bao quanh vây khốn.

Lúc này chợt nghe đến một cái đầy tiếng nói, nói: "Đại ca, theo chân bọn họ đấu võ mồm làm gì, chạy nhanh kết quả, hảo trở về báo cáo kết quả công tác."

Tên kia được xưng là đại ca hắc y nhân chợt trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, nói: "Tần vương, ngài cũng chớ trách, chúng ta cũng là bắt người tiền tài thay người tiêu tài, ngài nếu thức thủ chịu trời, ta có lẽ lưu các người một cái toàn thây."

"Các hạ tuy rằng là có chuẩn bị mà đến, cũng không tránh khỏi quá cuồng vọng thôi." Lạc Băng Hàn hừ lạnh nói, tuy rằng thân ở tuyệt cảnh, nhưng chưa hẳn không thể lật lại.

"Nga, cuồng vọng sao? Đó là bởi vì tần vương ngài còn không hiểu biết bản nhân Xích Diễm chương lợi hại chỗ. Người trúng của ta Xích Diễm chương, cho dù ta không thể giết người, người cũng sống không quá bảy ngày, trừ phi người có thể ở này bảy ngày tìm được người tu luyện tới hàn võ công giúp người hóa giải hoặc là ăn vào ngàn năm tuyết liên."

Hắc y nhân hảo tâm giải thích nói, kia môn võ công biến mất đã lâu, ngàn năm tuyết liên cũng chỉ là cái truyền thuyết, tưởng ở trong thời gian ngắn như vậy tìm được, quả thực là người si nói mộng, huống chi bọn họ có thể có này mệnh chạy đi lại nói.

Hắc y người ta nói hoàn, chỉ thấy lạc phong lo lắng nhìn Lạc Băng Hàn liếc mắt một cái, liền phần hận nhìn chăm chăm hắc y nhân, vương gia nhất định không có việc gì, lạc phong an ủi bản thân.

Lúc này, Lạc Băng Hàn gạt gạt khóe miệng, một bàn tay theo ngực lấy khai, mang theo nhẹ ý cười nói: "Đa tạ các hạ nhắc nhở."

Nhất thời hắc y nhân trong mắt hiện lên một tia ảo não, chính mình nói lời nói tựa hồ nhiều lắm, cùng lúc đó chỉ thấy Lạc Băng Hàn một chương hướng bản thân bổ tới, trong người giữ đồng bạn kinh hô, bản năng hướng bên cạnh chợt lóe tránh, lạc băng hàn thừa dịp này cùng lạc phong hướng sơn hạ chạy đi.

Hắc y nhân cáu giận không thôi, phía sau còn có thể để tần vương chạy, sau đó dẫn dắt mọi người hướng sơn hạ đuổi theo.

Lạc Băng Hàn cùng lạc phong nhảy xuống phía sau núi, bởi vì sơn cũng không rất cao, lại mượn dùng nhánh cây giảm xóc, sở dĩ hai người chỉ bị nhánh cây cỏ đại cắt qua quần áo, hoa bị thương chút làn da, nhưng Lạc Băng Hàn tình huống tựa hồ cũng không rất hảo.

"Vương gia, ngài thân thể?" Lạc phong lo lắng hỏi.

"Vô phương, về trước phủ." Lạc Băng Hàn nói, có lẽ còn có khác chữa thương phương pháp.

Ba ngày qua, Lạc Băng Hàn biết hắc y nhân nhất định ở phía sau theo đuổi không bỏ, sở dĩ dọc theo đường đi hắn cùng với lạc phong giấu kín hành tung, chỉ tuyện hèn lánh không người đường nhỏ đi.

Hôm nay, thời tiết âm trầm, Lạc Băng Hàn cùng lạc phong đi đến một ngọn núi dưới chân, Lạc Băng Hàn gặp đã đến buổi trưa, liền để lạc phong dừng

lại, hai người ở một gốc thân cây ngồi nghỉ ngơi, lạc phong xuất ra lương khô đưa cho Lạc Băng Hàn, bản thân ở một bên dùng ăn, nhưng Lạc Băng Hàn lại không hề có khẩu vị, lẳng lặng nhìn địa phương xa.

Lúc này, du dương tiếng địch theo trên núi truyền đến, Lạc Băng Hàn mâu quang thêm một chút, tựa hồ ở nơi nào nghe qua, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gần hương tình kiếp

Du dương tiếng địch truyền đến, Lạc Băng Hàn lập tức đứng dậy, muốn hướng trên núi mà đi.

"Vương gia, ngài muốn đi đâu, chúng ta vẫn là chạy nhanh hồi phủ đi."

Lạc phong vội vàng nói ngăn cản, không rõ vương gia vừa nghe đến tiếng địch sẽ tìm tiếng địch mà đi, chẳng lẽ là quen biết người? Nhưng hiện tại lại không giống tầm thường, sau có truy binh, vương gia lại bản thân bị trọng thương, hiện tại hướng trên núi đi quả thật không phải cử chỉ sáng suốt.

"Đi lên nhìn xem, chậm trễ không bao lâu thời gian." Lạc Băng Hàn tự nhiên biết lạc phong lo lắng, nhưng bản thân vẫn là phi thường muốn đi xem này xuy địch người, không rõ bản thân khi nào cũng như thế cố chấp.

Nói xong, Lạc Băng Hàn đã dẫn đầu hướng trên núi đi đến, lạc phong bắt đầu đi theo.

Lên núi đường nhỏ gấp ghềnh uốn lượn, ven đường làm đẹp lắm lắm nhiều điểm hoa dại, một trận gió núi thổi qua, mang đến từng trận thơm ngát, lại cùng với này du dương tiếng địch, trong lòng Lạc Băng Hàn cảm thấy chưa bao giờ từng có điểm tĩnh cùng thoải mái.

Chỉ chốc lát sau, Lạc Băng Hàn dừng bước chân, bởi vì hắn thấy một gã bạch y nữ tử đang đứng ở phía trước không xa một gốc cây đại thụ giữ thổi cây sáo, hiển nhiên kia tiếng địch chính là người này nữ tử sở thổi. Lạc phong cũng ngừng lại, về phía trước nhìn lại.

Lạc Băng Hàn nhìn đến nữ tử mặt bên, tâm liền mạnh bị chấn một chút, bản thân cho tới bây giờ cũng không là ham sắc đẹp người, nhưng lúc này hắn thật sâu khinh bỉ bản thân, nguyên lai bản thân cũng có một ngày, trước kia tự khoe thanh cao, là vì không có gặp được người mà làm cho bản thân tâm động.

Lúc này, nữ tử tựa hồ không có phát hiện có người ở xem nàng, tiếp tục thổi, chỉ chốc lát sau, một khúc thổi hoàn, xoay người nhìn về phía Lạc Băng Hàn bọn họ, lạc phong hô hấp nhất thời nhanh một chút, chỉ thấy nàng cất bước hướng bọn họ mà đến.

Nhẹ nhàng chậm rãi, lạnh nhạt vô ba, nữ tử sau khi bước qua bọn họ, lạc phong mới hậu tri hậu giác thu hồi tầm mắt, ảo não nhíu một chút mày, nhìn về phía Lạc Băng Hàn, chỉ thấy vương gia vẫn là trước sau như một một mặt bình tĩnh.

"Xuống núi đi." Lạc Băng Hàn xoay người nhìn về phía kia đạo thanh lệ bóng dáng, chậm rãi nói.

Lạc Băng Hàn lập tức cùng lạc phong hướng sơn hạ đi đến, khi bọn hắn tới chân núi thời điểm, đã không thấy tên kia nữ tử tung tích, lạc băng hàn trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Lạc Băng Hàn lúc này còn không biết người này bạch y nữ tử đúng là theo mây mù sơn hướng kinh thành mà đến Sở Kiều Linh.

Sở Kiều Linh rời đi mây mù phía sau núi, thi triển nội lực, ngày đêm lộ trình, hôm nay đi đến ngọn núi này dưới chân thời điểm trong lòng đột nhiên trào ra một tia thương cảm. Nghĩ đến chết thảm lao trung kiều ma ma, sinh tử chưa biết phụ thân, đau khổ tìm kiếm phụ thân rơi xuống mẫu thân, còn có của nàng thân sinh cha mẹ, bất hảo ca ca. Nghĩ đến bọn họ, trong lòng liền chua xót không thôi. Toại đến trên núi, thổi một khúc, để giải phiền muộn.

Mười hai năm, bản thân chưa từng có bước vào kinh thành từng bước, hiện tại kinh thành ngay tại trước mắt, bản thân lại khiếp đảm, chẳng lẽ đây là cái gọi là gần hương tình kiếp, nhưng bản thân vô luận kiếp trước vẫn là kiếp này, khi nào khiếp đảm quá, Sở Kiều Linh tự giễu nói.

Sở Kiều Linh tuy rằng mười hai năm đến đều không có tới kinh thành, nhưng nàng đôi kinh thành phát sinh hết thấy sự tình đều rõ như lòng bàn tay, trên triều đình này đại thần tư liệu cũng là biết chi thậm tường, cũng biết vừa mới xem nàng thổi địch là tần vương Lạc Băng Hàn cùng của hắn thị vệ lạc phong, hơn nữa Lạc Băng Hàn còn bị trọng thương.

Lúc này, bầu trời càng thêm âm trầm, chíp bông mưa phùn bắt đầu nhẹ nhàng xuống dưới.

Sở Kiều Linh lúc này cũng không vội vã chạy đi, mà nàng tìm quán dừng chân ngủ nghỉ. Nàng nhìn quanh một chút bốn phía, cách đó không xa có một gian cỏ tranh ốc, lập tức hướng cỏ tranh ốc đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tự tìm đường chết

Sở Kiều Linh vào tranh ốc, nhìn quanh một chút, chỉ thấy trong phòng trừ bỏ một cái bàn cũ nát cùng hai ghế băng dài, lại không có vật gì khác, cửa sổ cùng môn địa phương trông tròn cái gì cũng không có, có thể là nhà tranh ốc trường kỳ không người ở lại, lâu năm thiếu tu sửa, sớm hư rớt.

Sở Kiều Linh đứng ở cửa sổ, nhìn bên ngoài. Lúc này liền nghe thấy lạc phong thanh âm truyền đến: "Vương gia, mưa rơi xuống càng lớn, chúng ta muốn hay không đi trước nơi đó tránh mưa?"

Sở Kiều Linh nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, tưởng kia Lạc Băng Hàn bọn họ là muốn tới nơi này tránh mưa.

Chỉ chốc lát sau, Lạc Băng Hàn cùng lạc phong vào nhà tranh, Lạc Băng Hàn liếc mắt một cái liền thấy được người đứng ở cửa sổ Sở Kiều Linh, trong mắt kinh hi chợt lóe rồi biến mất, mà lạc phong hướng về Sở Kiều Linh nói:

"Cô nương, thực khéo, chúng ta lại gặp."

Tuy rằng lạc phong biết lần trước gặp nhau là bọn hắn tận lực làm, nhưng hắn tin tưởng vương gia sẽ không vạch trần của hắn, hắn còn không phải tướng cấp vương gia chế tạo cơ hội sao? Vương gia khả chưa từng có như thể chuyên chú xem qua một cái nữ tử.

Sở Kiều Linh nghiêng đi thân, hướng về Lạc Băng Hàn bọn họ gật đầu thăm hỏi, vẫn chưa nói chuyện, không nghĩ để ý bọn họ rốt cuộc là thật khéo hoặc là giả khéo, cùng nàng không có bao lớn quan hệ, theo sau xoay người tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, giọt giọt tí tách, dễ chịu vạn vật, bùng bùng sinh cơ. Sở Kiều Linh đem một bàn tay tiến đến ngoài cửa sổ, để nước mưa chảy qua ngón tay, ở chỉ phùng gian hoa lạc.

Nàng không biết bản thân vì sao thích trời mưa, là thích trời mưa khi loại cảm giác này, vẫn là tâm tình nàng cũng liền như sau ngày mưa giống nhau mộng mộng lung lung, không có một tia ánh mặt trời.

Lạc Băng Hàn ngồi ở ghế dài, nhìn tay Sở Kiều Linh hứng mưa, một tia đau lòng xẹt qua đáy lòng, là cái dạng gì gặp gỡ có thể để nàng giống như này cô tịch bóng dáng?

Lúc này, Lạc Băng Hàn trong mắt hiện lên một chút hàn quang, mạnh quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy mấy chục danh hắc y người bịt mặt vọt tiến vào, lạc phong lập tức rút ra bội kiếm chắn cho Lạc Băng Hàn phía trước.

"Tần vương, ngài lão nhân gia khả làm hại chúng ta hảo tâm." Cầm đầu hắc y nhân trầm thấp nói, không thể tưởng được bị trọng thương Lạc Băng Hàn còn có thể làm cho bọn họ đại phí công phu tìm ba ngày ba đêm, trong lòng câu giận không thôi.

"Đại ca, chúng ta cảm tạ tần vương mới là, ngài xem, này tiểu mỹ nhân như tiên hạ phàm, chúng ta là lấy tần vương phúc mới được gặp gỡ." Đây thanh âm dị thường chói tai.

Lạc Băng Hàn nghe vậy nhanh chóng quét về phía nói chuyện hắc y nhân, trong mắt sát khí hiển lộ không thể nghi ngờ, trong lòng hối hận không thôi, nếu không phải bản thân tới nơi này tránh mưa, cũng sẽ không thể đưa tới này đàn hắc y nhân, lại càng không sẽ cho vị này bạch y cô nương đưa tới tai bay vạ gió.

Lạc Băng Hàn lại nhìn Hướng Sở Kiều Linh, thấy nàng phảng phất không có nghe thấy, tiếp tục lấy tay tiếp theo nước mưa, cổ nào duy mỹ hình ảnh, hình như... Lạc Băng Hàn tâm bắt đầu ần ần làm đau.

"Các ngươi chỉ cần thả vị cô nương này, bản vương điều kiện gì đều có thể đáp ứng." Lạc Băng Hàn biết rõ hắc y nhân sẽ không đáp ứng, vẫn là nhịn không được mở miệng nói.

"Tần vương thật sự là nói giỡn, một cái người sắp chết cũng có tư cách ra điều kiện?" Cầm đầu hắc y nhân cuồng vọng nói.

"Đại ca, bọn họ lần này có chấp cánh cũng không thể bay, còn theo chân bọn họ nói cái gì, chạy nhanh kết quả, chúng ta hảo đem này tiểu mỹ nhân ôm trở về." Dị thường đáng khinh thanh âm có điểm khẩn cấp.

"Nga, có chạy đằng trời sao? Bản cô nương lại không cho rằng như vậy, ta cảm thấy các hạ là đang tự tìm tử lộ."

Sở Kiều Linh nhàn nhạt lại dị thường dễ nghe thanh âm vang lên, phảng phất là ở đàm luận thời tiết giống nhau bình thường, lại làm cho nhóm hắc y nhân cảm thấy từng đợt sát khí chính hướng bọn họ tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Xen vào việc của người khác

Thanh âm của Sở Kiều Linh vang lên, lạc phong về mặt vui mừng nhìn về Hường Sở Kiều Linh, Lạc Băng Hàn lại là một mặt sâu thẳm không biết nghĩ gì, hắc y nhân nhất thời đề phòng nhìn quanh.

Bọn họ làm việc , giao dịch mạng người không ít, nhưng lần đầu nhìn thấy nữ tử có khí chất như vậy , nàng không phải là người không biết trời cao đất rộng, mà là đối với nàng bọn họ chỉ như một con kiến nhỏ bé tùy thời giẫm đạp dưới chân , hắc y nhân tâm lý đồng thời cảnh báo dữ dội.

"Như thế nào lại khản trương , sát thủ cũng sẽ sợ chết sao?" Trước sau như một bình thản, tựa hồ lại mang theo ý tứ trêu chọc.

Sát thủ chẳng lẽ không phải là người? Là một người ai chẳng sợ chết, hắc y nhân âm thầm khuyên giải an ủi bản thân, che giấu xấu hổ vì mình bị nhìn thấu "Cô nương, tại hạ khuyên người không cần xen vào việc của người khác." Cầm đầu hắc y nhân giống như đang hảo tâm khuyên bảo.

"Nga, vậy đầu các hạ không có vấn đề, chính là lỗ tai có vấn đề, bôn cô nương luôn là người không thích xen vào việc của người khác, nhưng mọi việc luôn tự tìm đến cửa." Sở Kiều Linh nói tới chuyện vũ nhục trước đây, còn muốn nàng liền như vậy quên đi, thiên hạ chẳng lẽ lại có chuyện tốt như vậy?

Cầm đầu hắc y nhân đương nhiên nghe ra Sở Kiều Linh chỉ là việc gì, chợt hung hăng trừng mắt nhìn một chút tên hắc y nhân đứng bên cạnh, tự nhiên lại đi trêu chọc thị phi, người chẳng lẽ không nghe càng là nữ nhân tuyệt sắc lại càng nguy hiểm, huống chi đây lại là rừng núi hoang vắng nơi mà một người nữ nhân nên ở sao?.

Bên cạnh hắc y nhân hoàn toàn không có một chút thông minh không sợ chết nói: "Đại ca, chỉ là một nữ nhân, chúng ta nhiều người như vậy còn lo không đối phó được..."

Hắc y nhân còn chưa nói hết, chỉ nghe oanh một tiếng , thân mình ngã xuống đất, ánh mắt hoảng sợ mở to, không rõ bản thân rốt cuộc là chết như thế nào.

Sở Kiều Linh thu hồi đạn nơi ngón út, mà từ đầu đến cuối Sở Kiều Linh đều không có xoay người nhìn mặt hắc y nhân một cái.

Sở Kiều Linh ra tay chỉ trong một cái chớp mắt, nhưng Lạc Băng Hàn đã nhìn thấy rõ ràng , ban đầu nơi ngón tay út sở kiều linh bắn ra chỉ là một giọt nước, nay đã biến thành một viên đạn bằng nho nhỏ , lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bắn vào cổ họng hắc y nhân , một giọt máu đều không có chảy ra, đây chân chính là tuyệt kỹ giết người không thấy máu.

Lạc Băng Hàn đồng thời lại cảm thấy một tia mát mẻ, như vậy võ nghệ của nàng quá xuất quỷ nhập thần , không cần tới phiên mình bảo hộ

Mà lúc này mọi hắc y nhân lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, đây là một loại cảm giác tử vong áp bách, bọn họ tinh tường biết hiện tại nếu muốn chạy đã không còn kịp rồi, chỉ có liều chết may ra mới tìm ra đường sống sót

Chỉ thấy hắc y nhân đứng đầu lấy tay ý bảo các y nhân còn lại Hường Sở Kiều Linh công kích cùng một lúc .

Sở Kiều Linh đôi mắt tỏa ra nhân nhật một đạo hàn quang, nếu bọn họ đã nghĩ như vậy , muốn đi gặp Diêm Vương, nàng liền thành toàn cho bọn họ. Lập tức bàn tay trắng nõn vùng lên, nháy mắt vô số đạn băng thẳng hướng hắc y nhân mà bắn tới, một đám hắc y nhân nháy mắt chỉ còn lại có một người.

Hắc y nhân cầm đầu tránh thoát được đạn băng của Sở Kiều Linh , muốn chạy trốn ra khỏi phòng, nhưng thấy cửa đã bị Lạc Băng Hàn cùng lạc phong đứng kín, Sở Kiều Linh lại lập tức đứng về phía cửa sổ , không cho hắn đường chạy trốn.

Nhưng dù sao cũng đều là chết , hắn muốn kéo theo cái nệm lưng, còn có Lạc Băng Hàn không có chết, bản thân cho dù may mắn trốn được trở về vẫn là khó thoát được con đường chết, nghĩ vậy, hắc y nhân cầm đầu giờ kiểm hướng tới phía Lạc Băng Hàn mà phi tới

"Vương gia, cẩn thận!" Lạc phong vội vàng đứng chắn phía trước Lạc Băng Hàn , vương gia nay bản thân đã bị trọng thương, nếu một kiếm này đâm tới sẽ không thể nào chịu được .

Lạc phong ôm ý nguyện phải chết, chờ đợi đau đớn , nhưng chờ đến cuối cùng lại thấy âm thanh của hắc y nhân ngã xuống.

"Các hạ nếu nói bôn cô nương lại xen vào việc của người khác, ta sẽ thành toàn cho người được chết ?" Như trước chỉ là thanh âm lạnh lạnh , nhưng lạc phong giờ phút này lại cảm thấy dị thường dễ nghe, cô nương, ngài lần này không thỏa mãn người khác tâm tự nguyện chết nhưng là , cử chỉ quả thực làm cho người ta rất cảm động .

"Đa tạ ân cứu mạng của cô nương, xin hỏi cô nương, người vừa mới dùng là chiêu thức trong 《 Huyền Băng Quyết 》?" Lạc Băng Hàn chấp tay về hướng Sở Kiều Linh nói.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lại ra tay

Nghe nói Lạc Băng Hàn nhắc tới 《Huyền Băng Quyết》sau, Sở Kiều Linh hí mắt, đã có nhân nhận thức.

《Huyền Băng Quyết》là nữ Hàn ảnh môn sáng tạo độc đáo võ công, bởi vì này chỉ âm tối hàn, chỉ có thể nữ tử tu luyện, cũng liền tạo thành Hàn ảnh môn lịch đại môn chủ đều là nữ nhân.

Lúc trước kiều khả khanh bởi vì đủ loại cổ kị, không nghĩ đem 《Huyền Băng Quyết》truyền cho Sở Kiều Linh, nhưng ở Sở gia trong khoảnh khắc sụp đổ, này bản khoản đã không đáng giá nhắc tới, hai đại tướng quyền thủ này khinh, kiều khả khanh ở Sở Kiều Linh sáu tuổi thời điểm liền bắt đầu chỉ nàng tu luyện 《Huyền Băng Quyết》.

Sở Kiều Linh tâm tư thông thấu, mà lại ý chí cứng cỏi, mười năm thời gian đã để nàng có thể đem 《Huyền Băng Quyết》tinh túy phát huy đến mức tận cùng.

Từ kiều khả khanh vào ở Trương Quân Phủ sau liền không còn có sử dụng qua chiêu thức của 《Huyền Băng Quyết》, bản thân cũng chưa bao giờ ở ngoại nhân trước mặt sử dụng quá, không thể tưởng được Lạc Băng Hàn liếc mắt một cái có thể nhìn ra được đến.

"Cô nương không cần hiểu lầm, ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút." Lạc Băng Hàn gặp Sở Kiều Linh cũng không có lập tức trả lời thuyết phục bản thân, cho rằng nàng có cái gì bản khoản liền nói tiếp.

"Tần vương hảo nhân lực." Sở Kiều Linh rộng rãi thừa nhận nói.

Lúc này chỉ thấy lạc phong vẻ mặt kinh hãi, lập tức tiến lên hai bước, đan tất, ôm quyền đối Sở Kiều Linh nói: "Cô nương, tại hạ nghe nói 《Huyền Băng Quyết》trên đời này tối chỉ âm tối hàn võ công, nhà của ta vương gia bị trúng một chương Xích Diễm của hắc y nhân, nguy ở sớm tối, mà 《Huyền Băng Quyết》nội lực tâm pháp có thể chữa trị vương gia bị hao tổn gân mạch, vọng cô nương có thể ra tay cứu giúp, tại hạ nguyện cấp cô nương làm trâu làm ngựa, muôn lần chết không chối từ."

Lạc phong nghe hắc y người ta nói quá tối hàn võ công có thể chữa khỏi Xích Diễm chương tổn thương, lại kết hợp nhìn đến Sở Kiều Linh điểm thủy thành băng chiêu thức, đoán rằng có thể nhường thủy kết thành băng võ công tất nhiên là chỉ âm tối hàn, vô luận như thế nào cũng không có thể lỡ mất một cái khả năng cơ hội.

"Lạc phong, cô nương đã đã cứu chúng ta một mạng, không thể lại khó xử cô nương." Lạc Băng Hàn lập tức nói chặn lại nói, không là hấn không nghĩ bảo mệnh, mà là hấn không nghĩ thiếu người nhiều lắm nhân tình, một lần ân cứu mạng cũng không biết như thế nào còn, huống chi là hai lần.

"Xem ra tần vương cũng không tưởng bốn cô nương cứu hấn, người vẫn là đứng lên đi." Sở Kiều Linh nhàn nhạt đối lạc phong nói.

Sở Kiều Linh những lời này cũng gián tiếp nói cho lạc phong nàng có thể cứu được Lạc Băng Hàn, càng làm cho lạc phong vui sướng không thôi, tự nhiên liền càng thêm sẽ không đứng lên, tiếp tục ôm quyền nói: "Cô nương, ngài chỉ cần có thể cứu vương gia, tại hạ sau này nguyện cấp cô nương vì nô, đi theo làm tùy tùng, muôn lần chết không chối từ." Lạc phong lại hứa hẹn nói.

"Kia bốn cô nương không phải là người mượn gió bẻ măng." Sở Kiều Linh ra vẻ sau khi tự hỏi nói.

"Không, là tại hạ tự nguyện." Lạc phong lập tức tỏ thái độ.

"Lạc phong, lui ra." Lạc Băng Hàn hướng lạc phong thấp quát một tiếng, hấn đương nhiên biết lạc phong vì cứu hấn cái gì đều có thể hy sinh, nhưng hấn cũng không có thể làm cho hấn làm như vậy, huống chi làm như vậy còn có điểm ép buộc làm khó người khác hương vị.

Nhưng lạc phong vẫn ti chưa động, nghĩ cho dù vi phạm vương gia ý tứ, vương gia muốn giết hấn, hấn cũng muốn vì vương gia tranh thủ lần này cứu mạng cơ hội.

Sở Kiều Linh nhìn như thế trung thành và tận tâm thị vệ, trong lòng tán thưởng không thôi, nghĩ hấn nếu có thể trở thành bản thân thị vệ cũng thật không sai, nhưng tần vương ở kinh thành danh rất lớn, hấn này bên người thị vệ cũng khẳng định bị rất nhiều người sở nhận thức, bản thân như mang theo hấn, khẳng định hội đưa tới rất nhiều không cần thiết phiền toái, vẫn là quên đi.

Nghĩ vậy, Sở Kiều Linh đối lạc phong nói: "Đứng lên đi, tần vương bên người thị vệ bốn cô nương cũng không dám thu, bắt quá bốn cô nương lĩnh người này phân tình." Nói xong, hướng Lạc Băng Hàn đi rồi đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Như thi như họa

Sở Kiều Linh hướng Lạc Băng Hàn đi qua, không có cho hấn cự tuyệt cơ hội, liền bắt tay khoát lên của hấn mạch đập thưng.

Lạc Băng Hàn vốn định tránh đi, nhưng thân thể cũng không nghe sai sử, trong lòng ảo não đồng thời có mang theo nhẹ vui sướng, tùy ý Sở Kiều Linh bàn tay trắng nõn khoát lên trên tay mình, nhất thời một cỗ thấu tâm khí lạnh cao đến đáy lòng, nghĩ đến có thể là vị cô nương này sở sửa võ công duyên cớ.

Một lát sau, Sở Kiều Linh thu tay, đối Lạc Băng Hàn nói: "Tần vương Xích Diễm chương đã đa thương của người ngũ tạng lục phủ, ta giúp người chữa thương khả năng mất một chút công phu, người tới trước bên trong đến khoan chân ngồi xuống." Sở Kiều Linh nói xong, dẫn đầu hướng trong phòng mặt đi đến.

Lạc Băng Hàn vừa mới vì chặn lại hắc y nhân, luôn luôn đứng ở cửa, lúc này nghe Sở Kiều Linh nói xong, liền tùy Sở Kiều Linh hướng trong phòng đi đến, tìm một địa phương, khoan chân ngồi xuống, nói: "Cô nương, trong quá trình vận công cảm thấy một tia khác thường, thỉnh lập tức dừng tay, không cần miễn cưỡng." Lạc Băng Hàn không nghĩ Sở Kiều Linh vì cứu hấn mà bị thương bản thân, cố nói nhắc nhở.

"Tần vương yên tâm, bốn cô nương thật yêu quý bản thân sinh mệnh." Sở Kiều Linh thân nhiên nói, nếu không phải biết tần vương là bạn tri kỉ của ca ca, nàng làm gì phải xen vào việc của người khác.

Nàng luôn luôn không rõ, ca ca bắt hảo phổ trương, mà Lạc Băng Hàn trầm ổn điệu thấp, hai người bọn họ thế nào có thể đi đến cùng đi.

Theo sau, Sở Kiều Linh cũng khoan chân ngồi trên Lạc Băng Hàn phía sau, vươn hai tay kè sát Lạc Băng Hàn lưng, nhắm lại hai mắt, thúc dục nội lực cảm giác lạc băng hàn thân thể bị hao tổn cụ thể vị trí, lại chậm rãi chuyển vận nội lực chữa trị. Lúc này lạc phong đã đứng lên đứng ở bọn họ bên cạnh vì bọn họ hộ pháp.

Lạc băng hàn lúc này cảm thấy một cỗ lạnh lạnh dòng khí chính hướng trái tim hấn chảy tới, bộ ngực nóng rực cảm chậm rãi một điểm một điểm giảm bớt, cảm giác đau đớn đã ở chậm rãi giảm bớt.

Một lúc lâu sau, Sở Kiều Linh buông hai tay, bắt đầu tự hành vận công điều tức, vì Lạc Băng Hàn chữa thương hao phí không ít nội lực, khả năng muốn vài ngày mới có thể khôi phục.

Lạc Băng Hàn điều tức một hồi, cảm giác đã mất trở ngại, liền quay đầu đến xem Hướng Sở Kiều Linh. Lạc phong há mồm tương hỏi Lạc Băng Hàn như thế nào, Lạc Băng Hàn lập tức lấy tay ngăn lại, làm cho hấn không cần ra tiếng, cũng gật đầu ý bảo hấn đã không sao, lạc phong một mặt vui sướng.

Lạc Băng Hàn chỉ thấy lúc này Sở Kiều Linh nhắm hai mắt, trên trán trơn bóng tinh tế lấm tấm vài giọt mồ hôi, sắc mặt thoảng có chút tái nhợt, nhưng vẫn như cũ vô pháp che giấu nàng như thi như họa dung nhan.

Lạc Băng Hàn ngơ ngác nhìn, hấn chưa từng có như thế nhìn chăm chăm một cái nữ tử, nhưng hấn lúc này lại thế nào cũng bị đui mù, cũng không tương đối.

Hấn không biết bản thân hiện tại rốt cuộc là ra sao một phen tâm tình, là vì của nàng dung mạo mà tâm động, vẫn là bởi vì của nàng ân tình mà cảm động? Hoặc là cũng không là, là bị nàng kia cả người sở phát ra Không Linh thanh nhã khí chất sở đã động.

Sở Kiều Linh tự nhiên có thể cảm giác được Lạc Băng Hàn ánh mắt thủy chung ở bản thân trên người, nhưng nàng cũng không có biểu hiện ra một tia khác thường. Sau nửa canh giờ điều tức hoàn thành, đứng dậy, đối Lạc Băng Hàn nói: "Tần vương, ta không nghĩ để cho người khác biết hôm nay buổi chiều đã phát sinh bất cứ sự tình gì."

"Cô nương xin yên tâm, ta sẽ đem nơi này xử lý sạch sẽ." Lạc Băng Hàn một bên đứng lên một bên đối Sở Kiều Linh nói, hấn minh bạch Sở Kiều Linh bắn khoắn, như như nàng này đó hắc y nhân phía sau màn làm chủ biết bọn họ chết kiểu này, khả năng hội đưa tới rất nhiều phiền toái, vì tránh cho không cần thiết phiền toái, chỉ có thể hủy thi diệt tích.

Theo sau Lạc Băng Hàn hướng lạc phong ý bảo một chút, lạc phong lĩnh mệnh rồi ra khỏi phòng ngoại, một lát liền không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vật cũ nhân phi

Lạc Băng Hàn gấp lạc phong đi ra ngoài, xoay người đối Sở Kiều Linh chấp tay nói: "Cô nương hôm nay hai lần cứu tánh mạng của ta, không biết cô nương danh tính là gì, đề ta sau này báo đáp cô nương ân cứu mạng?"

"Kiều Linh." Sở Kiều Linh vẫn chưa suy tư, nhân tiện nói.

Từ nàng mười tuổi đã ở ngoài hành tẩu, liền dùng Kiều Linh tên này, cùng lúc bởi vì nàng kế thừa mẫu thân kiều khả khanh môn chủ vị, về phương diện khác bởi vì trên đời nhân trong mắt, Trương Quân Phủ tiểu thư Sở Kiều Linh ở mười hai năm trước đã táng thân biển lửa, không nghĩ dẫn nhân mơ màng liền đem họ tự trừ đi.

Lạc Băng Hàn nghe nói sau, cảm giác tên này tựa hồ ở địa phương nào nghe qua, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra, tiếp theo đối Sở Kiều Linh hỏi: "Kiều cô nương, người là muốn đi kinh thành phương hướng?" Lạc Băng Hàn căn cứ Sở Kiều Linh hành tẩu phương hướng phán đoán ra.

"Đúng là." Sở Kiều Linh cũng không có giấu diếm.

"Ngạ, kia vừa vặn, ta cũng hồi kinh, khả cùng cô nương cùng đường." Lạc Băng Hàn nói tiếp.

"Đa tạ tần vương hảo ý, nhưng bốn cô nương hướng đến thích độc hành, như vậy, trước cáo từ ." Sở Kiều Linh hướng về Lạc Băng Hàn nhất cung thủ nói, không đợi Lạc Băng Hàn trả lời, liền đã xuất cò tranh ốc.

Lúc này mưa đã tạnh, trong không khí nơi nơi tràn ngập dễ ngửi cỏ xanh hương vị.

Lạc Băng Hàn thu hồi muốn vươn thủ, nhìn Sở Kiều Linh càng lúc càng xa bóng dáng, trong lòng lần cảm mất mát.

Sở Kiều Linh vào kinh thành, đứng ở kinh thành trên đường cái thời điểm, đã là chạng vạng tối.

Chạng vạng trên đường cái vẫn như cũ người đến người đi, ngã tư đường hai bên tiểu tiểu thương nhóm bãi nổi lên quây hàng, thét to thanh không dứt bên tai. Làm mọi người nhìn đến Sở Kiều Linh khi không khỏi dừng lại xem xét, ào ào đoán Đây là nhà ai cô nương trường như thế thoát tục.

Sở Kiều Linh vẫn chưa để ý tới, trước đó, Sở Kiều Linh ở ngoài hành tẩu một loại đồ hội dịch dụng, chỉ trừ bỏ ở Nam Lâm thái bình bên hồ thượng kia duy nhất một lần không có dịch dụng, không nghĩ lại bị Nam Lâm Thần Vương thấy được, lúc ấy Sở Kiều Linh trong lòng có chút ảo não. Nhưng lúc này đã khác ngày xưa, bản thân nếu quyết định trở về, liền không lại cần che dấu cái gì.

Sở Kiều Linh lập tức đi đến một nhà lầu trước cửa đứng thẳng, môn trên đầu tám biển trái qua nhiều năm gió thổi ngày phơi đã có chút cũ kỹ, nhưng mặt trên "Duyệt đến lầu" ba cái chữ to vẫn như cũ cứng cáp hữu lực.

Sở Kiều Linh tinh tường nhớ được bản thân thích nhất ăn nơi này bánh đậu xanh, phụ thân Sở Mộng Đình thường xuyên lôi kéo bản thân tay nhỏ bé, mang bản thân tới nơi này ăn, ca ca cũng luôn luôn đem một bao bao bánh đậu xanh đưa đi bản thân phục linh viện, bản thân làm sao thường không biết đó là thân sinh cha mẹ làm cho hẳn đưa đi.

Nhưng hôm nay duyệt đến lầu như trước, phụ thân lại sinh tử chưa biết, thân sinh mẫu thân bởi vì tưởng niệm quá độ, mà ưu buồn lâu ngày thành bệnh, Sở Kiều Linh trong lòng chua xót không thôi.

"Cô nương, ngài là ăn cơm vẫn là ở trọ?" Duyệt đến lầu tiểu nhị gặp Sở Kiều Linh luôn luôn đứng trước cửa, chậm chạp không có tiến vào, liền xuất ra hỏi.

Sở Kiều Linh lấy lại tinh thần, nói: "Ăn cơm cũng ở trọ."

"Được rồi, cô nương mời ngài vào đi." Tiểu nhị dẫn Sở Kiều Linh đến một trương cái bàn tiền, tiếp tục nói: "Cô nương, người xem tại đây dùng hay như thế nào?"

Tiểu nhị dò hỏi, nghĩ như vậy nữ cô nương không biết hay không nguyện ý tại đây trong đại sảnh dùng cơm, nếu không đồng ý, nhả các đều đã bị nhân đặt trước, này khả như thế nào cho phải?

"Vô phương, làm phiền ." Sở Kiều Linh vẫn chưa cảm thấy không ổn, ngồi xuống, đối tiểu nhị nói.

Nguyên lai trong đại sảnh âm ỹ thanh, ở Sở Kiều Linh vào một cái chớp mắt biến mất cho vô hình, mọi người đều dùng tò mò kinh diễm ánh mắt nhìn Sở Kiều Linh, mà đang ở quầy gầy bàn tính duyệt đến lầu chuông quầy trong mắt càng cấp tốc hiện lên một tia ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trong đấng có ngọt

Đợi đến sau khi lâu chuông quầy thất thần sau vài giây, nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, lập tức hướng Sở Kiều Linh đi tới. Hắn đi đến bên cạnh bàn của Sở Kiều Linh, cúi đầu nói: "Đi thu thập một gian phòng thượng hạng cho cô nương." Tiểu nhị lên tiếng trả lời xong rồi đi.

Sau đó, chỉ thấy hắn đối với Sở Kiều Linh dò hỏi: "Cô nương, muốn ăn cái gì, cứ việc phân phó."

Cung kính thái độ khiến Sở Kiều Linh cảm thấy một tia kinh ngạc, Sở Kiều Linh nhìn về phía chuông quầy, chỉ thấy hắn cũng đang chuyển mắt nhìn chăm chăm bản thân, lông mi Sở Kiều Linh khẽ phấp phấp, phảng phất như đang suy xét cái gì.

Chuông quầy cũng tựa hồ ý thức được không ổn, vội vàng dời mắt, chấp tay đối Sở Kiều Linh nói: "Cô nương, không cần hiểu lầm, tiểu nhân chính là cảm thấy cô nương rất quen, không biết cô nương có người thân ở kinh thành không?"

Chuông quầy nói xong gương mặt che lấp chợt dạt, Sở Kiều Linh trong lòng cười nhẹ, nếu nói mười hai năm có thể quen mặt, chỉ có thể thuyết minh chuông quầy này trí nhớ rất tốt, nhưng mà bản thân mười hai năm đến một điểm khác biệt cũng chưa thay đổi, hiển nhiên là không có khả năng.

"Ta là người kinh thành." Sở Kiều Linh đối với chuông quầy nói, dù sao rất nhanh thân phận sẽ công bố ra ngoài, huống chi chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm.

"Nga, cô nương muốn ăn cái gì?" Chuông quầy hỏi tiếp nói.

Sở Kiều Linh cũng không bỏ qua ánh mắt chuông quầy chợt lóe rồi biến mất tinh quang, đáp lại: "Một mâm bánh đậu xanh, cùng một bình bích loa xuân." Sở Kiều Linh khoe miệng hơi hơi gọi lên, thăm nghĩ, này chuông quầy cũng không đơn giản.

"Thỉnh cô nương chờ." Chuông quầy lập tức xoay người mà đi.

Trong đại sảnh dùng cơm sau thời khắc ngắn ngủi bị kinh ngạc mọi người đã lấy lại tinh thần đi, thanh âm âm ỷ lại vang lên, nhưng hết thấy Sở Kiều Linh đều không nghe thấy, một bàn tay khẽ vuốt ve chữ viết trên sáo ngọc, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Chỉ chốc lát sau, bánh đậu xanh cùng bích loa xuân được bưng lên.

Sở Kiều Linh cầm lấy một khối bánh đậu xanh bỏ vào trong miệng, bánh đậu xanh vẫn như cũ là như vậy thơm ngọt mềm yếu, nhưng Sở Kiều Linh lại không cảm giác hương vị giống như trong trí nhớ, cảm giác được cũng là một tia chua sót. Ăn một miếng, Sở Kiều Linh không muốn ăn thêm nữa, liền đem miếng còn lại bỏ vào trong đĩa.

Sở Kiều Linh lại cầm lấy ấm trà tự rót cho bản thân một ly, nâng chung trà lên, tinh tế thưởng thức.

Sở Kiều Linh không biết bản thân khi nào thì bắt đầu thích uống trà, càng là yêu uống mình loại bích loa xuân này, thích nó khổ trung mang theo một tia ngọt, ngọt ngào lại mang theo nhẹ nhàng hương vị đáng chất. Giống như nhân sinh của chính mình, ngọt trung chua sót, khổ trung có ngọt.

Trong đại sảnh thực khách đang dùng cơm, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Sở Kiều Linh liếc mắt một cái, dung nhan siêu phẩm thoát tục, hơn nữa lại đang tao nhã lạnh nhạt phẩm trà, thấy thế nào đều là cảnh đẹp ý vui. Cũng có người tò mò đoán, Đây là tiểu thư nhà ai, thế nào chưa từng gặp qua?

"Mĩ nhân, một người uống trà quá mức tịch mịch, bản công tử cùng người như thế nào?" Thanh âm làm người ta buồn nôn truyền vào tai Sở Kiều Linh, một gã cầm y nam tử đang tự ý ngồi xuống đối diện Sở Kiều Linh.

Sở Kiều Linh giương mắt quét về phía nam tử đối diện, chỉ thấy hắn gò má cao, sắc mặt vàng như nền, chính một kẻ ăn chơi trác táng, phía sau hắn đứng vài gã hạ nhân.

Trong đầu Sở Kiều Linh nhanh chóng lướt qua tư liệu của người này, nguyên lai vị này đúng là con trai của lễ bộ thượng thư văn thành, người này tính tình háo sắc, trong nhà thế thiếp hàng đàn không nói, suốt ngày ở bên ngoài hát hoa ngắt cỏ, nhìn đến cô nương nào xinh đẹp liền nổi tính trêu đùa.

Vì thế kinh thành cô nương nào hơi có chút tư sắc đều muốn tránh xa hắn ra, phụ thân hắn quyền cao chức trọng, bản thân mình lại không có xảy ra chuyện gì to lớn, kinh thành dân chúng nhìn thấy cũng không có cách nào.

Văn công tử thấy Sở Kiều Linh chậm chạp không có đáp lại, lợi dụng thân phận mình là con của lễ bộ thượng thư, nếu Sở Kiều Linh biết sẽ không dám cự tuyệt hắn, liền được một tác lại muốn tiến một bước, vờn ma trào muốn cầm lấy bàn tay trắng nõn của Sở Kiều Linh.

Trong đại sảnh mọi người đau lòng nhìn văn tử đang vờn ma trào, đều có cùng suy nghĩ tiếc thay cho Sở Kiều Linh, lại nghe được một tiếng thét kinh hãi, chỉ thấy văn công tử từ trên ghế mạnh mẽ đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Cố ý gây khó dễ

Văn tử một bên dùng tay trái ôm lấy lồng bàn tay phải đang chảy máu không ngừng, thẹn quá thành giận nói. "Tiện nhân, người dám dùng châm đâm bị thương bản công tử!"

Nghe vậy, trong mắt Sở Kiều Linh nhanh chóng hiện lên một chút hàn quang lạnh lùng, tùy ý lấy ra một chiếc đũa trong ống trúc đặt trên bàn, cùng lúc đó văn tử phát ổng tay áo, hướng tới Sở Kiều Linh, miệng đồng thời nói: "Tiện nhân, xem bản công tử thế nào thu thập người!"

Cùng lúc đó, chiếc đũa trong tay Sở Kiều Linh trong nháy mắt cũng bay đi ra, chỉ nghe thấy một âm thanh vật nặng ngã phịch xuống đất, văn tử bắt đầu gào khóc thảm thiết, hai tay ôm hạ thân.

Chuyện diễn ra với Văn tử quá nhanh, bọn hạ nhân đi theo nhất thời một mảnh khiếp sợ, đều không dám tìm Sở Kiều Linh phiền toái, vội vàng ngồi xổm xuống xem xét thương thế của văn tử.

. Trong đại sảnh các thực khách ngậm võ tay tỏ ý vui mừng, nhưng lại vì Sở Kiều Linh mà lo lắng, văn thượng thư xưa nay cũng không phải là người dễ chọc.

Lúc này, chuông quây chạy vội tới, nhìn thấy Sở Kiều Linh bình yên vô sự, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, quét mắt thấy văn tử đang lăn lộn dưới đất, liền hướng hạ nhân của văn tử quát, các người còn không mau mang công tử nhà các người đi tìm đại phu, các người muốn lão gia đoạn tử tuyệt tôn sao?"

Thầm nghĩ, mệnh mạng của hắn, chỉ bị thương đã là tiện nghi cho các người rồi.

Mấy tên gia đình nghe vậy vội vàng nâng lên văn tử lên, chạy về hướng phủ thượng thư.

Chuông quây thấy mọi người phủ thượng thư đã đi hết, liền nghĩ văn thượng thư tất nhiên sẽ tìm đến đây gây phiền toái, liền cung kính hướng Sở Kiều Linh nói: "Cô nương, văn công tử bị thương trở về phủ, văn thượng thư khẳng định sẽ tới đây ngay thôi, ngài trước lên lầu tới phòng khách quý tránh một chút đi."

Sở Kiều Linh nhàn nhạt nhìn, lại suy nghĩ vì sao chuông quây lại nói giúp mình "Nga, chuông quây cho rằng hắn là người không nên đánh?"

Chuông quây cung kính hồi đáp: "Hắn đáng đánh"

Sở Kiều Linh lại hỏi tiếp "Nếu nên đánh, kia bọn cô nương vì sao phải sợ hắn?"

Chuông quây giải thích nói: "Cô nương ngài chẳng lẽ không biết, người vừa bị thương là con trai của lễ bộ thượng, văn thượng thư quyền cao chức trọng, nào có ai dám vô lễ với hắn, tiểu nhân là sợ hắn đối cô nương gây bất lợi."

Sở Kiều Linh đột nhiên quay sang chuyện khác. "Bọn cô nương rất ngạc nhiên, chuông quây ngài vì sao phải giúp bọn cô nương?"

Chuông quây nghe vậy cả kinh, ngược lại giải thích nói: "Cô nương ở nơi này của tiểu nhân dùng cơm, chính là khách hàng của tiểu nhân rồi, tiểu nhân tự nhiên phải bảo vệ khách hàng an toàn." Chuông quây nói mà mặt không đổi sắc.

Sở Kiều Linh tiếp tục làm khó dễ. "Nga, chiếu chuông quây nói như vậy, văn tử mới là khách quý của trưởng quây, vì sao không thấy chuông quây tiến lên bảo hộ?"

"trước tiên lấy chữ lý làm đầu, kia văn công tử vô lễ trước, tiểu nhân tự nhiên sẽ không giúp hắn." Chuông quây lời nói ra là chính nghĩa sâu sắc, nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ, cô nương, ngài cũng không nên làm khó ta, gia đau khổ tìm kiếm người hai năm nay, ngài nếu ở nơi này có cái gì sai lầm, ta chẳng phải nên mang đầu đi gặp gia hay sao?

"Nếu chuông quây đã nói kia là việc có lý, bọn cô nương vì sao lại phải trốn?" Sở Kiều Linh nói xong lại quay trở về chỗ ngồi

"Cô nương, này..." Chuông quây một mặt khổ tướng, muốn nói lại thôi.

Sở Kiều Linh trong lòng buồn cười, chuông quây muốn giúp nàng, nhưng lại không nguyện ý nói ra lý do vì sao, nói vậy trong đó tất có nguyên do.

Sở Kiều Linh nâng chung trà lên nhấp một ngụm trà, đối với chuông quây nói: "Chuông quây đừng lo, bọn cô nương đang muốn nhìn xem kia văn đại nhân là người ra sao, chẳng lẽ là người không phân rõ phải trái."

Chuông quây nghe xong, tự biết khuyên nữa Sở Kiều Linh cũng sẽ không thay đổi chủ ý, liền xoay người rời đi, đối với tiểu nhị đang đứng xem nháy mắt.

Sau nửa canh giờ, một đám người đang tức giận chạy vào tiểu lâu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Giương gươm , múa kiếm

Người chạy vào đầu tiên , chính là văn thượng thư , chỉ thấy hần một mặt dữ tợn , bụng tròn thất lưng to , cùng vài tên gia đình hướng phía Sở Kiều Linh đi tới .

Văn thượng thư đi đến trước mặt Sở Kiều Linh, nhìn khuôn mặt nàng , thật sự kinh diễm một chút, nhưng nhất thời lại nghĩ đến lời đại phu nói con trai hần phía dưới khả năng vĩnh viễn không được, trong con giận dữ, hần không thể đối với nữ tử trước mặt rút da lột gân

Văn thượng thư hung tợn nói "Yêu nữ, người chính là người làm bị thương con ta! ?", mặc dù trước khi tiến vào cũng đã hỏi thăm rõ ràng, nữ tử trước mặt chính là người làm tổn thương con hần.

Sở Kiều Linh nhú nhú đầu mày, nhân nhật nói: "Nói vậy đại nhân hôm nay rời giường khẳng định không có súc miệng, bằng không thể nào miệng lại phun ra từ ngữ không sạch như vậy

Các thực khách nghe vậy âm thầm cười trộm, nữ tử này thật là lớn mật, chưa từng thấy ai ở trước mặt văn đại nhân mà nói móc cả . Văn Thành Sơ nghe vậy tức giận sôi lên, gầm lên một tiếng nói: "Người tới, mau tới đem yêu nữ này mang đi!"

Vài tên tùy tùng của Văn Thành Sơ , muốn tiến lên vây bắt Sở Kiều Linh, nhưng lại bị ánh mắt của Sở Kiều Linh làm cho kinh sợ , nhất thời không ai dám tiến lên phía trước .

Sở Kiều Linh định thần nhân nhật nói "Nga, xin hỏi đại nhân định mang bốn cô nương đi nơi nào?"

"Đi..." Văn thành lần đầu không biết trả lời như thế nào , thoáng suy xét một chút, nói tiếp: "Đương nhiên phải đưa người tới nơi người phải đến rồi."

Sở Kiều Linh chậm rì rì nói: "Nơi nào là nơi ta phải đến, là phòng hình bộ, hay là phủ của đại nhân? Nếu là phòng hình bộ, ta cảm thấy con trai ông là người phải tới đó mới phải, bởi vì hần đã vũ nhục ta trước, rồi lại muốn cùng ta động thủ; nếu là tới phủ của ông, ta đây lại càng không đi, biết rõ đại nhân là muốn mượn việc công trả thù riêng, vu oan giá họa ta, chẳng lẽ ta lại phải tự đi vào con đường chết hay sao?"

Văn thành sơ nghe xong , bực tức trong lòng càng lớn hơn , bản thân đã không chiếm được cái gì tiện nghi, lại bị trả đũa , chực cho cái mũi mượn việc công báo thù riêng

Văn thành sơ cường chế trụ lửa giận trong lòng, đối Sở Kiều Linh nói: "Người luôn miệng con trai ta là người động thủ trước , người có chứng cứ gì không?"

Sở Kiều Linh nói : mọi người ở đây có thể làm chứng cho ta

Nghe vậy, văn thành sơ quay đầu nhìn một vòng thực khách đang ngồi , đối với bọn họ nói: "Các người có ai thấy con ta động thủ trước không?" Thăm nghĩ, xem các người ai dám đứng ra nói , chẳng phải muốn chết hay sao.

Các thực khách không có một người nào dám đắc tội với văn đại nhân , mọi người đều cho rằng Sở Kiều Linh làm thế nào nói lý , vẫn là cánh tay không lay chuyển được đùi, vẫn là mạng nhỏ của bản thân là quan trọng hơn.

Lúc này chương quỳ thanh âm truyền đến "Đại nhân, tiểu nhân có thể làm chứng."

Văn thành hí hí đôi mắt, tự nhiên có người muốn chết! , liền đối với hần nói , uy hiếp rất rõ ràng "Chương quỳ đây là muốn tiểu lâu đóng cửa hay sao?"

Chương quỳ giả ngu nói "Tiểu nhân chính là ăn ngay nói thật, cùng tiểu lâu đóng cửa là không có quan hệ gì?" nghĩ rằng, chỉ bằng người cũng muốn uy hiếp ta, người cũng quá đề cao chính mình đi.

Văn thành sơ cố ý làm khó dễ nói.

"Nga, bản quan làm sao mà biết người không phải là cùng nàng thông đồng đi."

Chương quỳ lại hỏi "Đại nhân, tiểu nhân cùng vị cô nương vốn không nhận thức, làm sao có thể cùng một phe với nàng được?"

Sở Kiều Linh ở một bên nhân nhật mở miệng nói "Đại nhân vừa mới hỏi ta , đưa ra chứng cứ là con trai của ông động thủ trước, bốn cô nương đã có nhân chứng, kia hiện tại bốn cô nương xin hỏi đại nhân, ngài nói chương quỳ cùng bốn cô nương thông đồng, ngài có thể có chứng cứ không?"

Văn thành lần đầu khi nghẹn lời, liền nghe thấy Sở Kiều Linh nói tiếp: "Đại nhân như vậy là không có chứng cứ, hình như ngài đang mắc tội phi báng người khác thì phải"

Văn Thành Sơ bị tức giận răng ngứa lại, không thể tưởng tượng được vòng vo một hồi chính là tự bê tảng đá đập vào chân mình!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tự mình tiến cử

Văn Thành Sơ nghĩ hôm nay xuất môn khẳng định không có xem hoàng lịch, bản thân rõ ràng là tới khỏi bình vẫn tội , mà quay đi quay lại , lại có thêm bao nhiêu là tội danh, đầu tiên là mượn việc công trả thù riêng, sau là bịa đặt phỉ báng, còn như vậy, bản thân khẳng định sẽ bị tức chết.

Linh cơ vừa động liền đối với Sở Kiều Linh nói: "Người cũng chỉ có một mình chứng quây là nhân chứng, như vậy còn có người thứ 2 đứng ra làm chứng , bản quan liền thừa nhận con trai ta là có sai trước, đối với người chuyện cũ sẽ bỏ qua, nếu không có ai đứng ra làm chứng nữa, bản quan tuyệt đối không bỏ qua cho người."

Văn Thành Sơ dám nói ra những lời này, là nhận định không ai còn dám làm chứng cho Sở Kiều Linh , cũng không nghĩ đến, lời của hấn vừa dứt, chợt thấy một thanh âm của nam tử nói: "Bổn hoàng tử vừa mới ở đây cũng thấy được, không biết có thể tính là một nhân chứng hay không?"

Lúc này, chỉ thấy một công tử trẻ tuổi mặc cẩm y ngọc đai , đi từ trên lầu hai đi xuống dưới, chỉ thấy hấn đầu mang ngọc quan, sắc mặt mỉm cười, một đôi mắt hoa đào, lóe lên hứng thú dạt dào quang mang, cầm trong tay quạt xếp, phiến thượng hoa mẫu đơn theo tay của hấn lung lay rất sinh động.

Văn Thành Sơ nhìn thấy người đang nói chuyện lại là đương kim Thiên triều tam hoàng tử Long Liên, trong lòng thầm kêu không tốt, vội vàng tiến lên cấp Long Liên hành lễ, đại sảnh thực khách, chứng quây, tiểu nhị cũng đi theo hành lễ, Sở Kiều Linh vẫn như cũ ngồi, vẫn chưa để ý tới.

Nước trà sớm lạnh , uống đã không còn hương vị, Sở Kiều Linh cúi mi mắt, nhẹ nhàng vuốt ve sáo ngọc bóng loáng để trên mặt bàn, nàng biết tam hoàng tử Long Liên chính là vì mình mà tới

Long Liên vừa đi vừa đối với Văn Thành Sơ nói: "Bổn hoàng tử làm chứng cho cô nương này , văn đại nhân sẽ không cũng cho rằng bổn hoàng tử cùng nàng thông đồng đi?"

Văn Thành Sơ kinh sợ nói "Hạ quan không dám."

Long Liên hiển nhiên ờ hạ lệnh trục khách "Vậy người còn đứng ở chỗ này làm gì?"

Văn Thành Sơ nghe vậy, biết bản thân còn tiếp tục ở đây dây dưa nữa, đối bản thân trăm hại mà không có lợi , trước mắt cứ bỏ qua , về sau lại tính tiếp, liền đối với Long Liên chấp tay nói: "Hạ quan trước cáo lui." Theo sau mang theo tùy tùng đi ra khỏi tiểu lâu.

Long Liên thấy Văn Thành Sơ đã đi, liền đặt mông ngồi xuống đối mặt với Sở Kiều Linh, một bàn tay chống cằm, đôi mắt hoa nhìn chằm chằm Sở Kiều Linh, một lát sau, Long Liên thất bại nói: "Cô nương thật sự là có định lực tốt, bổn hoàng tử nhìn người một thời gian dài như vậy , cư nhiên mặt không đổi sắc, nếu là nữ tử bình thường sớm đã mặt đỏ tai hồng xấu hổ thẹn thùng“.

Sở Kiều Linh nâng ánh mắt nhìn Long Liên nói : "Tam hoàng tử là đang nói bổn cô nương da mặt dày sao?" Long Liên nhất thời bị lời nói của nàng làm cho ghen một chút, nào có cô nương nhà ai tự nói mình như vậy , mà lại là một đại mỹ nữ giống như thần tiên .

Long Liên vội vàng giải thích nói "Bổn hoàng tử không phải có ý như vậy .Bất quá, xem tướng mạo, cô nương cũng không phải là người trong kinh thành ?"

Long Liên nghĩ vị cô nương này có khí chất không tầm thường , cũng không phải là tiểu thư nhà nào trong kinh thành vì hấn cũng chưa từng nghe qua , những cô nương chưa có chồng trong kinh thành hấn đều biết, chẳng lẽ nàng là tới kinh thành để tìm người thân,

Sở Kiều Linh nói "Cũng không hẳn như thế !".

Long Liên liền có hứng thú hỏi. "Nga, như thế nào lại không hẳn thế?"

"Vốn Sinh ở kinh thành, sinh trưởng ở tha hương." Sở Kiều Linh lời ít mà ý nhiều nói.

"Nga, thế này là không hẳn phải không?"

Long Liên tiếp tục truy vấn. "Nga, đó là vì sao?"

Sở Kiều Linh nhú một chút đôi mi thanh tú, nói: "Tam hoàng tử vấn đề thắc mắc nhiều lắm?" Nàng không muốn tiếp tục đề tài này nữa

Long Liên suy nghĩ tranh công nói. "Bổn hoàng tử muốn biết nhiều, huống chi bổn hoàng tử vừa mới còn giúp cô nương một lần."

Sở Kiều Linh nghe vậy cho hấn một ánh mắt lạnh lùng nói: "Bổn cô nương cũng không mượn ngài giúp ta."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thống khổ

Long Liên nghe vậy, chau mày, nói: "Cô nương đây là muốn qua cầu rút ván sao?."

Sở Kiều Linh nhàn nhạt nói: "Bỏn cô nương cần bản không cần qua sông, làm sao cần rút ván."

Long Liên nghe Sở Kiều Linh như vậy nói, chẳng những không có tức giận, ngược lại càng thêm cảm thấy hứng thú nói: "Nga, bỏn hoàng tử không phải ý này."

Sở Kiều Linh hiếm khi giải thích, giọng điệu tràn ngập tự tin và cô độc:

"Văn đại nhân vừa không chiếm lí, cũng không phải là người có võ nghệ cao cường, kia bỏn cô nương tại sao muốn người giúp?"

Long Liên tự nhiên nghe ra Sở Kiều Linh trong lời nói có ý tứ, lúc trước Sở Kiều Linh ra tay đánh Văn Tử, Long Liên ở trên lầu nhìn xem nhất thanh nhị sở, nhìn ra được Sở Kiều Linh thâm thủ bất phạm, liền biết trước mặt mình vị cô nương này tất nhiên không đơn giản.

Long Liên quyết định không dây dưa tiếp vấn đề này nữa, lấy lui mà cầu tiến nói với Sở Kiều Linh: "Nếu cô nương nói bỏn hoàng tử xen vào việc của người khác, ta liền là người xen vào việc của người khác, như thế cô nương có thể cho ta biết phương danh quý tính không."

Sở Kiều Linh biết lần này không gặp khó dễ cũng vì có Long Liên, liền đáp lại "Kiều Linh."

Long Liên không nghĩ tới Sở Kiều Linh nói cho bản thân biết tên của nàng, trong lòng một trận vui vẻ.

Nguyên bản Long Liên còn có thật nhiều vấn đề muốn hỏi Sở Kiều Linh, như là cô nương từ đâu tới đây? Nghi chân nơi nào trong kinh thành? Trong kinh thành có ai là thân nhân? Nhưng nhìn Sở Kiều Linh rõ ràng không mấy nể mà với hắn, lời muốn nói ra lại nuốt trở vào bụng

Sở Kiều Linh thấy Long Liên vẫn như cũ ngồi yên nhìn bản thân mình, một điểm ý tứ muốn rời đi đều không có, liền lấy từ trong lòng bàn tay một ít bạc vụn đặt trên bàn, đứng dậy hướng lầu ba đi đến.

Duyệt lầu, lầu hai là nhã các, lầu ba là khách phòng. Tiểu nhị thấy Sở Kiều Linh hướng phòng khách mà đi, vội vàng tiến lên dẫn đường.

Long Liên nhìn Sở Kiều Linh bóng dáng rời đi, trong lòng có chút buồn bực, không nói một tiếng bước đi, bỏn hoàng tử không có sức hấp dẫn nào sao? Nàng đúng là khác biệt với mọi người.

Theo sau, Long Liên đứng dậy đi tới Nhã các.

Lúc này trời đã tối, tiểu nhị dẫn Sở Kiều Linh vào phòng thượng đẳng, liền lui xuống.

Sở Kiều Linh đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn trên đường từng nhóm tiểu thương đang thấp đèn lồng, buôn bán diễn ra tấp, đèn lồng lấp lăm nhiều điểm ánh sáng, có vẻ một mảnh yên

tĩnh, nhưng Sở Kiều Linh trong lòng không thể nào bình tĩnh được, rất muốn đi xem cha mẹ sinh ra mình sau mười hai năm không gặp giờ như thế nào?

Lập tức, Sở Kiều Linh thả người nhảy ra ngoài cửa sổ, nhẹ chút mũi chân hướng Thừa tướng phủ mà đi.

Với công phu của nàng, Chỉ trong chớp lát, Sở Kiều Linh đã đi tới ngoài Thừa tướng phủ, xoay người phóng qua tường vây, đi đến bên ngoài một gian phòng vẫn còn sáng đèn, liền nghe thấy vài tiếng ho khan.

Một người nam nhân thanh âm vội vàng vang lên "Tích nhi, lại không thoải mái,"

Sở Kiều Linh nghe ra đây là tiếng của phụ thân Cốc Thâm Chi, tuy rằng đã trải qua mười hai năm nhưng thanh âm vẫn dẫn theo một tia rất nặng, nhưng vẫn như cũ ôn nhuận lòng người.

Mẫu thân Dung Tích thanh âm lại truyền ra, lộ một tia hy vọng xa vời, một tia khẩn cầu. "Phu quân, người nói xem Linh nhi của chúng ta có phải vẫn còn sống?"

Cốc Thâm Chi thanh âm lộ ra một tia trách cứ và bất đắc dĩ.

"Tích nhi, lại nghĩ đến Linh nhi? cứ như vậy, thân thể của nàng sao mà tốt lên được"

Dung Tích ghen ngào nói. "Phu quân, ta hiện tại thật muốn chết, như vậy ta có thể nhìn thấy Linh nhi của ta."

Cốc Thâm Chi thống khổ nói. "tại sao lại nói như vậy, người muốn cho ta cùng Dung Nhân lại phải chịu cảnh sinh ly tử biệt sao"

Lập tức, mẫu thân Dung Tích đè nén tiếng khóc , nhưng sở kiều linh vẫn có thể nghe được , nàng không nghĩ tới của nàng "Tứ" sẽ làm cho cha mẹ của mình thống khổ như vậy

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tâm bệnh tâm được

Đổi mới thời gian:2014-1-4 18:44:42 tẩu chương số lượng từ:1835

phủ Thừa tướng một gian sương phòng nội, Thừa tướng phu nhân Dung Tích thống khổ khóc ngã vào Thừa tướng Cốc Thâm Chi trong lòng, tiếp tục nức nở nói:

“Nếu không phải Khả Khanh đối ta có ân cứu mạng, ta làm sao có thể đem Linh Nhi đưa làm con thừa tự cho nàng? Nếu không phải đem Linh Nhi đưa làm con thừa tự cho nàng, Linh Nhi lại làm sao có thể tâng thân biến lừa?”

Ngô... Linh Nhi lúc ấy mới bốn tuổi a, lại bị đại họa tươi sống chết cháy , mỗi khi nghĩ vậy, của ta tâm tựa như vạn tiễn xuyên tâm giống nhau đau... Khụ khụ...”

Cốc Thâm Chi nhìn ái thê khóc ruột gan đứt từng khúc, trong lòng cũng là thống khổ vạn phần, hắn làm sao không nghĩ nếu thời gian có thể đảo lưu, hắn tình nguyện làm một cái bội bạc nguy quân tử, cũng sẽ không thể làm cho hắn Linh Nhi lấy như thế thảm thiết phương thức rời đi bọn họ.

Cốc Thâm Chi vỗ nhẹ Dung Tích phía sau lưng, đè nén bi thống, khuyên nhủ:

“Tích Nhi, ta nghĩ Linh Nhi nếu là trên trời có linh lời nói, nhất định sẽ không nguyện ý nhìn đến ngươi như vậy.”

“Phu quân, ta tối hôm qua lại mơ thấy Linh Nhi đầy người đều là hỏa, liều mạng vùng tay nhỏ bé, hướng ta hô ‘Mẫu thân, cứu ta; mẫu thân, cứu ta, ‘ ta thân thủ đi bắt nàng, lại thể nào cũng bắt không được.”

Dung Tích hoảng hốt còn tại trong mộng, này mộng không biết đã làm qua bao nhiêu lần .

Cốc Thâm Chi biết đây là Dung Tích tâm bệnh, Dung Tích thủy chung đối Linh Nhi từ vô pháp tiêu tan, ứ đọng cho tâm, thân thể ngày càng sa sút,

nhiều như vậy năm qua, hắn tưởng hết biện pháp cũng không có thể nhường Dung Tích mở ra khúc mắc, kỳ thực bản thân làm sao thường thật sự buông quá đâu?

Sở Kiều Linh ở ngoài nghe, trong lòng giống như kim đâm giống nhau đau, ban đầu chỉ biết là mẫu thân ưu buồn lâu ngày thành bệnh, không thừa nghĩ đến mẫu thân đã đến thống khổ nông nổi, như còn như vậy đi xuống, mẫu thân thân thể sẽ thật sự suy sụp .

Sở Kiều Linh khẽ vuốt ve sáo ngọc thượng chữ viết, khe cau mày, đột nhiên xoay người rời đi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Cốc Thâm Chi chuẩn bị đứng dậy vào triều, đột nhiên phát hiện một trương giấy viết thư xuất hiện tại cửa hắn gối đầu bên cạnh, lập tức gọi người tiến vào điểm thượng ngọn nến, đối với ánh sáng,

Cốc Thâm Chi thấy rõ giấy viết thư thượng chữ viết tinh tế viết nhất thủ thi:

Nữ sinh hướng ngoại chớ tu niệm

Nhi đi ngàn dặm đừng lo lắng

An thể xác và tinh thần khỏe mạnh ở

Hào cho ngày sau cộng thiên luân

Cốc Thâm Chi nhìn sau cả kinh, lúc này Dung Tích cũng đã ngồi dậy, nhìn này thủ thi sau, đầy mắt chờ đợi, nhìn về phía Cốc Thâm Chi, là nàng tưởng như vậy sao?

Cốc Thâm Chi ôm Dung Tích không ngừng run run thân mình, khẳng định nói:

“Tích Nhi, Linh Nhi còn sống.”

“Thật sự, kia nàng hiện tại ở đâu?”

Dung Tích vẫn như cũ sợ hãi này chính là một giấc mộng, chỉ có nhìn thấy của nàng Linh Nhi, nàng mới dám xác định đây là thật sự.

“Theo này thủ tàng đầu thi còn nhìn không ra, bắt quá nó đã nói cho chúng ta biết Linh Nhi bình yên vô sự, muốn người đường hảo thân thể, ít ngày nữa sẽ gặp mặt.”

Cốc Thâm Chi giải thích nói.

“Phu quân, này thủ thi có phải không phải Linh Nhi viết ?”

Chữ viết như thế xinh đẹp, định là xuất từ nữ từ tay.

“Có lẽ là.”

Cốc Thâm Chi không dám khẳng định, Linh Nhi là bọn hấn thân sinh nữ nhi chuyện này không có mấy cái nhân biết, nhưng này thủ thi nếu là xuất từ Linh Nhi tay, kia nàng là làm sao mà biết nàng là bọn hấn thân sinh nữ nhi ?

“Mặc kệ này thủ thi có phải không phải Linh Nhi viết , chúng ta chỉ cần biết rằng Linh Nhi còn sống như vậy đủ rồi.”

Cốc Thâm Chi nói tiếp:

“Ta nghĩ, tiếp qua bảy ngày chính là Sở Tướng quân ngày giỗ, ngày nào đó, Linh Nhi nhất định sẽ xuất hiện.”

Cốc Thâm Chi khẳng định trung mang theo chờ đợi.

Dung Tích một mặt vui sướng, lộ ra đã lâu tươi cười.

Cốc Thâm Chi nhìn ái thê vui mừng bộ dáng, trong lòng vui mừng đồng thời âm thầm nói, hi vọng này thủ thi lời nói không giả.

Mà cùng lúc đó, Nam Lâm Thần Vương phủ Dẫn Bãng chính nhanh chóng hướng Mục Thiếu Thần đi ngủ sân chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tin lành truyền đến

Dẫn Bãng vào thời điểm tới trúc viện, đã gặp Mục Thiếu Thần đang đi ra ngoài , Dẫn Bãng lập tức nghênh đón.

Dẫn Bãng kích động nói. "Gia, có tin tức !"

Mục Thiếu Thần đôi mắt sâu thẳm nhìn về nơi xa , rốt cục có tin tức của nàng sao ?

“ nói “

Dẫn Bãng bảm báo nói "ám vệ ở kinh thành thiên triều mới truyền tin tức nói , bạch y cô nương vào chạng vạng tối hôm qua đã xuất hiện , hơn nửa liền ở tại duyệt lâu.

Mục Thiếu Thần xác nhận nói. "Thật là nàng?"

Dẫn Bãng tiếp tục nói. "Thuộc hạ có thể khẳng định chính là vị cô nương kia, ám vệ đã cẩn thận phân biệt , vị kia cô nương này không chỉ có dung mạo, quần áo cùng với người gia vẽ trong tranh giống nhau , mà cả khí chất cũng là người đặc biệt

Mục Thiếu Thần tiếp tục hỏi, ? “ có hỏi được tên của nàng không ? “

tâm tâm niệm niệm thiên hạ ở trong lòng đã hai năm , ngay cả tên người ta cũng không biết, nếu để người khác biết không phải vô cùng châm chọc hay sao ?

Dẫn Bãng nói. "Theo ám vệ nói, vị kia cô nương này cùng với tam hoàng tử thiên triều nói chuyện , nàng kêu Kiều Linh."

"Kiều Linh? Tam hoàng tử Long Liên?" Mục Thiếu Thần thấp giọng nói , phảng phất đột nhiên nghĩ tới cái gì, do dự hỏi : "có nhìn ra hay không , nàng đã thành hôn chưa?"

Kỳ thực vấn đề này luôn luôn nhất quỷ nhì quỷ Mục Thiếu Thần, hấn muốn tìm thấy nàng, nhận thức nàng, hiểu biết nàng, để nàng trở thành một phần sinh

mệnh của hân , nhưng đồng thời lại sợ hãi tin tức của nàng , sợ nghe nói nàng đã làm vợ người, là mẫu thân của đứa trẻ, nếu là như vậy, hai năm này tâm của hân đã đặt ở nơi nào?

Nghe được vương gia có vấn đề còn do dự , Duẩn Băng lại trả lời dị thường rõ ràng nói: "Không có thành hôn."

Duẩn Băng sở dĩ có thể như thế lưu loát đáp ra , là vì hân phía trước đã hướng ám trang hỏi thăm rõ ràng, hân không muốn vương gia của hân phải tay không mà về.

Mục Thiếu Thần tiến thêm một bước xác nhận nói. “Tìm hiểu được những gì?”

Duẩn Băng nghĩ tam hoàng tử thiên triều , sẽ không chủ động đến gần một phụ nữ có chồng đi ?.

"theo quần áo và cách trang điểm,cùng lời nói cử chỉ trước có thể khẳng định , nàng chưa thành thân , nàng tự xưng bản thân là “Bổn cô nương’, hơn nữa tam hoàng tử còn chủ động vì cô nương này giải vây.”

Mục Thiếu Thần bắt được trọng điểm, nàng gặp phải phiền toái ? "Giải vây?"

Duẩn Băng đem chuyện con trai lễ bộ thượng thư mới bị đánh, thượng thư vẫn thành sơ khởi bình vắn tội đại khái nói một lần, thăm nghĩ, kiêu cô nương người cũng quá ngoan độc đi, vừa ra tay liền phế đi nhân gia gốc rễ , ngẫm lại đều run sợ.

Mục Thiếu Thần nghe xong, khóe miệng hơi hơi gợi lên, trong mắt lại hiện ra vẻ lạnh lùng , dám khi dễ người của hân, quả thực là tự tìm đường chết!

Bất quá nàng cũng không giống như cần hân đến lo lắng , bảo hộ .

Mục Thiếu Thần mị hí mắt, đã đem Long Liên làm tình địch của mình

"Kia Long Liên vì sao phải vì Tiểu Kiều giải vây?"

Duẩn Băng nghe được vương gia nhà hân , hơi một tia chua , thăm kêu không tốt, vương gia đối với bản thân để ý cực cao , cũng không để cho người khác nhìn trộm nửa phần, hân làm sao muốn nói rõ cho vương gia đây , này không phải là tự tìm tội chịu sao?

Duẩn Băng thăm nghĩ, ta làm sao mà biết kia tam hoàng tử trong lòng nghĩ gì . "Này... Thuộc hạ không biết."

Tiểu Kiều vừa mới hiện thân, đã bị ruồi bọ , bướm bướm theo dõi, xem ra chính mình phải hành động nhanh hơn.

Mục Thiếu Thần âm thầm cân nhắc, đối với Duẩn Băng nói: "Tức khắc chuẩn bị một chút, chờ ta hạ triều trở về liền đưa người đi Thiên triều."

Duẩn Băng lo lắng, mạo muội đi Thiên triều, hoàng thượng phía bên kia không tốt giao tình lắm "Là, kia hoàng thượng bên kia..."

." Mục Thiếu Thần nói "Ta sẽ cùng phụ hoàng yêu cầu một cái lí do để đi Thiên triều “

Theo sau Mục Thiếu Thần hướng phía hoàng cung mà đi đến , lúc này thái dương còn chưa dâng lên, Mục Thiếu Thần lại cảm thấy hôm nay nhất định tình thông vận lí

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Tìm tới cửa

Chương mới của các nàng đâu nhá..

ta thi xong rồi chán quá cơ..

Ngay khi Mục Thiếu Thần nhận được tin tức, Mục Thừa Hiến cũng đồng dạng chiếm được tin tức, hân lập tức phái người đi đến Thiên triều kinh thành,muốn bắt sống Sở Kiều Linh. Vì thế một cuộc truy đuổi được bắt đầu, mở ra cuộc tranh đấu mới.

Mà cùng lúc đó ở Thiên triều kinh thành, trong lầu Sở Kiều Linh một đêm không ngủ, nửa đêm gặp cha mẹ sau khi để lại phong thư, trở về liền không ngủ nổi, mở to mắt nằm ở trên giường, nhìn đỉnh màn, suy nghĩ có chút mơ hồ..

Hôm nay đã là ngày mười bảy tháng hai, cách ngày Thừa Kiền Đế làm lễ cho phụ thân bảy ngày, bảy ngày sau người tưởng như đã "Chết" Sở Kiều Linh lại trở về đây.

Nghĩ vậy, Sở Kiều Linh đứng dậy xuống giường, rửa mặt chải đầu, hướng dưới lầu đi xuống.

Chường quây thấy Sở Kiều Linh sớm như vậy đã xuất môn, liền tiến lên hỏi: "Kiều cô nương, trời vừa mới sáng, ngài là muốn đi ngoài sao?"

Sở Kiều Linh nhìn chường quây liếc mắt một cái, này chường quây tựa hồ càng ngày càng "Nhiệt tâm", nói: "Ta đi thành phía tây nhìn xem." Nói xong đã ra cửa.

Thành phía tây không phải là ngọc kì/kỳ sơn sao? Đi chỗ đó làm cái gì? Chường quây nghi hoặc.

Sở Kiều Linh quả thật là muốn đi ngọc kì/kỳ sơn nhìn xem, Thừa Kiền Đế đem lăng mộ của phụ thân đặt ở ngọc kì/kỳ trên núi, hơn nữa phái binh lính canh gác, người bình thường không được lên núi, này rốt cuộc muốn như thế nào?

Sở Kiều Linh đi trên đường trông tròn không bóng người, hiện tại trời còn chưa sáng, trên đường không có người đi đường, ngẫu nhiên chỉ thấy được một hai tiểu thương mua bán này nọ vội vã mà qua.

Sở Kiều Linh rất nhanh ra cửa thành phía Tây, lại đi mười dặm đó là ngọc kì/kỳ sơn.

Một lúc lâu sau, Sở Kiều Linh tới ngọc kì/kỳ sơn tiền, xa xa liền thấy hai hàng binh lính đứng ở hai bên thềm đá dọc theo đường lên núi, Sở Kiều Linh suy tư một chút, hướng phía sau núi đi qua.

Phía sau Ngọc kì/kỳ sơn là một cái hồ nước, cỏ dại mọc cao vút, qua hồ nước mới có thể đến chân núi ngọc kì/kỳ sơn.

Sở Kiều Linh thả người, mượn cỏ dại mọc xung quanh hồ nước, đi đến chân núi, lại điểm nhẹ mũi chân đột ngột từ mặt đất hướng trên đỉnh núi lao đi, một lát sau liền phi thân dừng ở phía sau lăng mộ phụ thân Sở Mộng Đình, lúc này đang có hai binh lính đưa lưng về phía lăng mộ đứng thẳng ở phía trước lăng mộ, Sở Kiều Linh chạm đất không tiếng động, hai binh lính kia không một người phát hiện.

Sở Kiều Linh nhìn kiến trúc lăng mộ to lớn, trong lòng âm thầm trào phúng, này trong lăng mộ căn bản không có di thể phụ thân.

Năm đó phụ thân rơi xuống vách núi đen, chỉ để lại càn khôn thương cùng một vết máu, người lại không biết tung tích, Thừa Kiền Đế sao có thể nhận định phụ thân đã bỏ mình, mà càn khôn thương của phụ thân lúc này được đặt ở trên bàn đá, tuy rằng trải qua mười hai năm phơi nắng phơi mưa, càn khôn thương lại vẫn như cũ lóe lạnh lùng hàn quang.

Sở Kiều Linh nhìn một hồi, liền xoay người hướng chân núi lao đi, từ đầu đến cuối hai binh lính đều không nhận thấy được một phần.

Sở Kiều Linh xuống núi, dựa theo đường cũ mà đi.

Cùng lúc đó, trong lâu lại có một vị khách không mời mà đến.

Lâu chường quây thấy Thừa tướng công tử Cốc Dung đang muốn vào cửa, thầm nghĩ, này tổ tông thế nào lại đến đây? Hiện tại buổi sáng cũng đã qua một hai canh giờ, lại chưa đến thời gian dùng cơm bữa trưa, hẳn tới làm cái gì?

Cũng khó trách chường quây không muốn gặp Cốc Dung, nghe nói Cốc công tử trời sinh tính tình không tốt, hơn nữa tính cách phô trương, Mỗi lần đến Duyệt Lâu không “đầu dể”, thì chính là “chọi gà”, có lần đầu gà bị thua lớn, đột nhiên hấn nhảy từ lầu hai nhả các xuống dưới, làm cho các khách nhân ở đại sảnh gà bay chó sủa, chường quây vội lên, Cốc Dung lại làm như không có việc gì, làm cho chường quây hận ghiến răng ghiến lợi, nhưng lại không dám nói gì, không thể đuổi hấn đi không cho ăn cơm, vì vậy mỗi lần nhìn thấy Cốc Dung chường quây đều đặc biệt khẩn trương!

Nghĩ vậy, chường quây vội vàng nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Khoan thai đến chậm

Lâu chường quây đứng dậy chào đón Thừa tướng công tử Cốc Dung đã vào cửa nói: "Cốc công tử, sớm như vậy, ngài đến đây là..."

"Bản công tử không thể tới sao?" Cốc Dung không đáp, ngược lại nhú mày hỏi.

"Đương nhiên có thể đến, tiểu nhân chính là muốn hỏi công tử có muốn tiểu nhân giúp gì không?" Chường quây nở một nụ cười, suy nghĩ một đàng nói một nẻo.

Cốc Dung hướng chường quây liếc mắt một cái, thầm nghĩ, gặp quý đi, người mới không nghĩ nhìn đến ta đến đâu, sau đó đối chường quây nói: "Vị bạch y cô nương kia vẫn còn ở trong phòng?"

Chường quây nghe xong sau, trong lòng lộ bộ một chút, vừa mới không lâu tam hoàng tử phái người đến thỉnh kiều cô nương đi ngắm hoa, hiện tại vị

này Thừa tướng phủ công tử lại đây tìm nàng, này khả như thế nào cho phải?

Gia nha, ngài nếu không đến nhanh, Kiều cô nương có khả năng rất nhanh sẽ bị người khác đoạt đi mất, nàng đến kinh thành còn không quá một ngày, liền chọc mấy đóa hoa đào nha?

Chường quỳ chưa từng có giống như bây giờ cảm thấy làm lâu chường quỳ là công việc khổ sở nhất, hoa đào nhiều như vậy làm cho hắn như thế nào đi tiền, đoán chừng còn không có tiền xong, bản thân đã bị gia cấp tiền.

Cốc Dung nhìn chường quỳ một mặt khổ đau, nửa ngày không nói câu nào, không khỏi cả giận nói: "Thế nào, cảm điếc? Bản công tử đang hỏi người đó."

Này cũng khó trách Cốc Dung nóng vội, sáng sớm hôm nay sau khi rời giường, liền đi cấp mẫu thân Dung Tích thỉnh an, nhìn thấy mẫu thân không có mang khuôn mặt u sầu như xưa, cả người tinh thần thoải mái hơn rất nhiều, Cốc Dung truy vấn nguyên nhân, mẫu thân liền đem chuyện Sở Kiều Linh nửa đêm truyền thư nói cho Cốc Dung nghe.

Cốc Dung trước đó đã kinh ngạc khi biết đến Sở Kiều Linh là muội muội mình, liền tưởng đến hồi còn nhỏ, bản thân luôn lấy cớ không muốn bởi Linh nhi ngoạn, bản thân lại một mình chạy ra ngoài chơi đùa, liền tự trách không thôi, không nghĩ đến muội muội còn sống, trong lòng vạn phần cao hứng.

Cốc Dung thấy cha mẹ ra sân, vừa đi một bên vừa muốn mau chóng nhìn thấy muội muội, đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng ra phủ.

Đêm qua Cốc Dung nghe nói Văn Từ ở duyệt lâu bị một cái bạch y nữ tử đánh cho kêu gào, mới đầu cũng không có để ý, nhưng muội muội lại lúc này truyền thư hiện thân, hắn đoán kia bạch y nữ tử có thể hay không chính là muội muội?

Này hai sự việc cách nhau không lâu, mà đều là ở bạch y nữ tử sau khi xuất hiện phát sinh, điều này làm cho hắn không thể không hoài nghi.

Vì xác minh ý nghĩ của chính mình, Cốc Dung bay nhanh đi tới duyệt lâu.

Chường quỳ nửa ngày mới phản ứng lại đây, nói: "Vị kia cô nương sáng sớm liền đi ra ngoài."

"Đi đâu?" Cốc Dung hỏi tiếp nói.

"Ai u, cóc công tử, tiểu nhân làm sao mà biết vị kia cô nương đi nơi nào? Nàng chính là nói nàng đi thành phía tây nhìn một cái." Chường quỳ theo thực lấp đáp.

"Thành tây?" Cốc Dung lược có chút suy nghĩ nói, kia không phải là lăng mộ Sở tướng quân ở ngọc kỳ sơn sao? Cốc Dung trong lòng hiểu rõ, nàng nhất định là muội muội không thể nghi ngờ.

Suy tư một lát, Cốc Dung đối chường quỳ nói: "Cho ta một ấm trà, một mâm bánh đậu xanh, ta liền ở chỗ này chờ nàng." Lập tức đặt mông ngồi xuống cái ghế bên cạnh chiếc bàn.

Chường quỳ biết bản thân không thể cấp tổ tông này đi khỏi, liền theo hắn, gọi người bưng tới bánh đậu xanh cùng trà.

Cốc Dung ngồi ở vị trí vừa vặn nhìn ra cửa duyệt lâu, tiến vào người nào, hắn đều có thể nhìn xem rành mạch.

Bánh đậu xanh đã ăn xong, trong ấm trà trà cũng đã thấy đáy, nhưng chính là không thấy Sở Kiều Linh trở về, Cốc Dung thỉnh thoảng lại hướng cửa nhìn lại, chính là nhìn không thấy nửa điểm tung tích.

Chường quỳ đem từng cữ chỉ của Cốc Dung thu hết đáy mắt, thật là buồn rầu.

Một lát sau, một đạo bóng trắng xuất hiện tại cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lo lắng vô cớ

Cốc Dung đợi thật lâu, rốt cuộc cũng thấy một đạo bóng trắng xuất hiện tại cửa duyệt lâu.

Nàng nhẹ nhàng chậm rãi mà đến, một thân bạch y trắng như tuyết, ba ngàn tóc đen như mực, mặt mày như họa, dáng người thướt tha, thần sắc thanh nhã, trong tay cầm một cây sáo ngọc bích, cả người toát ra khí sắc khiến cho người ta có cảm giác mơ hồ như tiên.

Cốc Dung từ trên ghế đứng lên, nhanh chóng nghênh đón, hắn biết nàng nhất định là muội muội của mình, cái khí chất lạnh nhạt xa cách đó vẫn y như lúc muội muội còn nhỏ, hơn nữa trong tay nàng đang cầm đúng là cây sáo ngọc năm đó cha mẹ đưa cho của nàng, cây sáo khắc ba chữ "Cốc Dung tặng" rõ

ràng có thể thấy được.

Lúc này, Sở Kiều Linh cũng thấy Cốc Dung, trong lòng hiểu rõ, nghĩ đến, ca ca tuy rằng ở mặt ngoài làm cho người ta cảm giác phô trương, không làm việc đàng hoàng, nhưng nàng lại cảm thấy đó chỉ là mặt ngoài, bằng không ca ca làm sao có thể nhanh chóng đến duyệt lâu tìm nàng.

Cốc Dung đi đến trước mặt Sở Kiều Linh, muốn mở miệng gọi nàng, nhưng trong lòng do dự một chút, cũng không có kêu ra tiếng đến.

Sở Kiều Linh mỉm cười, nói Cốc Dung: "Vào trong phòng nói." Liền dẫn đầu vào gian phòng của mình.

Cốc Dung lập tức đuổi kịp.

Chường quây thấy tình cảnh này, trong lòng nghi hoặc, này Cốc công tử cùng kiều cô nương nhận thức?

Cốc Dung đợi Sở Kiều Linh tiến vào phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại, rốt cuộc kiềm chế không được kích động nói: "Linh nhi, là ngươi, đúng hay không?"

Sở Kiều Linh đối với Cốc Dung vuốt cằm, mỉm cười, liền đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Cốc Dung cũng đặt mông ngồi vào ghế đối diện Sở Kiều Linh, hỏi: "Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngươi làm sao mà biết chúng ta là..." Cốc Dung nói xong hướng ra cửa phòng nhìn nhìn, muốn nói lại thôi.

Sở Kiều Linh nghe vậy, nhàn nhạt nói: "Về sau ngươi sẽ biết." ý trong lời nói bây giờ còn không phải nói thời điểm.

Cốc Dung bĩu môi, thuận thế ghé vào trên bàn nói: "Vẫn cứ y như hồi còn nhỏ giống nhau một chút cũng không đáng yêu."

Sở Kiều Linh trong lòng cười, nàng sau khi sinh ra, giống như đều cùng đáng yêu không chút liên quan, hơi hơi gọi lên khoe miệng, khẽ nói: "Ca ca."

Tuy rằng thanh âm thật nhỏ, Cốc Dung vẫn có thể nghe thấy, đáy mắt hàm chứa vui mừng, nhìn Sở Kiều Linh nói: "Lại kêu một tiếng."

"Ca ca." Sở Kiều Linh lại gọi một tiếng.

Chường quây mở to mắt xem xét gian phòng của Sở Kiều Linh, một lúc lâu sau khi con mắt hần sắp rót ra ngoài, rốt cục nhìn thấy vị Cốc công tử từ trong phòng đi ra, một mặt hân hoan nhảy nhót, lòng hần càng lo sợ bất an...

Cốc Dung gặp chường quây vẫn như cũ một mặt đau khổ nhìn bản thân, nhất thời vui vẻ, nói: "Chường quây, bản công tử hôm nay cũng không phải đến quây rồi, sao mặt ngươi giống như bản công tử thiếu ngươi mấy trăm lượng bạc?"

Chường quây nghe vậy, nghĩ rằng ta tình nguyện ngươi nợ ta mấy trăm lượng bạc, cũng không nguyện ngươi tới tìm Kiều cô nương, còn tiếp tục như vậy, đầu của ta khả năng sẽ chuyển nhà, nhưng mặt ngoài lại lộ ra một khuôn mặt tươi cười niềm nở, lập tức cười nói: "Tiểu nhân nào dám, công tử nói đùa."

Cốc Dung "Hừ" một tiếng, đối chường quây nói: "Đem mấy món ăn chiều bài của duyệt lâu đưa đến phòng Kiều cô nương, trưa nay bản công tử ở nơi đó dùng cơm."

Chường quây vốn tưởng rằng Cốc Dung rời đi rồi, không nghĩ hần muốn lưu lại cùng Kiều cô nương dùng cơm, cảm thấy Cốc công tử thật sự làm cho người ta chán ghét, càng muốn làm cho hần cách Kiều cô nương xa một chút, hần lại cứng rắn cùng Kiều cô nương ở chung một chỗ, chuyện này làm như thế nào cho phải?

Chường quây vô pháp, gật đầu với Cốc Dung, phân phó tiểu nhị đi chuẩn bị.

Cơm trưa qua đi, Cốc Dung liền không ở lưu lại, vội trở về phủ.

Chường quây rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sở Kiều Linh cả buổi chiều không ra khỏi phòng, buổi tối vẫn như cũ ở trong phòng dùng là bữa, dùng xong bữa tối không lâu, Sở Kiều Linh liền nằm xuống nghỉ ngơi, đột nhiên một tiếng "Kêu kệt" thanh âm theo cạnh cửa truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sùng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nửa đêm đột kích

Sở Kiều Linh bởi vì vài ngày luôn chạy đi chạy lại, tối hôm qua một đêm không ngủ, hôm nay lại đi một chuyến ngọc kì, kết hợp với mấy ngày đều không

có nghĩ ngợi, thân thể rất mệt mỏi, dùng xong bữa tối, liền lập tức nằm xuống ngủ.

Nửa đêm, một tiếng vang nhỏ khẽ rơi, Sở Kiều Linh liền mở hai mắt, xuyên thấu qua màn hình, Sở Kiều Linh thấy cửa phòng mình bị nhẹ nhàng đẩy ra một cái khe hở, một ống trúc nhỏ từ khe cửa tiến vào.

Ánh mắt Sở Kiều Linh chợt lóe, rồi ngừng lại hô hấp.

Một nén nhang sau, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, một đạo bóng đen tiến vào, thân thủ nhẹ nhàng đóng cửa phòng, rón ra rón rén hướng bên giường Sở Kiều Linh đi tới.

Bóng đen đi đến trước giường, lấy tay đẩy ra chiếc màn che, không nghĩ tay còn chưa có đụng tới màn hình, thân thể liền cứng đờ, không thể nhúc nhích, trong lòng thầm kêu không tốt, bị điểm huyết.

Sở Kiều Linh thu hồi tay hướng bóng đen, đẩy ra màn hình che, đi giày vào, xuống giường, đi đến trước bàn cạnh đó ngồi.

Tuy rằng hiện tại là nửa đêm, nhưng xuyên thấu qua bên ngoài ánh trăng, Sở Kiều Linh vẫn như cũ có thể thấy rõ người này mặc hắc y, trên mặt cái khăn đen che mặt.

"Bỏ cô nương không điểm của người á huyết, người không có gì muốn nói sao?" Sở Kiều Linh nhàn nhạt mở miệng.

"Nếu bị cô nương bắt được, muốn giết muốn quất tự nhiên muốn làm gì cũng được." Hắc y nhân chỉ có thể đưa lưng về phía Sở Kiều Linh, một bộ thấy chết không sợ.

"Nga, các hạ nghĩ chết như vậy, hình như bỏ cô nương cảm thấy trên cái này thế giới này chết là chuyện tiện nghi nhất, nhẹ nhàng nhất. Người nói, ta có thể cho người như nguyện sao?" Sở Kiều Linh phảng phất như đang thảo luận thời tiết chứ không phải nói về cái chết của tên hắc y kia.

Hắc y nhân cảm giác một con gió lạnh đang dùng sức hướng đến tận sâu trong cơ thể mình, hiện tại hắn mới khắc sâu cảm giác được cái gì tên là "Người vì dao thót, ta vì cá thịt", nhưng nghe khẩu khí của nàng, tựa hồ chết với hắn mà nói cũng là một loại hy vọng xa vời.

"Người muốn thế nào?" Hắc y nhân kiên trì hỏi.

"Muốn cho người ném thứ tư vị sống không bằng chết." Sở Kiều Linh hỏi đáp.

Hắc y nhân trầm mặc một lát, phảng phất như đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng, hắn tin tưởng nữ tử này tuyệt đối làm được như lời nói.

"Lo lắng tốt lắm sao?" Sở Kiều Linh hỏi.

"Cô nương cứ việc hỏi đi." Hắc y nhân cắn răng một cái nói.

"Vậy nói là ai phái người tới đây? Cho người mê choáng váng ta sau đó làm cái gì?" Sở Kiều Linh thấy hắn đã đầu hàng, liền hỏi thẳng vào trọng điểm.

"Văn đại nhân muốn ta đem cô nương mê choáng váng sau đó đưa đến túy xuân lâu."

Hắc y nhân nhọc nhọc nói, hắn sợ vị cô nương này nghe được bị đưa đi thanh lâu, nếu sinh khí sẽ làm cho hắn sống không bằng chết.

"Nga, kia quả thật là một địa phương tốt a." Sở Kiều Linh không có buồn bực, ngược lại tán thưởng một câu.

Hắc y nhân không thấy Sở Kiều Linh thẹn quá thành giận, ngược lại bình tĩnh như nước, trong lòng nghi hoặc khó hiểu, đột nhiên lại nghĩ đến bản thân tình cảnh hiện tại, nói: "Cô nương nếu đã biết, liền cho ta chết một cách thống khoái đi."

Sở Kiều Linh trong lòng buồn cười nói: "Người liền nghĩ như vậy chết? Bất quá, bỏ cô nương không nghĩ giết người, người đi đi."

Nói xong, Sở Kiều Linh thân thủ giải khai hắc y nhân huyết đạo.

Hắc y nhân không rõ Sở Kiều Linh vì sao muốn thả hắn, nhưng vẫn là Hướng Sở Kiều Linh chấp tay, hướng cửa phòng đi đến, nhắm mắt biến mất ở ngoài cửa.

Sở Kiều Linh nhìn hắc y nhân đi rồi, suy tư một lát, liền một lần nữa nằm trên giường.

Ngày thứ hai, đến giữa trưa Sở Kiều Linh mới rời giường, rửa mặt chải đầu xong, hướng dưới lầu đi xuống, liền nghe được lầu một có người nói ở túy xuân lâu phát sinh một đại sự.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhanh chân đến trước

Sở Kiều Linh đi ra ngoài cửa phòng, hướng phía lầu đi xuống, liền nghe thấy dưới lầu trong đại sảnh có người đang cao giọng nghị luận .

Một hán tử mặc áo thanh bào nói. "Uy, người có biết không, con trai văn thượng thư mới tới hôm qua bóp chết một nữ tử thanh lâu ." một người mặc lam bào bộ dạng như một tú tài sau đó hỏi

"Thật sự có chuyện này? Chuyện khi nào?"

Người nọ tựa hồ trào phúng người tú tài hiểu biết nông cạn, nói tiếp "Người thật sự là một con mọt sách, đêm qua ở túy xuân lầu phát sinh chuyện lớn như vậy người cũng không biết?"

"Đêm qua văn công tử đi túy xuân lầu tìm hoan, không nghĩ tìm hoan bất thành, ngược lại đem nữ tử thanh lâu kia bóp chết ."

Người Tú tài khó hiểu, văn tử mới ngày hôm trước ở duyệt đến lầu bị đánh một trận , chuyện này ai biết đều nói. "Kia văn công tử phía dưới không phải là bị phê đi sao? Thế nào còn có thể đi tìm hoan?"

Tráng hán giải thích nói.

"Chính là bởi vì không được, mới có thể bị vị cô nương ở túy xuân lầu kia cười nhạo vài câu, văn công tử giận dữ sai người hầu bóp chết ."

? Tú tài phát huy sức tưởng tượng của hán. "Kia văn công tử giết người có sao đâu? Chạy án?"

"Tráng hán khinh thường nói: "Hán làm sao được , Nhân chứng, vật chứng , kia hán làm sao thoát được một kiếp, ban đêm ngày hôm qua đã bị túy xuân lầu áp tải đến Hình bộ đại đường."

Tú tài cảm khái sau lại hỏi. "Thật sự là người không hiểu biết nhiều , chuyện này sau lại đi tới đâu?"

Tráng hán nói. "Người không biết cũng nói, buổi sáng hôm nay các cô nương ở túy xuân lầu toàn bộ quỳ gối ở bên ngoài Hình bộ đại đường , muốn Hình bộ thượng thư cho tỳ muội đã chết của các nàng một cái công đạo, Hình bộ thượng thư hảo ngôn khuyên bảo, hứa hẹn tất nhiên sẽ theo lẽ công bằng xử lý, các cô nương ở túy xuân lầu mới đều trở về. Thanh lâu nữ tử cũng đều như thế , là người có tâm huyết."

Tú tài tổng kết nói "Không thể tưởng được , thanh lâu nữ tử cũng có thể như thế đồng lòng, xem ra văn công tử lần này , thật xong rồi."

Tráng hán nhắc nhở nói "Người đừng quên, cha hán hình như là thượng thư đại nhân."

Tú tài nghĩa chính lời lẽ nghiêm khắc. "Vương tử phạm pháp tội như thứ dân , văn đại nhân có thể lấy thùng úp voi?"

Tráng hán cười nhạt. "Con mọt sách, loại sự tình này nói ai tin?"

Sở Kiều Linh nghe tráng hán cùng tú tài nói qua lại, đôi mi thanh tú cau mày , nàng còn không có gọi người động thủ đâu.

Đầu tiên là chọc giận văn tử , làm cho hán thất thủ giết người, sau đó nói đến bằng chứng như núi, cuối cùng lại cho mọi người biết chuyện , huyền não ồn ào , làm cho dân chúng toàn thành đều biết chuyện này, kích khởi sự phẫn nộ của dân chúng, kia văn thành sơ cho dù có bản sự cao cường cũng không dám cùng dân chúng toàn thành đối nghịch, cuối cùng vì tự bảo vệ mình, chỉ có thể hi sinh người thân

Thật sự là hảo kế sách.

Sở Kiều Linh nghĩ lại, chỉ sợ văn thành sơ lại đem chuyện này tính lên trên đầu mình , khẳng định cho rằng bản thân mình cùng hán kết thù , mới lấy con trai của hán khai đao. Mặc kệ hán như thế nào suy nghĩ , bản thân cũng không nghĩ sẽ buông tha hán

Chàng quỳ gặp Sở Kiều Linh ở trên cầu thang tầng hai đang đứng nhìn trời, liền nghênh đón, nói: "Kiều cô nương, tiểu nhân đưa cô nương vào nhà khác , nơi đó không có người quấy rầy , tương đối thanh tĩnh, cô nương đi vào trong đó dùng cơm , cô nương thấy như thế nào?"

Sở Kiều Linh thăm nghĩ ngài phục vụ rất chu đáo đi, mặc dù bản thân là khách nhân, cũng không cần như thế cẩn thận , trong lòng mặc dù như thế nghĩ, nhưng Sở Kiều Linh vẫn như cũ nói: "Đa tạ, thỉnh dẫn đường."

Chàng quỳ tiến lên dẫn đường, thăm nghĩ, kiều cô nương ngài cũng không cảm tạ, ta là đang giúp bản thân mình , khi nào gia đến đây, ta còn có thể báo cáo kết quả công tác.

Mà cùng lúc đó, ở trên đường Nam Lâm đi thông Thiên triều, mấy con tuấn mã đang chạy không ngừng nghỉ , bụi bay đầy trời

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Mặc trúc loại tình cảm

Ở trên đường Nam Lâm đi tới Thiên triều , mấy con tuần mã chạy không ngừng nghỉ

Chỉ thấy cảm đầu là một gã nam tử mặc sắc cảm bào, đầu đội ngọc quan màu tím, phượng mâu híp lại, môi mỏng ướt át, dị thường tuấn mỹ trên mặt mang theo một tia vội vàng.

Người này hướng tới kinh thành Thiên triều mà đi tới , chính là Nam Lâm Thần Vương Mục Thiếu Thần chứ không phải ai khác , chỉ thấy hắn giết mạnh dây cương ngựa , khiến con ngựa hí lên , dừng lại vô ngựa. Phía sau vài tên tùy tùng thấy thế, cũng ào ào dừng lại.

Theo sau, Duẩn Băng tiến lên hỏi: "Gia, thế nào lại dừng?" Duẩn Băng khó hiểu, từ khởi hành tới nay, Mục Thiếu Thần rất ít dừng lại nghỉ ngơi.

Mục Thiếu Thần hỏi. "mất mấy ngày có thể đến biên quan?"

Duẩn Băng nói. "Chậm thì hai ngày."

Mục Thiếu Thần lại hỏi. "Kia theo biên quan đến kinh thành Thiên triều chậm thì mất bao nhiêu ngày?"

Duẩn Băng đáp. "Chậm thì bốn ngày."

Mục Thiếu Thần trầm tư một lát, nói tiếp "vậy chúng ta sớm nhất cũng ngay ngày hai mươi tư mới có thể đến kinh thành Thiên triều , ngày hai mươi tư hình như là ngày giỗ cố sở tướng quân Thiên triều ."

Duẩn Băng gật đầu hỏi: "Gia, có cái gì không ổn sao?"

Mục Thiếu Thần nói, trong lòng có cảm giác mãnh liệt , ngày đó nhất định có chuyện gì đó sẽ phát sinh. "Không có, chính là đột nhiên nghĩ tới, hỏi một chút mà thôi

Lại nói duyệt đến lầu chuông quây dẫn Sở Kiều Linh vào một gian tên là "Mặc trúc các" , liền lui ra vì Sở Kiều Linh chuẩn bị cơm trưa .

Sở Kiều Linh nhìn quanh bốn phía nhả các , gặp bốn vách tường đều lộ vẻ lấy mặc trúc làm đề tài cuốn tranh, có tinh tế xanh mượt , có tuấn tú cao ngất, có điệp lục thê lương, nhưng đều trông rất sống động. Có thể thấy được duyệt đến lầu , người đứng đầu nhất định là đối mặc trúc có thiên vị thêm.

Sở Kiều Linh thu hồi tầm mắt, đi đến phía trước cửa sổ đứng thẳng, xuyên thấu qua cửa sổ, vừa vặn có thể thấy người đến người đi trên đường cái, Sở Kiều Linh thầm nghĩ, này chuông quây thật là có tâm, cấp cho bản thân vị trí một gian nhả các thật tốt

Lúc này, Sở Kiều Linh xuyên thấu qua cửa sổ, vừa vặn thấy ba người nam tử trẻ tuổi hướng duyệt đến lầu bên này mà đến, trong đó hai người Sở Kiều Linh đã gặp qua, đứng là tam hoàng tử Long Liên cùng tần vương Lạc Băng Hàn, mà mặt khác một gã nam tử dung mạo tuấn lãng, mặt mang mỉm cười, một thân khí chất nho nhã , Sở Kiều Linh biết hẳn đứng là nhị hoàng tử

Sở Kiều Linh nhìn về phía bọn họ, đồng thời ba người bọn họ cũng đang nhìn đến cửa sổ lầu hai nơi Sở Kiều Linh đang đứng , Lạc Băng Hàn trong mắt kinh hi chột lóe , Long Liên hướng Sở Kiều Linh chớp chớp đôi mắt hoa đào , mà nhị hoàng tử nhìn không ra có cảm xúc gì biến hóa, như trước vẫn một mặt mỉm cười.

Lúc này liền nghe thấy chuông quây hướng ba vị này hành lễ , muốn tiến lên dẫn đường, nói: "Ngọc lan các vẫn để dành cho các vị, ba vị gia đình cùng tiểu nhân đi đến ."

Long Liên đột nhiên đổi chuông quây nói. "Không cần, chúng ta hôm nay liền cùng kiều cô nương ngồi cùng bàn , phải đi mặc trúc các của nàng"

Chuông quây nghe vậy cả kinh, trong lòng âm thầm kêu khổ, này hoa đào lại tới, vội hỏi nói: "Tam hoàng tử điện hạ, đây là vì sao? "

Long Liên không hề để ý tới chuông quây , dẫn đầu hướng mặc trúc các mà đi, Lạc Băng Hàn cùng nhị hoàng tử theo sau "Người hỏi nhiều như vậy làm gì, nhanh chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon , cùng một vò hoa quả nhường đưa đến mặc trúc các ."

Chuông quây chỉ có thể lên tiếng trả lời mà đi.

Long Liên đi đến mặc trúc các đẩy cửa mà vào, gặp Sở Kiều Linh đang ngồi cho trước bàn uống trà.

Sở Kiều Linh vẫn chưa ngẩng mặt lên đã biết ba người này tiến vào, tiếp tục yên lặng uống trà.

Long Liên thấy bọn họ tiến vào đã có nửa khắc thời gian , Sở Kiều Linh đều không liếc mắt xem bọn hắn một cái, trong lòng có chút buồn bực, muốn hướng Sở Kiều Linh làm khó dễ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Gieo gió gặt bão

Long Liên vào mặc trúc các gặp Sở Kiều Linh không có chủ động quan tâm bọn họ, trong lòng có chút bất mãn, đối Sở Kiều Linh nói: "Kiều cô nương thật có giá, chẳng những qua cầu rút ván, còn không coi ai ra gì."

Long Liên lời nói tràn ngập châm chọc, Lạc Băng Hàn nhất thời khó chịu, đối Long Liên nói: "Tam hoàng tử, chú ý một chút lời nói của người."

Long Liên chuyển hướng nhìn về phía Lạc Băng Hàn.

"Thế nào, tần vương là muốn anh hùng cứu mỹ nhân muốn bênh vực kẻ yếu?"

"Bỏn vương chính là nhắc nhở người chú ý thân phận của người." Lạc Băng Hàn nói xong không hề để ý tới Long Liên Hướng Sở Kiều Linh đi đến, ngồi vào hướng đối diện Sở Kiều Linh, đối với Sở Kiều Linh nói: "Kiều cô nương, gần đây vẫn tốt?"

Sở Kiều Linh tinh tường nhìn đến Lạc Băng Hàn, trong mắt hiện lên một tia khác thường, đáp. "Kiều Linh tốt lắm, đa tạ vương gia quan tâm."

Long Liên nghi hoặc bọn họ khi nào thì nhận thức. "Các người nhận thức nhau?"

Lạc Băng Hàn nói. "Từng có gặp mặt một lần."

Sở Kiều Linh không nói gì.

Long Liên cùng nhị hoàng tử thấy Lạc Băng Hàn đã ngồi xuống, cũng tiến lên ngồi bên cạnh bàn.

Long Liên vừa vừa ngồi xuống, liền nghe được Sở Kiều Linh lạnh lạnh thanh âm truyền đến: "Tam hoàng tử đối Kiều Linh thành kiến quá sâu, tất nhiên trong lòng không thoải mái, như vậy cùng Kiều Linh ngồi chung một bàn mà ăn, không sợ nuốt thức ăn không xuống?"

Long Liên nhú mày nói. "Người muốn đuổi bỏn hoàng tử đi?"

Sở Kiều Linh nhìn về phía Long Liên, nhàn nhạt nói.

"Nào dám, Kiều Linh chính là hảo tâm nhắc nhở tam hoàng tử mà thôi. Không phải thấy tam hoàng tử là quý nhân hay quên chuyện cũ, đến cuối cùng ngược lại nói Kiều Linh cảm kích không báo, Kiều Linh chẳng phải là càng thêm oan uổng?"

Long Liên thăm kêu khổ, vừa mới nhất thời không nghĩ tới, chọc giận nha đầu này, xem ra nàng là đang muốn thu thập bản thân mình.

Theo sau, Long Liên linh cơ vừa động, biến sắc mặt so với lật trang sách còn nhanh hơn, đối Sở Kiều Linh nịnh nọt cười: "Kiều cô nương, ta vừa mới nói đùa người thôi, người không lên tường là thật."

Lạc Băng Hàn quét mắt nhìn Long Liên có chút hèn mọn quét

Sở Kiều Linh đem lời nói của Long Liên trả lại cho hắn.

"Kiều Linh cũng không dám cùng tam hoàng tử mở miệng vui đùa, kia chuyện qua cầu rút ván, không phải ai cũng có bản sự đấy

"Long Liên vừa nghe, lập tức một khuôn mặt khổ sở, nói: "Kiều cô nương, chúng ta không nói chuyện kia nữa, được không? Hôm nay ta mời khách, cùng kiều cô nương chịu tội"

Long ㄚ thực khi mở miệng, mỉm cười nói.

Nhị hoàng tử ít khi mở miệng, mỉm cười nói.

"Kiều cô nương, nếu hắn đã biết sai lầm rồi, để lại cho hắn một con ngựa đi."

Lạc Băng Hàn vẫn chưa nói chuyện, mà là nhìn Sở Kiều Linh, không biết đã nhiều ngày trôi qua, trong lòng nàng có từng nghĩ đến hắn không?, mà hắn lại ở mỗi đêm mộng đều thanh tỉnh, phảng phất gặp một đạo bóng trắng vội vàng mà qua.

Sở Kiều Linh nghe được nhị hoàng tử đều đã mở miệng khuyên giải, nhân tiện nói: "Nếu nhị hoàng tử điện hạ đã mở miệng, Kiều Linh nếu lại tiếp tục dây dưa, liền không thức thời rồi."

Sở Kiều Linh trong lời nói lộ ra nhàn nhạt xa cách, làm trong lòng Long Liên không thoải mái, nhưng lần này hắn cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Lúc này, chuông quầy bưng bàn để đồ ăn , cùng một vò rượu tiến vào, đồ ăn mang lên sau, liền lui đi ra ngoài, tùy tay đóng lại cửa phòng.

Long Liên ôm lấy vò rượu, vì nhị hoàng tử , Lạc Băng Hàn, Sở Kiều Linh cùng bản thân đều đồ đầy một ly rượu, sau đó bưng lên ly rượu đối với Sở Kiều Linh nói; "Vừa mới đắc tội cô nương, bôn hoàng tử trước tự phạt một ly." Nói xong nâng chén uống hết trong một ngụm

Long Liên uống hết một ly, ôm lấy vò rượu lại rót cho mình một ly, bưng lên ly rượu, đối Sở Kiều Linh nói: "Kiều cô nương nếu không ngại, liền uống cùng ta một chén đi."

Lạc Băng Hàn nghe vậy nhú nhú đầu mày, mà nhị hoàng tử không có gì biến hóa.

Sở Kiều Linh trực tiếp cự tuyệt. "Kiều Linh sẽ không uống rượu."

Long Liên cả giận nói, bản thân ở trong mắt nàng như thể không đáng một đồng sao? “Người không thể cho ta một chút mặt mũi ."

Thanh âm Cốc Dung đột nhiên vang lên , liền thấy hần đẩy cửa tiến vào

"Tam hoàng tử nghĩ như vậy uống rượu, bản công tử cùng người uống , như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Che chở có thừa

Long Liên vốn có diện mạo tuấn mỹ, trời sanh tính phong lưu, đối mặt với nữ nhân từ trước tới bây giờ đều thuận lợi , nhưng Sở Kiều Linh lại một ngoại lệ, ngoảnh mặt làm ngơ không nhìn hần, làm cho hần giận không thể phát, đang muốn phát tác, chợt nghe thấy âm thanh Cốc Dung truyền đến.

Cốc Dung đẩy cửa tiến vào, liền nói: "Tam hoàng tử sao có thể như vậy uống rượu, bản công tử cùng người uống được không?"

Nguyên lai Cốc Dung giữa trưa hôm nay đến duyệt lâu tìm Sở Kiều Linh cùng nhau dùng cơm, nhưng lại nghe thấy chuông quầy báo cáo Sở Kiều Linh ở mặc trúc các, liền đi lên tìm nàng, thời điểm đến cửa , lại nghe được Long Liên gây khó dễ cho Sở Kiều Linh, liền trực tiếp giúp nàng đuổi khéo.

Sau khi Cốc Dung tiến vào, hướng chuông quầy đi theo ở phía sau nói: "Cho ta thêm một bộ bát đĩa đến đây, vừa vặn bản công tử còn không có dùng cơm trưa đâu."

Chuông quầy lên tiếng trả lời mà đi.

Cốc Dung đi đến bên cạnh Sở Kiều Linh, bưng lên ly rượu ở trước mặt Sở Kiều Linh, há miệng uống cạn, sau đó an vị ở tại ghế bên cạnh Sở Kiều Linh, đối với Lạc Băng Hàn cùng Hiên nói: "Nguyên lai Lạc huynh cùng nhị hoàng tử đã ở nhà."

Lạc Băng Hàn gật gật đầu lấy là trả lời.

Long Hiên mỉm cười lấy đáp.

Lúc này mi mày Long Liên nhú lại hiển nhiên không vui nói: "Người tới làm cái gì?"

"Bản công tử đương nhiên đến ăn cơm , đến sớm không bằng đến khéo, bản công tử vừa vặn nhìn đến vài vị ở ăn cơm, muốn đến tụ họp nào nhiệt, tam hoàng tử sẽ không để ý ta cùng nhau ăn đi." Cốc Dung không cần biết có cái gì không ổn, vô liêm sỉ nói.

"Kia bôn hoàng tử nói rất là để ý đâu?" Long Liên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ngài để ý cũng vô dụng, dù sao Linh nhi ở đâu ăn cơm bản công tử ngay tại đó ăn cơm." Cốc Dung vô lại nói.

Sở Kiều Linh buông xuống đôi lông mi đang nhú lại, khóe miệng hơi hơi gọi lên.

Lúc này Long Liên liền quên chuyện vừa rồi , đối Cốc Dung hỏi: "Người nhận thức kiều cô nương?"

"Này người ở kinh thành có bản công tử không biết sao?" Cốc Dung tự biên tự diễn, trên mặt tươi cười phát ra càng phô trương.

Lúc này, chuông quầy đem bát đĩa đưa lên, rồi lui đi ra ngoài.

Cốc Dung cầm lấy chiếc đĩa vươn tay gấp một cái chân gà đưa tới bát của Sở Kiều Linh nói: "Linh nhi, người cũng quá quá gầy yếu đi, đến, ăn nhiều một chút bổ bổ."

Nghe xong Cốc Dung lời nói, Sở Kiều Linh cảm thấy nói năng gầy còn chấp nhận được, nói năng nhọc vậy còn ai có thể khỏe đây .

Lạc Băng Hàn nghe Cốc Dung kêu một tiếng "Linh nhi" giống như hân ở địa phương nào nghe qua, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Long Hiên ngồi ở bên cạnh, một mình phẩm rượu.

Chỉ chốc lát sau trong chén của nàng đồ ăn đã đắp thành tượng núi nhỏ , Sở Kiều Linh rót cuộc nhện không nổi nữa, hướng Cốc Dung nói: "Không cần lại gấp."

Nói xong liền đem đồ ăn trong bát gấp một nửa đến bát của Cốc Dung .

Long Liên nhìn Cốc Dung cùng Sở Kiều Linh ngơ ngác tới ta đi cấp đối phương gấp thức ăn, trong lòng thật khó chịu, tên Cốc Dung này luôn luôn chơi bời lêu lổng, dựa vào cái gì có thể khiến Sở Kiều Linh đổi đãi như thế, mà bản thân đường đường tam hoàng tử lại bị làm ngơ.

Lạc Băng Hàn nhìn Cốc Dung cùng Sở Kiều Linh có một loại tình cảm nói không nên lời, trong lòng cũng có nhẹ nhẹ chua xót.

Bữa cơm này quái dị vô cùng, Lạc Băng Hàn cùng Long Hiên, Long Liên ba người chỉ uống chút rượu, vẫn chưa động đĩa, Sở Kiều Linh cùng Cốc Dung lại ăn chia thức ăn, hai người ăn cũng đã no.

Cốc Dung ăn xong, buông chiếc đĩa, đối Long Liên nói: "Tam hoàng tử, người xem, đồ ăn này hay là bản công tử trả tiền ?"

Long Liên nghe vậy, cả giận nói: "Một chút cơm, bốn hoàng tử có thể trả được tốt."

"Nếu tam hoàng tử đã mời khách, vậy bản công tử liền tạ , nhị hoàng tử, Lạc huynh, ta cùng Linh nhi trước hết cáo từ ."

Cốc Dung đứng dậy chấp tay nói.

Sở Kiều Linh cũng đã đứng lên, vẫn chưa nói chuyện, hướng về Lạc Băng Hàn bọn họ gật đầu coi như chào, liền theo Cốc Dung ra nhả các.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Mưa gió sắp đến

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt đã sắp đến ngày hay mười ba tháng hai. Mấy ngày nay ngoài Cốc Dung mỗi ngày tìm đến Sở Kiều Linh cùng nhau dùng cơm trưa, Lạc Băng Hàn cũng đã tới hai lần, Long Hiên cùng Long Liên không còn có xuất hiện quá.

Ngày hôm sau, Sở Kiều Linh ngồi một mình ở trong phòng, trong lòng âm thầm cân nhắc, ngày mai chính là ngày Thừa Kiền Đế lấy làm ngày giỗ phụ thân Sở Mộng Đình , mười hai năm, phụ thân luôn bạch vô âm tín, chẳng lẽ thật sự đã gặp được bất trắc?

Sở Kiều Linh không tin phụ thân cứ như vậy chết không minh bạch , nếu là như vậy, mẫu thân Kiều Khả Khanh cùng bản thân làm sao sống nổi?

Phụ thân lập được bao nhiêu công lao to lớn, lại bị chết như thế ngẹn khuất, kêu ai cũng không thể chịu đựng được.

Ở trong lòng Sở Kiều Linh, người giống như phụ thân, phải chết cũng chỉ có thể chết ở trên chiến trường, mà không phải là cái gọi là vu oan hãm hại, sở dĩ, Sở Kiều Linh luôn luôn nhận định Sở Mộng Đình còn sống, chính là còn không biết hân ở nơi nào mà thôi.

Thời điểm Cốc Dung tiến vào, liền thấy Sở Kiều Linh ở ngẩn người, dung mạo như tiên nhưng giờ lại càng có vẻ mơ hồ không chân thật, nhất thời trong lòng Cốc Dung như bị ai bóp nghẹt .

Này mười mười nhỏ hơn mình có 3 tuổi nhưng trên người lại gánh vác nhiều bi thương, giống nàng này tuổi, bao nhiêu khuê các tiểu thư ngâm thi vẽ tranh, đánh đàn đàn hát, chọn rể đãi gả, mà nàng lại chỉ có thể cùng sáo ngọc làm bạn, cô đơn chiếc bóng, có nhà không thể về, có thân nhưng cũng không thể nhận thức.

Cốc Dung đau lòng nhìn Sở Kiều Linh, mà Sở Kiều Linh nhìn đến Cốc Dung tiến vào, hỏi: "Mới vừa đi không lâu, thế nào lại đã trở lại?"

"Mẫu thân để cho ta tới cùng ngơ ngác." Cốc Dung cười nói, ngồi bên cạnh Sở Kiều Linh.

"Ngơ ngác trở về đi, ta nghĩ một người đợi." Sở Kiều Linh nói, nàng đương nhiên biết khổ tâm của mẫu thân, nhưng nàng đã có thói quen một người đi đối mặt với những loại này.

Năm rồi cũng vào ngày hai ba tháng hai, nàng một mình một người đến mây mù sơn trên đỉnh núi, vừa đứng chính là một ngày một đêm, không phải bởi vì nàng khổ sở thương tâm, mà là mỗi lần đến đó trong lòng nàng phảng phất có một đoàn Hỏa Diễm khó nén nổi chỉ muốn bốc cháy lên, chỉ có dầm nát

mây mù phá tan tuyết trên đỉnh núi, may ra có thể dịu bớt được cơn hỏa trong lòng.

Năm nay cũng thế, Sở Kiều Linh trong lòng vẫn như cũ dấy lên một đoàn Hỏa Diễm, nhưng năm nay nàng sẽ không đi thổi gió lạnh, nàng muốn đem nó lưu trữ, lưu đến ngày mai để đến phát huy tác dụng.

Cốc Dung không rõ Sở Kiều Linh trong lòng suy nghĩ, cho rằng nàng là thương tâm khổ sở không muốn nhìn đến, liền đối với Sở Kiều Linh nói: "Linh nhi, muội nếu khổ sở liền khóc ra, ta cho muội mượn bờ vai dựa vào."

"Ai nói ta muốn khóc?" Sở Kiều Linh nhàn nhạt cười đối với Sóc Dung nói.

"Vậy bộ dáng kia không phải là muốn khóc sao?" Sóc Dung khó hiểu.

"Ca ca, ta vừa rồi muốn đánh người, người tin sao?" Sở Kiều Linh đột nhiên đề sát vào Sóc Dung nói.

"A, người sẽ không tưởng đánh ta đi?" Sóc Dung giờ chân, mặt cho hắn còn vừa mới đau lòng cho nàng.

"Ta nghĩ đánh người, còn cho người đi sao?" Sở Kiều Linh trừng mắt nhìn Sóc Dung liếc mắt một cái, nàng là cái loại này không phân tốt xấu liền động thủ đánh người người sao? Nàng đánh nhân cho tới bây giờ đều là thảo đánh người.

Cốc Dung "Hắc hắc" nở nụ cười hai tiếng, đối với Sở Kiều Linh nói: "Linh nhi, người ngày mai sẽ đi ngọc kỳ sơn sao?"

Cốc Dung đoán rằng đáp án nhất định là khẳng định, ngày mai tốt như vậy thời cơ, muội muội làm sao có thể buông tha đâu.

"Đi, đương nhiên muốn đi, từ ngày mai, hết thấy mới chính thức bắt đầu." Sở Kiều Linh cái loại này hết thấy đều nắm giữ khí thế trong tay khiến Sóc Dung càng kinh thần không thôi.

Đã sớm biết này muội muội không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: ự giới thiệu

Editor: Ngọc Nguyệt

Một ngày này, Sở Kiều Linh ở trong phòng ngồi một đêm.

Đã qua giờ mẹo, trời bắt đầu sáng, Sở Kiều Linh đứng lên, đi đến bên cửa sổ, thấy ngã tư đường đã bắt đầu tụ tập thành từng đám người, bọn họ đàm luận chuyện Thừa Kiên Đế không qua hôm nay sẽ cùng văn võ bá quan đi đến ngọc kỳ sơn tế bái Sở tướng quân. Từ mười hai năm trước, đi ngọc kỳ sơn tế bái đường như đã trở thành chuyện lớn của kinh thành, vô luận trời to gió lớn thế nào cũng không chậm trễ.

Sở Kiều Linh nhìn hướng đông, mặt trời đã lên, thời tiết hôm nay hẳn là tốt.

Mặt trời đi một nửa, Sở Kiều Linh nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, không lâu sau, binh lính thân áo giáp, đại đao giắt bên thắt lưng xuất hiện ở phía trước ngã tư đường, ngã tư đường tuy nhiều người nhưng lại không còn tiếng động nào, chỉ còn tiếng bước chân cùng tiếng leng keng vang lên.

Sở Kiều Linh nhìn đám ngự lâm quân chừng một ngàn người, trong lòng cười lạnh, trận thế thật lớn.

Đi theo ngự lâm quan là Thừa Kiên Đế. Phía sau là văn võ bá quan, có cưỡi tuần mã, có ngồi xe ngựa, sau lại còn có năm trăm ngự lâm quân. Toàn bộ đội ngũ chậm rãi đi đến ngọc kỳ sơn.

Sở Kiều Linh nhìn được từ trong đội ngũ kia, xe ngựa của Thừa tướng phủ, phụ thân hẳn là đang ngồi ở trong. Nhưng không thấy xe ngựa của Tần vương phủ, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, cũng không thấy bọn họ ngồi trên lưng ngựa, không có khả năng không đi, chỉ có thể là đã đi trước.

Không lâu sau, đội ngũ tiến về ngọc kỳ sơn đi qua, đám người trên đường cũng dần tản đi.

Sở Kiều Linh đi xuống lầu, ăn một chút điểm tâm tiểu nhị bưng lên, sau đó bảo chương quầy chuẩn bị cho nàng một cái giỏ trúc, một vỏ rượu và một ly rượu.

Chương quầy khó hiểu, cô nương không phải không uống rượu sao?

Nhưng cũng không hỏi, nhanh chóng chuẩn bị.

Chỉ trong chốc lát, chuông quầy đem giỏ, rượu cùng ly rượu Sở Kiều Linh muốn lại.

Sở Kiều Linh nhận lấy giỏ, cho rượu cùng chén vào giỏ, định xuất môn.

Chuông quầy thấy vậy, vội vàng hỏi: "Kiều cô nương, ngài muốn đi đâu?"

"Ngọc kỳ sơn." Sở Kiều Linh không dấu diếm.

"Cô nương muốn đi tế bái Sở tướng quân?" Chuông quầy đoán, nhưng lại càng khó hiểu, Kiều cô nương là có quan hệ gì với Sở tướng quân?

"Phải." Sở Kiều Linh nói.

"Nghe nói ngọc kỳ sơn có trọng binh gác, cô nương muốn đi rất khó." Chuông quầy nhắc nhở.

"Vô phương, Hoàng Thượng sẽ cho ta đi." Sở Kiều Linh đáp.

Chuông quầy nghe Sở Kiều Linh nói như vậy cũng không nói gì nữa.

Sở Kiều Linh lập tức đi đến ngọc kỳ sơn.

Nhoáng một cái, đã qua giờ Ty, Thừa Kiền Đế dẫn văn võ bá quan tế bái xong, đang muốn hồi cung, đột nhiên truyền đến một tiếng hô to: "Báo!"

Một tướng lĩnh chạy đến, cách Thừa Kiền Đế ba trượng quỳ xuống, tiếp tục nói: "Báo!"

Thừa Kiền Đế mặt không đổi sắc nhìn tướng lĩnh một cái, nói: "Nguyễn đầu lĩnh, có chuyện gì cần báo?"

Nguyễn đầu lĩnh là thủ vệ đầu lĩnh phụ trách thủ hộ ngọc kỳ sơn.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, dưới núi có một vị nữ tử, tự xưng là Sở Kiều Linh, lên tế bái Sở tướng quân." Nguyễn đầu lĩnh theo sự thật báo lại.

Nguyễn đầu lĩnh không biết một câu nói của hần đã khơi dậy bao nhiêu lần sóng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Xuất kỳ bất ý

Chương 31: Xuất kỳ bất ý

edit: Minh Mun

Ngọc kỳ/sơn thủ vệ Nguyễn đầu lĩnh hướng Thừa Kiền Đế báo cáo có một kẻ tự xưng là nữ tử của Sở tướng quân muốn lên tế bái Sở tướng quân, nghe vậy, Thừa Kiền Đế trầm tư không nói, vương công các đại thần lại tám tấc âm thầm đoán.

"Kia Sở Kiều Linh không phải là mười hai năm trước đã táng thân biển lửa sao, thế nào lại sống?"

"Chẳng lẽ chết có thể sống lại?"

"Không có khả năng."

"Thế là có kẻ có ý đồ mạo danh, tương mưu đồ gây rối."

"Ai có lá gan lớn như vậy?"

"Nói không chừng Sở Kiều Linh thật sự không chết."

"..."

Thừa Kiền Đế nghe các đại thần phía dưới khe khẽ nói nhỏ, trước mặt không chút thay đổi.

Thừa tướng Cốc Thâm Chi tự an ủi với lòng mình, Linh nhi của hần vẫn còn sống.

Mà tần vương Lạc Băng Hàn bưng tỉnh đại ngộ, kia Kiều Linh không phải là Sở Kiều Linh sao? Khó trách ở Cốc Dung kêu nàng tên của, bản thân giống như đã từng nghe qua, nguyên lai Cốc Dung sớm đã biết nàng chính là Sở Kiều Linh, bản thân luôn luôn bị lừa chẳng biết gì.

Tam hoàng tử Long Liên đang nghe đến Sở Kiều Linh tên này thời điểm, trong lòng nhất thời hiện lên một đạo bóng trắng, là nàng sao?

"Khởi bẩm hoàng thượng, vì thần cho rằng chuyện này không đơn giản, kia Sở Kiều Linh ở mười hai năm trước đã chết, mọi người đều biết chuyện này, hiện tại đột nhiên xuất hiện, nhất định là có âm mưu, thỉnh hoàng thượng cân nhắc." Lễ bộ thượng thư Văn Thành Sơ tiến lên đầu tiên đối Thừa Kiền Đế nói.

"Văn đại nhân cho rằng có cái gì âm mưu?" Thừa tướng Cốc Thâm Chi tiếp câu trên của Thành Sơ, hỏi.

"Bản quan làm sao mà biết?" Văn Thành Sơ cảm thấy hôm nay Thừa tướng hình như là ở có ý làm khó dễ hần, hần nếu là biết có cái gì âm mưu, kia đã sớm nói ra, còn chờ hần tới hỏi?

"Nếu không biết, sẽ không cần lung tung đoán, để tránh nhiễu loạn." Cốc Thâm Chi nhìn lướt qua Văn Thành Sơ nói.

Văn Thành Sơ oán hận trừng mắt nhìn cốc thâm sau lưng liếc mắt một cái, liền không thèm nhắc lại.

Lúc này, Thừa Kiền Đế đột nhiên đối Lạc Băng Hàn hỏi: "Tần vương đối chuyện này như thế nào?"

"Vì thần cho rằng bất luận là thật là giả, để nàng đi lên vừa hỏi liền biết." Lạc Băng Hàn nói.

"Nhi thần cũng cho rằng trước cho vị cô nương kia đi lên lại nói." Long Liên nói tiếp, hần bức thiết muốn biết nàng có phải không phải Sở Kiều Linh.

"Lão thần cho rằng không ổn, nàng nếu là đến ám sát hoàng thượng, hoàng thượng chẳng phải là có nguy hiểm?" Đế sư lớn nhân không đồng ý nói.

"Lớn nhân, ngài thật sự là già đi, người chẳng lẽ cho rằng ở chỗ này võ tướng, ngự lâm quân đều là giả áo túi com bắt thành?" Long Liên nói châm chọc.

Long Liên vừa mới dứt lời, kia lớn nhân liền thu được võ tướng nhóm ánh mắt nhìn quét, trong lòng tức giận bất bình, đang muốn phản bác, liền nghe được Thừa Kiền Đế nói: "Tốt lắm, tuyên nàng đi lên."

Ngay đầu lĩnh lên tiếng trả lời rồi đi.

Một nén nhang sau, Thừa Kiền Đế liền nhìn đến một cái bóng trắng đang hướng trên núi đi lên.

Đã nói này ngọc kỳ kỳ sơn, từ chân núi đến đỉnh núi lăng mộ sở tướng quân có tất cả chín trăm chín mươi chín bậc đá, đây là năm đó khi Thừa Kiền Đế sai người xây dựng lăng mộ của Sở tướng quân cố ý tu kiến.

Một đạo bóng trắng từ xa đi đến, từng bước một thông thả toát lên vẻ thanh nhã, một trận gió thổi qua, chỉ thấy tay áo nàng giờ lên, ba ngàn tóc đen tùy Phong Vũ động.

Chờ nàng đến gần chút nữa, chỉ thấy một bàn tay nắm lấy một thân cây sáo, tay kia thì nâng lên một cái rổ, hai vật không chút hài hòa đặt ở trên người nàng cũng không có vẻ đột ngột, ngược lại có một cảm giác tiên nữ hạ phàm, làm cho người ta cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Một lát sau, khi nàng đứng ở trước mặt Thừa Kiền Đế, trên đỉnh núi trừ bỏ vài tiếng điều tiếng kêu, xung quanh một mảnh yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sáo ngọc làm chứng

Edit: Mint Mun

Sở Kiều Linh chậm rãi đến, đứng ở trước mặt mọi người.

Những vương công đại thần đối với mỹ nữ tự nhiên gặp qua nhiều không đếm hết, nhưng nhìn đến cô nương mặc bạch y trước mắt này, cảm thấy những mỹ nhân trước kia thật không thể sánh nổi.

Nếu dùng mỹ để hình dung nàng, sẽ cảm thấy chưa thể toát hết vẻ đẹp của nàng, thật sự là quá nhỏ bé, nàng phảng phất tựa như tiên nữ vô ý rơi xuống phạm trần.

Chỉ thấy nàng một thân bạch y, ba ngàn tóc đen rũ trên vai, mi mày như thơ, mặt đen như họa, sống mũi như ngọc, đôi môi đỏ như son, tay trái cầm một cây bích sắc sáo ngọc, buộc một dây kết màu đỏ lay động theo gió, thật là diễm lệ; tay phải cầm theo một cái giò trúc, bên trong hương rượu tỏa ra bốn phía, thật là say lòng người.

Cốc Thừa tướng hai mắt vui sướng, Linh nhi của hắn đã trưởng thành.

Lạc Băng Hàn nhìn thiên hạ trước mắt, khề đau lòng, nàng là như thế nào thoát khỏi trận đại hỏa ?

Long Liên hoa đào mắt chớp chớp, quả nhiên là nàng.

Long Hiên như trước chỉ có nhọt nhạt mỉm cười.

Mà Văn Thành Sơ trong lòng tràn đầy phần hận nhìn Sở Kiều Linh, lại là nàng, tự đưa lên cửa tìm chết!

"Thần nữ Sở Kiều Linh bá kiến hoàng thượng." Sở Kiều Linh cấp Thừa Kiền Đế hành lễ , nháy mắt đem mọi người từ trong mộng bừng tỉnh.

Thừa Kiền Đế nhìn bạch y nữ tử đứng trước mặt mình, trong lòng ngàn hồi trăm chuyển, nói: "Bình thân. Người nói người là nữ nhi Sở tướng quân , người có thể đưa ra chứng cứ?"

"Khởi bẩm hoàng thượng, thần nữ tự nhiên có chứng cứ, này sáo ngọc chính là chứng cứ." Sở Kiều Linh đáp, thuận thế đem rô buông, đem sáo ngọc ở trong tay giơ lên.

"Vậy người nói kia sáo ngọc như thế nào làm chứng?" Thừa Kiền Đế nhìn Sở Kiều Linh nâng sáo ngọc nói.

"Khởi bẩm hoàng thượng, này sáo ngọc chính là Cốc Dung công tử của thừa tướng tặng cho thần nữ khi tròn ba tuổi, sáo ngọc trên có khắc ba chữ 'Cốc Dung tặng' , hoàng thượng có thể sai người hỏi Cốc Dung năm đó có hay không tặng cho thần nữ sáo ngọc." Sở Kiều Linh chậm rãi nói.

Sở Kiều Linh vừa nói dứt câu, chỉ thấy Văn Thành Sơ hướng Thừa Kiền Đế nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, cho dù năm đó quả thật Cốc Dung tặng cây sáo đó, nhưng như thế nào biết được vị cô nương này lấy chính là sáo ngọc năm đó, nói không chừng là vị cô nương này nghe nói chuyện năm đó, làm giả một cây sáo ngọc, giả mạo nữ nhi Sở tướng quân , mượn cơ hội ý đồ gây rối."

Này Văn Thành Sơ nói cũng có đạo lý, mọi người ào ào hướng Sở Kiều Linh to nhỏ.

Văn thành thấy bản thân nói chuyện nổi lên hiệu quả, trong lòng đắc ý, nghĩ đến bản thân bảo bối còn bị nhốt tại trong thiên lao, trong lòng lại tràn ngập cừu hận, mặc kệ nàng là thật là giả, bản thân hôm nay nhất định cho nàng có đến mà không có về.

Lạc Băng Hàn cũng không lo lắng Sở Kiều Linh lấy không ra chứng cứ, giống nàng như vậy nữ tử, vô luận làm cái gì, nhất định chuẩn bị chu toàn.

Thừa tướng Cốc Thâm Chi trong lòng hừ lạnh, này Văn Thành Sơ còn không thấy con trai của hắn được giáo huấn như thế nào sao, thật sự là ngu không ai bằng, nếu như vậy, bản thân liền đưa hắn đoạn đường, lập tức đối Thừa Kiền Đế nói:

"Khởi bẩm hoàng thượng, khuyến tử năm đó tặng sáo vì thần cũng biết, hơn nữa kia cây sáo chính là vì thần phái người tạo ra , vì thần vừa thấy liền có thể nhận ra."

"Nga, vậy Thừa tướng đi qua nhìn xem có phải hay không chính là cây sáo năm đó?" Thừa Kiền Đế thật sâu nhìn mắt Cốc Thâm Chi, nói.

Cốc Thâm Chi không chút để ý ánh mắt hoàng thượng nhìn hắn, đi đến trước mặt Sở Kiều Linh , nhìn vào đôi mắt nàng, liếc mắt một cái bao hàm thật nhiều cảm xúc, chỉ có Sở Kiều Linh nhìn mới cảm nhận được.

Cốc Thâm Chi tiếp nhận sáo ngọc, cẩn thận đoan trang nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, thật đúng là cây sáo ngọc năm đó , bởi vì ba chữ trên mặt sáo đúng là bút tích của vi thần."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chân thật đáng tin

Editor: Ngọc Nguyệt

Thừa tướng xác nhận được cây sáo nằm trong tay vị nữ tử này chính là thứ đã đưa tặng cho Sở Kiều Linh năm đó, mọi người nghĩ rằng Thượng thư đại

nhân sẽ không nói gì, không nghĩ tới đại nhân lại nói: "Tuy rằng sáo ngọc năm đó không giả, nhưng nó cũng đâu thể chứng minh được ngươi là nữ nhi của Sở tướng quân, nói không chừng là ngươi nhặt được, hoặc là ngươi tận lực tìm kiếm chi tiết về Sở Kiều Linh, giả mạo Sở Kiều Linh, muốn được hơn người khác."

Các đại thần khác không rõ Văn đại nhân này lại bức người như thế, bình thường cũng không thấy hắn nói nhiều như vậy.

Long Liên trong lòng hiểu rõ, Văn Thành Sơ chỉ sợ là muốn mượn cơ hội báo thù cho con trai hắn, bản thân muốn nhìn xem hắn có bản lĩnh gì.

Sở Kiều Linh trong lòng rất khinh thường Văn Thành Sơ, nếu hắn đã muốn như vậy, mình cũng nên thanh toán cho hắn, nghĩ vậy, nói với Văn Thành Sơ: "Văn đại nhân chất vấn Kiều Linh là vì chuyện gì? Chẳng lẽ là vì chuyện mấy ngày trước lệnh công tử bị thương cho nên mới bắt mắt với Kiều Linh?"

Văn Thành Sơ không nghĩ tới Sở Kiều Linh sẽ trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng hắn ngay trước mặt mọi người, nhất thời thẹn quá hóa giận nói: "Bản quan là vì Hoàng thượng phân ưu."

Văn Thành Sơ nói như thế, nhưng rất nhiều người ở đây đã nghe được chuyện ngày hôm đó, thầm nghĩ Văn đại nhân nhất định là tìm cơ hội trả thù, ánh mắt nhìn về phía Văn Thành Sơ có chút tìm tòi.

Sở Kiều Linh nghe vậy, cười nhạt, nụ cười như tuyết liên hoa lặng yên nở rộ, khiến người ta không thể rời mắt.

"Văn đại nhân vì Hoàng thượng phân ưu, nếu Kiều Linh không thể đưa ra được chứng cứ xác thực, chỉ sợ là không thể khiến cho Văn đại nhân khầu phục, cũng không thể khiến cho chư vị đại nhân ở đây tâm phục." Sở Kiều Linh dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Xin hỏi Văn đại nhân, nếu như Kiều Linh có thể đưa ra chứng cứ xác thực chứng minh thân phận là nữ nhi của Sở tướng quân, còn việc Văn đại nhân vừa chỉ trích vu hãm Kiều Linh phải xử thế nào?"

Văn Thành Sơ đột nhiên có cảm giác đâm lao phải theo lao, nhưng vẫn tỏ vẻ đứng đắn nói: "Nếu ngươi có thể đưa ra chứng cứ, ta sẽ thu lại lời nói vừa rồi."

"Văn đại nhân chớ quên, lời nói một khi đã đi ra thì không thể thu lại, huống chi là ở trước lăng mộ phụ thân, nếu phụ thân dưới suối vàng có biết ngươi chỉ trích nữ nhi của người, chắc chắn sẽ không yên." Sở Kiều Linh nhàn nhạt nói, đây là hắn tự rước lấy họa.

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Văn Thành Sơ cảm thấy không ổn.

"Việc này cần Hoàng thượng quyết định." Sở Kiều Linh đem vấn đề đá cho Thừa Kiền Đế.

Thừa Kiền Đế ít khi mở miệng nói: "Nếu ngươi có thể chứng minh ngươi là nữ nhi của Sở tướng quân, trăm chắc chắn sẽ cho ngươi một công đạo."

"Thần nữ tạ Hoàng thượng, thần nữ xin hỏi Hoàng thượng, võ nghệ của Sở tướng quân như thế nào?" Sở Kiều Linh nhìn Thừa Kiền Đế hỏi.

"Võ nghệ bất phàm." Thừa Kiền Đế nói.

"Sử dụng loại binh khí nào?" Sở Kiều Linh lại hỏi.

"Càn khôn thương." Thừa Kiền Đế đáp.

"Vậy thương pháp kia học ở đâu?" Sở Kiều Linh hỏi lại.

"Mọi người đều biết, Càn khôn thương pháp của Sở tướng quân là do Sở lão gia tự nghĩ ra, đương nhiên là gia truyền." Thừa Kiền Đế nói.

"Nếu Hoàng thượng đã nói Càn khôn thương pháp là Sở gia gia truyền, tức là người học được loại thương pháp này chính là hậu nhân của Sở gia, Hoàng thượng, thần nữ nói vậy đúng không?" Sở Kiều Linh hỏi.

"Phải." Thừa Kiền Đế không cần suy nghĩ nói.

"Mọi người đều biết, Sở gia đến thế hệ Sở tướng quân chỉ còn lại Sở tướng quân. Mà Sở tướng quân chỉ có một nữ nhi. Nếu như thần nữ có thể biểu diễn Càn khôn thương pháp, có phải là có thể chứng minh thần nữ là nữ nhi của Sở tướng quân, Sở Kiều Linh?" Sở Kiều Linh gần từng chữ.

Người khác có tin hay không, Lạc Băng Hàn không để ý tới, nhưng hắn biết nàng nhất định sẽ biểu diễn được Càn khôn thương pháp kia rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Kính rượu tam chén

Sở Kiều Linh nói nàng có thể biểu diễn càn khôn thương phát, Thừa Kiền Đế cũng thừa nhận thân phận của nàng.

"Ngươi là Sở Kiều Linh, trẫm muốn biết năm đó ngươi sao có thể chạy ra trận đại hỏa hoạn kia?" Thừa Kiền Đế chậm rãi hỏi ra nghi vấn của mọi người.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, ngày đó, ban đêm, thiên lao nổi đại hỏa, sư phó của ta trùng hợp đi qua, gặp thần nữ tuổi nhỏ bị nhốt trong đó, tâm không đành lòng, liền mang thần nữ đi." Sở Kiều Linh đáp, mẫu thân Kiều Khả Khanh truyền cho nàng võ công, cũng có thể gọi là sư phụ.

"Hừm, vậy sư phụ của ngươi là ai?" Thừa Kiền Đế hỏi lại.

"Thịnh Hoàng thượng thứ tội, thần nữ từng đáp ứng sư phụ, sẽ không đem tính danh của nàng tiết lộ cho bất kỳ ai."

Trong mắt Thừa Kiền Đế xẹt qua tia u quang, hỏi tiếp: "Một khi đã như vậy, vì sao bây giờ mới đến tể bái Sở tướng quân?" Mười hai năm đều không đến.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, trước kia thần nữ còn nhỏ tuổi, sư phụ lo lắng cho ta, hiện tại thần nữ đã trưởng thành, có thể tự chiêu cố bản thân, sư phụ mới cho ta đi." Sở Kiều Linh đã có chuẩn bị đáp.

Thừa Kiền Đế biết Sở Kiều Linh chỉ là đáp cho có lệ, nhưng không tìm ra được sơ hở, nói với Sở Kiều Linh: "Trẫm rất cảm tạ sư phụ của ngươi, bảo tồn huyết mạch duy nhất của Sở gia. Không còn sớm nữa, nhanh đi tể bái phụ thân ngươi đi."

Sở Kiều Linh lên tiếng trả lời rồi cầm giỏ đi đến trước mộ Sở tướng quân quỳ xuống, buông sao ngọc, ôm rượu, đổ một ly, hai tay bưng lên, nói:

"Phụ thân, ly rượu thứ nhất là nữ nhi nhận tội nhiều năm như vậy không tới gặp người. Nhiều năm qua nữ nhi ngày đêm chờ đợi không như ý nguyện, hôm nay có thể đến đây, trong lòng rất vui, phụ thân, người cũng vui khi thấy nữ nhi đúng không?"

Những lời này chỉ có Sở Kiều Linh mới biết nó có ý tứ gì, nàng hy vọng Sở Mộng Đình còn sống, có thể gặp nhau, chứ không phải như mọi người cho rằng đến tể bái Sở tướng quân.

Sở Kiều Linh nói xong, nâng cốc đổ xuống mộ bia, lại rót ra một ly, nói:

"Phụ thân, ly rượu thứ hai kính chúc phụ thân dưỡng dục chi ân. Nữ nhi đêm đêm mộng thấy nữ nhi ngồi trên vai phụ thân, lúc đó nữ nhi không nhận được rơi lệ. Phụ thân, nếu có kiếp sau, Kiều Linh vẫn muốn làm nữ nhi của người."

Giọng nói nhàn nhạt lộ ra phụ thân và nữ nhi tình thâm, làm người ta không khỏi chua xót rơi lệ, thâm tam đau đớn không thôi.

Lạc Băng Hàn đau lòng nhìn bóng dáng cô tịch phía trước, trong lòng âm thầm thề, bất kể sau này phát sinh chuyện gì, bản thân vẫn sẽ bảo hộ nàng.

Sở Kiều Linh đổ hết ly rượu thứ hai lên bia mộ, lại rót thêm ly nữa, nói: "Phụ thân, ly rượu thứ ba kính phụ thân dạy tình cảm. Phụ thân không chê Kiều Linh thân nữ nhi, truyền thụ thương pháp, trước khi xuất chinh còn dặn dò nữ nhi khổ luyện, bây giờ nữ nhi đã luyện thuần thục, nhưng không thể diễn hco phụ thân xem, đây là chuyện mà nữ nhi ăn năn nhất, phụ thân dưới tuổi vàng có biết, nếu muốn xem, báo một cho Kiều Linh, được không?"

Nói xong, Sở Kiều Linh nâng cốc, đổ rượu lên bia mộ lần nữa, buông ly rượu, cúi người dập đầu ba lần.

Sau đó, Sở Kiều Linh cầm sao ngọc, đứng thẳng, nhìn càn khôn thương, nói với Thừa Kiền Đế: "Khởi bẩm Hoàng thượng, càn khôn thương là di vật của phụ thân, Kiều Linh muốn lấy lại nó để bảo quản, ý Hoàng thượng thế nào?"

Nghe vậy, Thừa Kiền Đế quét mắt nhìn càn khôn thương, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Gặp lại mọi người

edit: Mint Mun

Sở Kiều Linh hướng về phía Thừa Kiền Đế đưa ra ý tưởng đem càn khôn thương nhận lại, để tự mình bảo quản, Thừa Kiền Đế cũng không có lập tức đáp ứng nàng.

Lúc này, Thừa tướng Cốc Thâm liền quỳ xuống, nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, vì thần cho rằng, càn khôn thương vốn là vật khi sở tướng quân còn sống yêu quý nhất, sở tiểu thư lại là con gái duy nhất của sở tướng quân, cái này gọi là con thừa hưởng của cha đi, cho nàng đem càn khôn thương cầm về, về tỉnh về lý đều hợp lý lẽ thường tình."

Lạc Băng Hàn cũng tiến lên từng bước nói. "Khởi bẩm hoàng thượng, thần cũng cho rằng như vậy là tốt nhất"

Long Liên phụ họa nói. "Nhi thần cũng đồng ý với cách nói của Thừa tướng."

Mọi người đại đa số đều gật đầu phụ họa, trừ bỏ văn đại nhân và số ít mấy người không đáng nhắc tới, đều đồng ý cho Sở Kiều Linh đem càn khôn thương nhận lại.

Thừa Kiền Đế mặt không chút thay đổi nhìn nhìn mọi người, đối với Sở Kiều Linh nói: "Một khi đã như vậy, ngươi mang trở về đi."

"Sở Kiều Linh hướng Thừa Kiền Đế hành lễ nói. "Tạ hoàng thượng."

Sở Kiều Linh nói xong, đứng dậy đi đến bên bàn đá, vuốt ve càn khôn thương, mười hai năm đã trôi qua, tuy rằng đầu thương đã có chút cũ, nhưng vẫn không thể che giấu hàn quang lạnh lùng trên người nó, khiến dịch nhân nghe tên đã sợ mất mật, tựa như phụ thân của mình vậy

Thừa Kiền Đế thấy Sở Kiều Linh cầm lấy càn khôn thương, trong mắt ba đào chợt lóe rồi biến mất, hướng Sở Kiều Linh nói: "Ngươi nếu là nữ nhi của sở tướng quân, vậy trở về Trương Quân Phủ ở đi, những năm gần đây, Trương Quân Phủ luôn luôn bảo tồn hoàn hảo, trầm luôn cho người quét tước, dọn dẹp mỗi ngày."

Sở Kiều Linh nghe vậy, cấp Thừa Kiền Đế hành lễ, nói: "Thần nữ tuân chỉ, tạ hoàng thượng." Trong lòng lại biết rõ ràng biết, trò hay còn ở phía sau.

Lúc này, thượng thư văn đại nhân trong lòng luôn luôn lo sợ bất an, không biết hoàng thượng trừng phạt bản thân như thế nào, sớm biết Sở Kiều Linh có thân thể lợi hại, bản thân sao tự nhiên lại rước lấy họa, thật sự là rất ngu xuẩn.

Văn thành sơ còn đang hối hận không thôi, liền nghe thấy Thừa Kiền Đế nói với hắn: "Văn đại nhân, thân là lễ bộ thượng thư, lại dung túng cho con hành hung bên ngoài, không hiểu lễ nghĩa, không phân thị phi, tạm miễn đi chức thượng thư, trở về tự đóng cửa suy nghĩ đi."

Văn thành sơ vội vàng dập đầu tạ ơn.

Sau đó, Thừa Kiền Đế bãi giá hồi cung, Sở Kiều Linh cùng văn võ đại thần, đều hướng Thừa Kiền Đế đang đi xuống chân núi quỳ xuống.

Sở Kiều Linh tới chân núi, chỉ thấy cách đó không xa, Cốc Dung đang đứng giữ hai con ngựa.

Cốc Dung thấy Sở Kiều Linh xuống núi, vội vàng nắm đầu cương ngựa đi lên đón, thị vệ của Thừa Kiền Đế nhận ra hắn là con của cốc Thừa tướng lên không chặn lại.

Cốc Dung còn chưa đi tới trước mặt Sở Kiều Linh, liền lớn tiếng reo lên, trên mặt lộ vẻ tươi cười. "Linh nhi, ta nghe nói ngươi, đi bộ tới ngọc kì sơn, thật là vất vả, liền mang con ngựa tới đón ngươi, ngươi sẽ không trách ta tự mình chủ trương đi."

"Dung ca ca có tâm như thế, Kiều Linh làm sao có thể trách tội cho ngươi đây?" Sở Kiều Linh trong lòng cảm thấy ấm áp dị thường, ca ca này ở trước mặt hoàng đế đều không có chút nào thu liễm, vẫn là nhất quán phô trương, vậy mà đối với nàng không chút nào khoa trương.

Thừa Kiền Đế đương nhiên nhận thức Cốc Dung, nhưng nghe thấy hắn gọi Sở Kiều Linh, ánh mắt lóe lóe, đối với Cốc Dung nói: "Cốc Dung, ngươi khi nào thì biết đến linh nha đầu còn sống?" Thừa Kiền Đế không tin Cốc Dung hôm nay mới biết được việc này.

"Hồi hoàng thượng, ta cũng là vào mấy ngày hôm trước mới biết được." Cốc Dung chỉ tiết đáp, nói xong hắn quét Lạc Băng Hàn liếc mắt một cái, thấy Lạc Băng Hàn cũng không có biểu tình gì, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thấy Thừa Kiền Đế không hỏi thêm gì nữa, Cốc Dung nhìn hướng trong tay Sở Kiều Linh đang cầm càn khôn thương, nói: "Linh nhi, đây là càn khôn thương của sở thúc thúc phải không?, vừa thấy là biết không nhẹ rồi, ta cầm giúp ngươi đi." Nói xong đi lên cầm lấy càn khôn thương trong tay Sở Kiều Linh.

Sở Kiều Linh cũng không từ chối, liền đưa cho hắn.

Lúc này, chợt nghe có tiếng vó ngựa từ xa xa truyền đến, một lát, liền thấy mấy người cười tuấn mã đứng trước chân núi ngọc kì sơn không xa

Sở Kiều Linh chỉ thấy nhất thị vệ hướng Thừa Kiền Đế chạy tới, nói: "Báo, Nam Lâm Thần Vương tới chơi."

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Gần trong gang tấc

edit: Mint Mun

Ngọc kì sơn chân núi, Thừa Kiên Đế cùng mọi người nghe thị vệ báo lại, nói Nam Lâm Thần Vương đến đây, mọi người ào ào khó hiểu.

Từ mười hai năm trước, Thiên triều với Nam Lâm đánh nhau một trận, tuy rằng đến cuối cùng hai quốc đều lui binh, nhiều năm như vậy cũng không có động chạm đến nhau, nhưng Thiên triều cùng Nam Lâm quan hệ cũng không có tốt đẹp, mà lúc này, Nam Lâm vương gia đột nhiên đến kinh thành, nhóm văn thần ào ào phỏng đoán, đoán rằng là vì chuyện gì mà đến.

"Nam Lâm Thần Vương Mục Thiếu Thần? Hắn tới làm gì?" Long Liên đầu tiên đặt câu hỏi.

"Thuộc hạ không biết." Thị vệ nói.

"Thình hán tiến đến." Thừa Kiên Đế hươu công công bên cạnh nói.

Công công lên tiếng trả lời mà đi.

Một lát, chỉ thấy dẫn đầu một gã nam tử xoay người xuống ngựa, mang theo một người cùng công công hướng chỗ Sở Kiều Linh bên này mà đến.

Nguyên lai Mục Thiếu Thần mang theo tùy tùng đuổi đến Thiên triều kinh thành, rốt cục ở hôm nay tới Duyệt lâu, lại nghe nghe thấy chuông quỳ nói Sở Kiều Linh đi ngọc kì sơn, liền trực tiếp mang theo tùy tùng hướng ngọc kì sơn mà đến, khi hai người đến chân núi Ngọc Kì sơn, liền thấy Sở Kiều Linh.

Mục Thiếu Thần cùng Dẫn Bãng đi theo sau công công, hướng chân núi đi tới, chỉ thấy hán một thân mặc sắc cẩm bào, đầu mang màu tím ngọc quan, tuy rằng một mặt phong trần, nhưng vẫn như cũ không thể che giấu bề ngoài tuấn mỹ, một đôi mắt phượng lóe ra hàn tinh, nhưng khi lướt đến hướng Sở Kiều Linh lại mang theo một tia nhu tình không dễ phát hiện.

Sở Kiều Linh nhìn ánh mắt Mục Thiếu Thần, mà Mục Thiếu Thần đồng thời cũng đang nhìn nàng, lần đầu tiên bốn mắt nhìn nhau.

Sở Kiều Linh đương nhiên biết hán chính là Nam Lâm Thần Vương Mục Thiếu Thần, tư liệu về hán, nàng trước kia đã xem qua, biết hán là một nam nhân lãnh khốc vô tình, đối với nữ nhân càng khinh thường, đến nay trong phủ của hán không có một phi hay thất thiếp nào.

Tuy rằng Sở Kiều Linh chỉ liếc mắt nhìn Mục Thiếu Thần một cái, nhưng lại khiến cho đôi phượng mâu lạnh như băng của hán bắt đầu khởi động cảm xúc, giống như mặt sông đang đóng băng tự nhiên xuất hiện lỗ hổng.

Mục Thiếu Thần nhìn cô gái trước mắt này làm cho hán đau khổ tìm kiếm hai năm trời, trong lòng ngàn hồi trăm chuyển, dung nhan của nàng luôn luôn xuất hiện trong đầu hán, đã sớm khắc cốt铭 tâm.

Nhìn nàng một thân bạch y, một cây sáo ngọc, giống nhau dung nhan, giống nhau thanh nhã, giống nhau cô tịch, Mục Thiếu Thần nhìn Sở Kiều Linh gần trong gang tấc, lại cảm giác nàng vẫn như cũ xa cách cuối chân trời, làm cho hán muốn chạm vào nhưng không đến, trong lòng có chút chua xót.

Mục Thiếu Thần đi đến trước mặt Thừa Kiên Đế, hướng Thừa Kiên Đế chấp tay nói: "Nam Lâm Mục Thiếu Thần tham kiến Thiên triều hoàng đế."

"Thần Vương không cần đa lễ, không biết Thần Vương lần này tiến đến Thiên triều có gì chuyện quan trọng?" Thừa Kiên Đế hỏi.

"Bốn vương lần này tiến đến là phụng phụ hoàng chỉ mệnh cùng quý quốc trao đổi hai quốc biên giới thương mại việc." Mục Thiếu Thần không cần suy tư liền đáp, đã là sớm có chuẩn bị.

Nghe Mục Thiếu Thần nói, ở đây một số đại thần khó hiểu, trao đổi hai quốc biên giới mậu dịch, cần đường đường một cái vương gia tự thân xuất mã sao?

Lạc Bãng Hàn đánh giá Mục Thiếu Thần, hán quan sát thấy vừa mới đến ánh mắt Mục Thiếu Thần nhìn Sở Kiều Linh có 1 tia khác thường, điều này làm cho trong lòng hán bắt đầu có chút bất an, hi vọng mục đích đến đây đúng như lời hán đang nói.

Lúc này, liền nghe thấy Cốc Dung lớn tiếng đối Thừa Kiên Đế nói: "Hoàng thượng, ngài có khách quý tới chơi, ta cùng Linh nhi trước hết trở về thành."

Thừa Kiên Đế vuốt cằm.

Mục Thiếu Thần nghe Cốc Dung đối Sở Kiều Linh xưng hô, trong lòng liền sinh ra cảm giác khó chịu, lại nghe được Sở Kiều Linh phải rời khỏi, bất chấp mọi người còn đang đứng đây, liền nhanh chóng đi đến trước mặt Sở Kiều Linh, cầm lấy cổ tay trắng nõn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Lần đầu giao phong

Edit: Mint Mun

Sở Kiều Linh thật không ngờ Mục Thiếu Thần lại đột nhiên bắt lấy cổ tay nàng, hơn nữa rất là dùng sức, giống như sợ nàng chạy mất.

"Thần Vương, đây là ý gì?" Sở Kiều Linh không sử dụng nội lực để tránh thoát.

Mục Thiếu Thần nghe giọng điệu lạnh nhạt của Sở Kiều Linh, trong giọng nói lộ ra rõ ràng xa cách, điều này khiến cho lòng Mục Thiếu Thần rối lên, hướng Sở Kiều Linh nói: "Ta từng nói với lòng mình, nếu như nhìn thấy nàng lần nữa, sẽ không để cho nàng rời đi."

Giọng nói của hắn nghe lạnh lùng nhưng lại mang theo tia cổ chấp cùng kiên định.

Sở Kiều Linh nhìn Mục Thiếu Thần, lại một lần nữa bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách gần như thế.

Trong sâu thẳm đôi mắt đen láy của Mục Thiếu Thần nàng nhìn thấy được bóng dáng của chính bản thân mình trong đó tâm bất giác run rẩy một chút.

Nàng đương nhiên biết Mục Thiếu Thần nói lần trước chính là hai năm trước ở Nam Lâm thái bình bên hồ, nàng bị Mục Thiếu Thần thấy được hình dáng, Mục Thiếu Thần để cho thị vệ đi theo nàng, cuối cùng bị nàng cắt đuôi.

Nàng không muốn đi đoán Mục Thiếu Thần lúc trước vì sao làm như vậy, nhưng lúc này Mục Thiếu Thần tựa hồ đã nói cho nàng hẳn lúc trước chính là như này!

Lúc này liền nghe thấy Cốc Dung lớn tiếng nói: "Buông ra nàng." Muội muội rõ ràng có võ, vì sao không lấy nội lực đánh văng hắn ra, Cốc Dung khó hiểu.

Mục Thiếu Thần cũng không để ý đến Cốc Dung, vẫn như cũ cầm lấy Sở Kiều Linh không tha.

Cốc Dung thấy vậy, nhất thời nổi giận, nói: "Đường đường Nam Lâm vương gia, đường xa mà đến, vì cớ gì..."

"Dung ca ca." Sở Kiều Linh ra tiếng ngăn cản Cốc Dung sắp sửa nói ra lời nói, nàng đương nhiên biết ca ca là ở giúp nàng, nhưng ngay trước mặt Thừa Kiền Đế miệng không chừng mực vũ nhục Nam Lâm vương gia, Thừa Kiền Đế nếu trách tội xuống dưới, ca ca chỉ sợ khó thoát khỏi tội, mà phụ thân cũng sẽ đã bị liên lụy, như thế mất nhiều hơn được.

Cốc Dung oán hận trừng mắt nhìn Mục Thiếu Thần, hắn đương nhiên biết muội muội là vì tốt cho hắn, liền không thèm nhắc lại.

Cốc Thâm Ý thấy vậy, tiến lên hướng Mục Thiếu Thần chấp tay nói: "Nếu vương gia xa đến mà đến, là vì trao đổi quốc sự, còn thỉnh vương gia trước thả Sở tiểu thư, rồi cùng hoàng thượng tiến cung."

"Thừa tướng yên tâm, bốn vương không trì hoãn nhiều thời gian, chính là muốn cùng Tiểu Kiều nói một chút." Mục Thiếu Thần cũng bỏ qua ý tứ của Cốc Thừa tướng, nghe nói Cốc Thừa tướng xưng hô nàng là Sở tiểu thư, liền đoán ra nàng chính là sở tướng quân chỉ nữ Sở Kiều Linh.

Sở Kiều Linh nghe được Mục Thiếu Thần đối bản thân xưng hô, lòng mi xinh đẹp liền kích động run rẩy, tựa hồ bản thân đối với xưng hô này một chút cũng không phản cảm.

Lạc Băng Hàn cảm thấy Mục Thiếu Thần đối Sở Kiều Linh nhất định đã động tâm, nghe bọn họ đối thoại, Sở Kiều Linh cùng hắn cũng không có tia khó chịu, nghĩ vậy, Lạc Băng Hàn tiến lên đối Mục Thiếu Thần nói:

"Bốn vương nghe thấy Thần Vương võ nghệ siêu quần, sớm muốn cùng vương gia luận bàn một chút, bốn vương thấy hôm nay cơ hội khó được, xin mời vương gia chỉ giáo một hai." Nói xong, liền xuất chiêu hướng Mục Thiếu Thần trước ngực đánh đi.

Mục Thiếu Thần vừa muốn vẫy tay đi chặn, liền gặp Sở Kiều Linh đã xuất thủ chặn Lạc Băng Hàn, nói: "Tần vương, cái này bản thân ta tự có thể giải quyết."

Sở Kiều Linh mặc kệ Lạc Băng Hàn có phải không phải xuất phát từ tâm lý muốn báo ân nên phải giúp nàng, nhưng nàng biết nếu là hắn thực cùng Mục Thiếu Thần động thủ, mặc kệ thắng thua như thế nào, nàng sẽ phải gánh trên lưng một cái tội danh hồng nhan họa thủy, Thừa Kiền Đế liền sẽ thừa cơ trị tội của nàng.

Lạc Băng Hàn thấy Sở Kiều Linh ngăn cản, trong lòng tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn thu hồi tay, đứng ở một bên.

Sở Kiều Linh lại nhìn về phía Mục Thiếu Thần, lạnh nhạt cười, nói: "Thần Vương, chúng ta làm một cái điều kiện, như thế nào?"

Sở Kiều Linh cười, phảng phất một trận gió mát, nháy mắt mang tâm trạng vội vàng bất an của Mục Thiếu Thần biến mất, con ngươi đen yên lặng nhìn Sở Kiều Linh nói: "Điều kiện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Một cái yêu cầu

Nghe Sở Kiều Linh nói muốn cùng bản thân đàm phán điều kiện, Mục Thiếu Thần mắt phượng chợt lóe, nói:

“Điều kiện gì?”

“Rất đơn giản, chỉ cần Thần Vương buông tay Kiều Linh ra, Kiều Linh liền nhanh chóng đáp ứng Thần Vương một yêu cầu.”

Sở Kiều Linh nhàn nhạt nói, không chút lo lắng, mà không biết lời nói lần này của nàng sẽ mang đến hậu quả gì?

Sở Kiều Linh sợ dĩ không dùng nội lực đánh văng tay Mục Thiếu Thần ra là vì nàng cũng có cân nhắc của bản thân, Mục Thiếu Thần là Vương gia tôn quý của Nam Lâm quốc, mà trước mặt lại có Thừa Kiền Đế cùng chúng đại thần ở đây, bản thân mạo muội động võ, bất luận Mục Thiếu Thần là địch hay là bạn, đối với bản thân tựa hồ cũng không có lợi, không đánh mà thắng mới là đối sách tốt nhất.

“Linh Nhi, không thể.”

Mục Thiếu Thần còn chưa có lên tiếng, Cốc Dung đã sốt ruột khó nén lên tiếng ngăn cản.

Sở Kiều Linh nhìn về phía Cốc Dung, ý bảo hấn an tâm một chút chớ nóng, nàng đều có phương pháp.

Sở Kiều Linh thấy Mục Thiếu Thần chậm chạp không có trả lời, lên tiếng reu chọc nói:

“Đối với Thần Vương mà nói, đây chính là tuyệt đối có lợi, Thần Vương cần lo lắng lâu như thế sao?”

Mà lúc này, Thừa Kiền Đế cùng đám người Long Lân luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt cũng không có ngăn cản ý kiến trên.

Cùng Mục Thiếu Thần đến đây, Duẩn Băng nhìn về phía Mục Thiếu Thần, hấn không rõ Vương gia do dự cái gì, Vương gia tâm tâm niệm niệm người ngay ở trước mắt, lại khó có được cơ hội như thế, vừa vặn có thể đạt được tâm nguyện.

Thật lâu sau, Mục Thiếu Thần nói:

“Yêu cầu gì nàng cũng đều đáp ứng?”

“Đương nhiên, chỉ cần Thần Vương có thể đưa ra, Kiều Linh đều có thể đáp ứng ngay.”

Sở Kiều Linh hồi đáp.

Sở Kiều Linh trả lời dị thường rõ ràng, điều này làm cho Mục Thiếu Thần trong tâm có cảm giác khó chịu, nhanh chóng nói với Sở Kiều Linh:

“Yêu cầu này, ta tạm thời nhớ kỹ, lần sau ta sẽ tìm nàng đòi lại.”

Nói xong, buông cổ tay Sở Kiều Linh ra.

Sở Kiều Linh dùng tay còn lại xoa xoa cổ tay bị Mục Thiếu Thần nắm chặt đến đỏ hồng, trong lòng tức giận,

Hấn làm gì mà dùng sức nhiều vậy?

Thế nhưng chỗ bị Mục Thiếu Thần nắm chặt vừa rồi cũng dị thường ấm áp.

Mục Thiếu Thần nhìn cổ tay đỏ ửng của Sở Kiều Linh, trong lòng có chút hối hận, hấn vừa rồi hơi nóng vội.

Cốc Dung thấy Mục Thiếu Thần đã buông tay Sở Kiều Linh ra, liền đối với Sở Kiều Linh nói:

“Linh Nhi, chúng ta đi thôi.”

Sở Kiều Linh gật đầu, cùng Cốc Dung xoay người lên ngựa, đi vào trong thành.

Mục Thiếu Thần nhìn về bóng dáng cách hần phía xa, trong lòng lại hiện lên tia gọn sáng, mắt phượng khép lại một lát, rồi đi tới chỗ Thừa Kiên Đế.

Trong quá trình sự việc diễn ra tại đây, Thừa Kiên Đế thủy chung chưa nói một lời, mặt lộ rõ tia thâm trầm, mà ở đây rất nhiều người cho rằng đều có thể sẽ thấy được trò hay, không nghĩ mọi việc cứ thế đã xong, không khỏi có chút thất vọng.

Thừa tướng Cốc Thâm Chi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi,

Linh Nhi xử lý như thế, tuy rằng thoát nhìn có chút ủy khuất, nhưng không thể nghi ngờ là rất thỏa đáng, nếu xử lý không đúng, có khả năng lại đem hai nước dẫn tới chiến loạn.

Lạc Băng Hàn nhìn bóng dáng Sở Kiều Linh càng ngày càng xa, trong lòng không biết là vui hay buồn, nhưng hẳn cảm thấy sự tình kia có vẻ không chấm dứt như vậy.

Luôn luôn không nói chuyện, Long Lâm thấy Mục Thiếu Thần đi đến trước mặt, mắt hoa đào chớp chớp, miệng tùy ý cười, nói:

“Ai nha, Bản Hoàng tử hôm nay cuối cùng nhìn thấy Thần Vương Điện Hạ uy vũ, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy nha.”

Mục Thiếu Thần đương nhiên nghe ra được hương vị lời nói châm chọc của Long Lâm, lạnh lùng quét mắt liếc Long Lâm một cái, nói:

“Tam Hoàng tử quá khen, nhưng cùng so sánh với Tam Hoàng tử, Bốn vương mặc cảm.”

Long Lâm vừa định quay trở về, chợt nghe Long Ngọc đứng một bên mở miệng nói:

“Phụ hoàng, Thần Vương đường xa mà đến, hiện tại đã gần đến buổi trưa, đến giờ dùng thiện, không bằng chúng ta thỉnh Thần Vương hồi cung dùng bữa, được không ạ?”

Này Long Ngọc luôn làm li, thủy chung chưa từng mở miệng, thấy Long Lâm vừa muốn cùng Mục Thiếu Thần giảng thượng, liền mở miệng ngăn cản.

Thừa Kiên Đế gật đầu, Mục Thiếu Thần mời Thừa Kiên Đế, Long Ngọc Long Lâm cùng nhau tiến cung, mà chúng đại thần đều tự hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Hai người một chỗ

Sở Kiều Linh cùng Cốc Dung trở lại Duyệt Lai tiểu lâu, dùng xong cơm trưa, Cốc Dung hồi phủ, Sở Kiều Linh cũng không vội vã hồi phủ Tướng Quân, liền trở về phòng của mình lúc đầu, tối hôm qua một đêm không ngủ, Sở Kiều Linh cảm giác thân thể đã có chút mệt mỏi, liền nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Hai canh giờ sau, chuông quây đến gõ cửa phòng Sở Kiều Linh, Sở Kiều Linh đứng dậy, mời chuông quây tiến vào.

Chuông quây tiến vào sau đó nói với Sở Kiều Linh:

“Sở tiểu thư, Thần Vương Điện Hạ thỉnh người đi viện Mặc Trúc.”

Chuông quây đã kinh ngạc khi biết Sở Kiều Linh là chi nữ của Sở Tướng quân, nhanh chóng sửa lại xưng hô.

Sở Kiều Linh nghe vậy, nghĩ rằng Mục Thiếu Thần e là muốn tới đòi nợ, nhưng mà có đòi được không là chuyện khác, rất khó nói.

Sở Kiều Linh lên tiếng trả lời, cùng chuông quây đi tới viện Mặc Trúc.

Đến viện Mặc Trúc, chuông quây đẩy cửa ra, Sở Kiều Linh đi vào, chuông quây lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Sở Kiều Linh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Mục Thiếu Thần lúc này đang ngồi ở trước bàn uống trà, liền đi tới chỗ đối diện Mục Thiếu Thần ngồi xuống, nhắc tới uống trà, cũng tự rót cho bản thân một ly.

Mục Thiếu Thần thấy Sở Kiều Linh không khách sáo với hắn, trong mắt nhanh chóng xuất hiện ý cười nhẹ, nói:

“Tiểu Kiều cũng thích uống trà?”

Mục Thiếu Thần tuy rằng hỏi như thế, nhưng sớm từ chương quày kia đã biết được đáp án.

“Đúng.”

Sở Kiều Linh cũng không giấu diếm.

Mục Thiếu Thần nhìn Sở Kiều Linh tao nhã trước mắt, trong phút chốc tâm hấn ngay tại thời khắc này bị lấp đầy, không cần ngày đêm lại mong chờ, không cần lại lo sợ bất an, hiện tại nàng ngay ở trước mắt, chỉ có bọn họ hai người, hấn có thể không kiêng nể gì nhìn chăm chăm nàng, vĩnh viễn cũng nhìn không đủ.

Mục Thiếu Thần luôn luôn cũng không rõ hấn rốt cuộc là bị dung mạo của Sở Kiều Linh hấp dẫn, hay là bị khí tức phát ra quanh người nàng thu phục, nhưng hấn biết chắc hấn cả đời này đã định là nàng rồi.

Sở Kiều Linh đương nhiên có thể cảm nhận được ánh mắt Mục Thiếu Thần luôn luôn nhìn về phía bản thân, theo đó tiến nhập vào sâu trong lòng, chưa từng rời đi.

Sở Kiều Linh giương mắt, nhìn về phía Mục Thiếu Thần, lại một lần nữa bốn mắt nhìn nhau, nhưng Mục Thiếu Thần lại không có một chút cảm giác xấu hổ, vẫn như cũ nhìn thẳng Sở Kiều Linh.

Sở Kiều Linh thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt cười nói:

“Thần Vương, không phiền hà sao?”

Mục Thiếu Thần nghe vậy khước miệng gọi lên, nói:

“Không phiền hà.”

“Thần Vương hình như cũng có việc, bản cô nương mệt mỏi, trước hết cáo từ.”

Sở Kiều Linh thúc dục đứng dậy muốn rời đi.

Mục Thiếu Thần thấy thế, lại bắt lấy tay Sở Kiều Linh, muốn ngăn cản nàng rời đi, không nghĩ đến lại bị nàng cự tuyệt tránh thoát.

“Thần Vương cảm thấy cùng một chiêu thức có thể sử dụng hiệu quả hai lần sao?”

Sở Kiều Linh vẫn ngồi như cũ, đối Mục Thiếu Thần nói.

Mục Thiếu Thần thấy Sở Kiều Linh không đi nữa, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói:

“Đương nhiên không hữu hiệu, nhưng mà đối một chiêu khác không biết hiệu quả sẽ ra sao?”

Mục Thiếu Thần nói xong, hướng Sở Kiều Linh ra chiêu, Sở Kiều Linh né, tránh, tiếp, chấn, nháy mắt hai người ngay tại trên chỗ ngồi động thủ,

Đuẩn Băng ở bên ngoài nghe được ứa ra mồ hôi lạnh, thầm nghĩ, gia nha, người chính là như vậy truy thê nha.

Mười mấy hiệp lên xuống, chẳng phân biệt được sản sản như nhau, Mục Thiếu Thần thu tay lại, mang theo ý cười, hướng về phía Sở Kiều Linh nói:

“Tiểu Kiều thân thủ trác tuyệt, khó trách ngày ấy Đuẩn Băng đưa theo một đám người cũng bị mất dấu.”

“Thần Vương quá khen, chuyện trước kia không cần nhắc đến, bản cô nương không cần biết lý do người lại đưa người theo dõi ta làm gì.”

Sở Kiều Linh giọng điệu rõ ràng xa cách, giọng điệu phút chốc biến đổi lạnh nhạt.

Mục Thiếu Thần nghe vậy, mắt phượng lạnh lùng, chẳng lẽ nàng đã có người trong lòng? Cốc Dung hay là Lạc Băng Hàn? Mặc kệ có phải hay không, bản thân đều sẽ không buông tay, sau đó đối với Sở Kiều Linh nói:

“Nhưng ta lại muốn nói cho nàng biết nguyên nhân thì sao?.”

Sở Kiều Linh nghe vậy, đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cuối cùng quen biết

Mục Thiếu Thần nhìn thấy Sở Kiều Linh đứng dậy muốn đi ra ngoài, vội vàng đứng lên, thân hình chợt lóe, liền chắn lại phía trước Sở Kiều Linh.

“Tránh ra.”

Lúc này Sở Kiều Linh có chút phiền muộn trong lòng, nàng không muốn biết hành vi này nọ của Mục Thiếu Thần là vì nguyên nhân gì, nàng chỉ nghĩ muốn đi khỏi viện các này, rời khỏi tầm mắt của Mục Thiếu Thần.

Sở Kiều Linh chớp mắt lạnh lùng khiến Mục Thiếu Thần trong lòng cảm thấy đau đớn, kinh ngạc nhìn Sở Kiều Linh, khẽ làm bầm lều bầu, nói:

“Nàng không muốn thấy ta đến vậy sao?”

Mục Thiếu Thần bất đắc dĩ ưỡn khuỷu nói ra lòng mình, khiến Sở Kiều Linh tâm không tự giác run rẩy một chút, nhưng nàng không nghĩ đến việc quan tâm nó, trước mặt Mục Thiếu Thần nói:

“Kiều Linh cùng Vương gia cũng không quen biết, không nên khách sáo vì sẽ rất rắc rối.”

“Nếu không khách sáo, vậy lại đây uống ly trà đi, huống chi nàng đáp ứng ta một yêu cầu còn chưa thực hiện mà.”

Mục Thiếu Thần tránh nặng tìm nhẹ nói, hắn không nghĩ sẽ đánh mất đi cơ hội khó có được như thế.

Mục Thiếu Thần nói xong, liền quay lại chỗ ngồi, ngồi xuống uống trà.

Sở Kiều Linh thấy Mục Thiếu Thần đã nhân nhượng, cũng nhanh chóng trở lại chỗ ngồi.

Mục Thiếu Thần vì Sở Kiều Linh rót thêm ly trà, Sở Kiều Linh cũng không khách khí, bưng lên uống ngay.

Lúc này không khí thoáng lại quay lại điểm bắt đầu, Duẩn Băng ở bên ngoài nhẹ nhàng thở ra.

“Tiểu Kiều, nàng đã nói dù ta đưa ra yêu cầu gì nàng đều đáp ứng đúng không?”

Mục Thiếu Thần nhấp một ngụm trà nói.

“Không phải vừa nói rồi sao?”

Sở Kiều Linh không đáp ngược lại hỏi.

Nghe vậy, Mục Thiếu Thần kinh ngạc:

“Khi nào chứ, sao ta không biết?”

“Thì ngài vừa mới bảo ta ở lại uống trà, ta quay lại ngồi xuống rồi, không phải đó là đáp ứng ngài còn gì?”

Sở Kiều Linh giải thích nói.

“Như vậy cũng là yêu cầu sao? Tiểu Kiều, nàng thật gian xảo.”

Mục Thiếu Thần nhè nhẹ mang theo ý cười nói ra.

Sở Kiều Linh nhú mày, nói:

“Ngài không nên chối dù đó chỉ là một yêu cầu nhỏ thì cũng là yêu cầu rồi, nói cách khác, một con hổ cái sinh ra hổ con thì ngài cũng không thể nào nói nó không phải là hổ.”

Mục Thiếu Thần nghe vậy cười lên một tiếng, rõ ràng Sở Kiều Linh là già mồm át lễ phải, nhưng hắn lại không tìm ra lý do phản bác.

Sở Kiều Linh đã sớm biết bộ dạng Mục Thiếu Thần tuấn mỹ phi phàm, luôn mang trên mặt khuôn mặt băng lãnh thì cũng không thể nào che dấu đi hình thái tiên nhân của hắn, nhưng lúc này thời điểm khi hắn không chút nào che dấu nụ cười, dung nhan càng liễm diễm kinh người, phảng phất khối băng ngàn năm bao trùm thất thái hà quang, xa hoa, diễm lệ vô cùng. {Sorry, ta không biết tả đáng đâu ~.~}

Duẩn Băng ở bên ngoài nghe thấy tiếng cười của Mục Thiếu Thần, kinh dị vô cùng, thì ra gia cũng biết cười, bản thân trước giờ lại chưa từng thấy qua.

Một lát sau, Mục Thiếu Thần vẫn như cũ dương�� khỏe miệng đối Sở Kiều Linh nói:

“Không thể tưởng được Tiểu Kiều nhanh mồm nhanh miệng như thế, ta cảm thấy không bằng”

Sở Kiều Linh khóe mắt chứa ý cười, bản thân rõ ràng hiểu rõ lòng Mục Thiếu Thần, mà hắn lại dễ dàng buông tha bản thân, việc này nàng không nghĩ đến.

“Một khi đã như vậy, ta có thể đi rồi chứ?”

Sở Kiều Linh nhìn Mục Thiếu Thần nói.

Mục Thiếu Thần nghe vậy thu lại nụ cười, một mặt nghiêm cần đối với Sở Kiều Linh nói:

“Tiểu Kiều, qua sự việc hôm nay, chúng ta có thể tính là quen biết?”

“Tính.”

Sở Kiều Linh suy tư thêm chốc lát rồi nói, nhìn ánh mắt mong đợi của Mục Thiếu Thần, nàng không đành lòng phản bác ý của hắn.

Nghe vậy, Mục Thiếu Thần khóe miệng gọi lên, cuối cùng đã thành công bước đầu tiên.

Mục Thiếu Thần biết nếu hắn muốn chiếm được tâm của Sở Kiều Linh thì vẫn còn một quãng đường dài phải đi, nhưng bất luận phát sinh chuyện gì, bởi ở bên người nàng chỉ có thể là hắn, Mục Thiếu Thần.

Sở Kiều Linh đương nhiên không biết trong lòng Mục Thiếu Thần suy nghĩ cái gì, nhưng nàng cũng không muốn biết, trực giác nói cho nàng biết, vẫn là không biết sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tiên lễ hậu binh

Mục Thiếu Thần thấy Sở Kiều Linh đồng ý ý kiến có quen biết với hắn, liền không cưỡng ép giữ Sở Kiều Linh lại nữa, để nàng rời đi.

Sở Kiều Linh trở lại phòng, không ra ngoài nữa, ở trong phòng dùng xong bữa tối, Mục Thiếu Thần cũng không lại đến quấy rầy.

Màn đêm buông xuống, Sở Kiều Linh cũng không nhờ chuông quấy thấp đèn, nhanh chóng nằm ở trên giường nghỉ ngơi, buổi chiều có cảm giác đã ngủ rất nhiều, lúc này không hề buồn ngủ, tròn tròn mắt nhìn màn trướng trên trần nhà.

Hôm nay đã xảy ra rất nhiều sự việc, bên trong có đoán trước, bên ngoài cũng có đoán trước, Sở Kiều Linh suy nghĩ quay cuồng, trong đầu thỉnh thoảng xuất hiện hình ảnh tư thế phụ thân Sở Mộ Dung cầm cần khôn thương oai phong lẫm liệt, ánh mắt phụ thân Cốc Thâm Chi muốn nói lại thôi, còn có Mục Thiếu Thần tuần tú cường hãn.

Sở Kiều Linh phiền muộn nhắm chặt mắt, như thế nào lại nghĩ đến Mục Thiếu Thần, hắn thì có cái gì mà nghĩ đến chứ?

Sở Kiều Linh nằm ở trên giường mãi không ngủ được, trần trọc không yên.

Giờ hội vừa qua khỏi, Sở Kiều Linh đột nhiên quay lại nhìn cửa sổ, từ trên giường bật dậy, đi đến trước bàn, ngồi xuống.

“Nếu các hạ đã đến đây thì xin mời vào.”

Sở Kiều Linh thông qua cửa sổ nói.

Chỉ thấy ba nam tử đeo mặt nạ từ cửa sổ bay vào, đứng trước mặt đối diện với Sở Kiều Linh.

“Sở tiểu thư đúng là công phu trác tuyệt, ta đã thu lại nội lực mà vẫn bị phát hiện.”

Nam tử mang mặt nạ hình con hổ lên tiếng.

Ba nam nhân mặc dù không nhìn rõ dung mạo, nhưng Sở Kiều Linh thông qua thân thủ họ vừa mới tiến vào đây, trên người phát ra khí lạnh thấu xương, ba người này hẳn là cao thủ, có lẽ là lai giả bất thiện*.

*lai giả bất thiện: chỉ những người không có ý tốt.

Sở Kiều Linh nhìn ba người trước mắt, chậm chậm nói:

“Quá khen, không biết nhóm các hạ đêm khuya tới chơi là vì chuyện gì?”

“Nếu tiểu thư hỏi, tại hạ cũng chỉ có thể nói thẳng, chủ tử của chúng ta muốn mời tiểu thư đến phủ làm khách.”

Nam tử nói.

“Chuyện hiếm lạ đây, bản cô nương chưa từng nghe qua có người đêm khuya lại mời người khác đến phủ buồn chuyện đấy.”

Sở Kiều Linh nhàn nhạt nói, tựa hồ mang tính trêu chọc.

“Tiểu thư có điều không biết, này nói ra cũng có nguyên nhân, chờ tiểu thư đến quý phủ của chủ tử, chủ tử sẽ giải thích rõ ràng với tiểu thư.”

Nam tử giải thích nói.

“Thế chủ tử của các ngươi là ai?”

Sở Kiều Linh hỏi.

“Điều này thì tại hạ không thể nói, chờ tiểu thư đến thì sẽ biết thôi.”

Nam tử nói cho có lệ.

Sở Kiều Linh nhú mày, nói:

“Bản cô nương ngay cả khách mời mình tới là ai cũng không biết, làm sao có thể đi chứ?”

Nam tử nghe vậy, giọng điệu nháy mắt trở nên âm trầm, nói:

“Xem ra tiểu thư là không muốn hợp tác với chúng ta?”

“Chê cười, bản cô nương vì sao muốn hợp tác cùng các ngươi chứ?”

Sở Kiều Linh lạnh lùng nói.

“Vậy tiểu thư xin đừng trách chúng ta không khách khí.”

Nam tử dứt lời, quay qua làm dấu với hai nam tử kia.

Nháy mắt, tam điều thiết liên từ trong tay ba nam tử bay ra, nhắm thẳng đến Sở Kiều Linh.

Sở Kiều Linh sớm đã có chuẩn bị, thân hình phát ra, bay vút lên không trung, phóng qua ba gã nam tử, đi đến cửa sổ, lại điểm nhẹ mũi chân, nhảy ra ngoài cửa sổ, ba gã nam tử thấy thế cũng phi thân ra khỏi phòng.

Sở Kiều Linh hai chân rơi xuống đất, liền thi triển nội lực, hướng ngoài thành bay đi, thân hình nhanh như thiểm điện, mà ba gã nam tử ở phía sau rượt theo không dứt, từng bước tới gần.

Sở Kiều Linh sớm dĩ bay ra ngoài thành, là vì Duyệt Lai tiểu lâu này ở trong kinh thành phố xá sầm uất, ban đêm lại là lúc yên tĩnh, ba tên nam nhân kia thân thủ bất phạm, một khi mà động thủ, chẳng những sẽ bị người phát hiện, càng có khả năng sẽ làm bị thương những người vô tội, ngoại thành không người thì mới dễ bề giải quyết.

Ba gã nam tử gắt gao đuổi theo sau lưng Sở Kiều Linh, lại không hề biết phía sau bọn họ cũng có một bóng dáng không nhanh không chậm đang đuổi theo bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hoàng tước ở phía sau

edit: Mint Mun

Một lát , Sở Kiều Linh đã chạy đến một nơi trống trải , liền dừng lại , quay lại nhìn ba nam tử đứng đối diện đằng sau mình

Ánh trăng đêm rọi xuống , chiếu bóng người mỏng lung , ngoài thành một mảnh yên tĩnh , ngay cả tiếng dế kêu cũng không có

Ba gã nam tử thấy Sở Kiều Linh dừng lại , liền nhanh chóng tiến lên vây xung quanh tạo thành một vòng tròn , nam tử mang mặt nạ đứng đầu hướng Sở Kiều Linh nói : "Sở tiểu thư còn muốn chạy đi nơi nào ?"

Sở Kiều Linh nghe xong , mỉm cười , nói : "Bỏn cô nương kia , không tính là đang chạy trốn."

"Không là chạy trốn, vậy là gì?" Nam tử hỏi.

"Bỏn cô nương chính là , tìm nơi thi thố tài năng của mình mà thôi ." Sở Kiều Linh nhàn nhạt nói.

Nam tử nghe vậy liền tức giận , làm cho bọn họ đuổi theo cả nửa ngày , chỉ vì muốn dẫn bọn họ đến đây , vậy mà bọn họ còn tự cho mình là đúng , nghĩ Sở Kiều Linh sợ hãi mà bỏ chạy

"Xem ra tiểu thư rượu mời không muốn uống , lại muốn uống rượu phạt ." Nam tử nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Sai, bỏn cô nương cũng không uống rượu, càng chưa nói tới là muốn kính rượu , lấy đâu ra rượu phạt ." Sở Kiều Linh phản bác nói.

Nam tử nghe vậy , càng chán nản , không nghĩ muốn nói thêm gì nữa , đang muốn động thủ , lại nghe thấy một đạo thanh âm lạnh như hàn băng : "Bỏn vương muốn mời nhóm các hạ , uống trước một ly."

Ba gã nam tử nhanh chóng quay đầu nhìn lại , hai gã nam tử đang phi thân tới bên này , một người thân mặc cẩm bào , một người một thân trang phục , nam tử thân mặc cẩm bào , khuôn mặt vốn như mỹ ngọc , vậy mà giờ phút này lại như một khối hàn băng , làm cho người ta nhìn thấy mà sợ hãi.

Ba gã nam tử trong lòng đều cả kinh , Thần Vương sao lại đến đây?

Người đến đứng là Thần Vương Mục Thiếu Thần , cùng với thị vệ của mình là Duẩn Băng.

Buổi chiều hôm nay , sau khi Sở Kiều Linh rời đi , Mục Thiếu Thần liền gọi chương quầy tới , kêu chương quầy bố trí cho hắn một gian phòng , hắn cũng muốn ở lại duyệt đến lâu , chương quầy tự nhiên không dám chậm trễ , bố trí cho Mục Thiếu Thần một gian phòng ngay bên cạnh phòng của Sở Kiều Linh .

Thời điểm ba gã nam tử tiến vào phòng của Sở Kiều Linh , Mục Thiếu Thần đã biết , liền âm thầm quan sát , thấy ba gã nam tử đuổi theo Sở Kiều Linh ra ngoài , hắn liền mang theo Duẩn Băng chạy theo ở phía sau.

Đối với chuyện Mục Thiếu Thần xuất hiện , Sở Kiều Linh cũng không cảm thấy khác lạ , thời điểm ở trong phòng của mình , nàng đã cảm nhận được hơi thở của hắn , cũng biết hắn nhất định ở gần đây

Thấy Mục Thiếu Thần và Duẩn Băng đi đến trước mặt mình , nam tử mang mặt nạ đứng đầu nói . : "Thần Vương muốn xen vào việc của người khác sao?"

Mục Thiếu Thần nhìn về phía nam tử , lạnh lùng nói : "Bỏn vương quản chuyện này cũng là vì nhân đời , chỉ sợ nhóm của các hạ chết đến nơi rồi còn không biết ."

Mục Thiếu Thần lời nói giống như một chậu hàn băng lạnh thấu xương dội thẳng xuống người ba nam tử , làm cho bọn họ trong nháy mắt không rét mà run , một loại hơi thở của tử vong tiến đến khiến bọn họ quẫn bách

Ba gã nam tử theo bản năng nhìn thoáng qua nhau , đều muốn nhìn ra suy nghĩ , trong mắt của đối phương , dưới tình huống như vậy lên làm như thế nào ?

Đột nhiên ba gã nam tử đều chung một suy nghĩ , đồng thời xoay người , hướng về phía Sở Kiều Linh công kích , thấy thế Sở Kiều Linh , thân mình bay vút lên không trung , vọt đến một bên.

Cùng lúc đó , Mục Thiếu Thần thấy ba gã nam tử ra tay với Sở Kiều Linh , liền cùng Duẩn Băng bay vọt đến bên cạnh Sở Kiều Linh .

Ba gã nam tử không nghĩ tới Sở Kiều Linh có thể thoát khỏi tuyệt chiêu của bọn họ , liền phi thân , nhảy cách Sở Kiều Linh ba trượng , nam tử mang mặt nạ đứng đầu , lấy ra một viên tiểu cầu màu trắng ném về phía Sở Kiều Linh .

Tiểu cầu màu trắng vỡ ra , liền thoát ra một trận khói trắng dày đặc , chờ khói trắng tan đi hết , đã không nhìn thấy bóng dáng của ba gã nam tử .

Sở Kiều Linh trong lòng buồn cười , Mục Thiếu Thần có thật đáng sợ đến như vậy không ? mà bọn họ lại có thể nghĩ ra phương pháp chạy trốn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thăm nghĩ bảo hộ nàng

Thấy ba tên chạy trốn, Mục Thiếu Thần mắt hẹp dài nổi lên tia lạnh lẽo, dù bọn họ có mục đích gì, nếu không trừ bỏ, lưu lại sẽ là mầm mống tai họa, quay qua nói với Duẩn Băng bên cạnh:

“Đi thăm dò bọn chúng xem chủ thượng là ai?”

Duẩn Băng trả lời vâng một tiếng rồi rời đi.

Thấy Duẩn Băng rời đi, Mục Thiếu Thần xoay người nhìn về hướng Sở Kiều Linh, thấy nàng một thân bạch y dưới ánh trăng, tựa như một tiên tử thanh tịnh mà nhàn nhã, phảng phất so với người mới nói chuyện không giống nhau, mà trên người nàng lại không tìm ra điểm nào không đồng nhất.

Mục Thiếu Thần mới biết rõ, Sở Kiều Linh võ công cao cường, năm đó nàng có thể bỏ rơi Duẩn Băng, liền biết đó là điều hiển nhiên, nàng căn bản không cần người bảo hộ, nhưng hẳn lại nghĩ muốn đem nàng bảo hộ bên mình, giúp nàng chắn hết mưa gió.

Mục Thiếu Thần ánh mắt si mê nhìn Sở Kiều Linh khiến nàng cảm giác cả người khó chịu, muốn đánh tan cái loại không khí yên lặng này, đầu tiên mở miệng nói:

“Kiều Linh đa tạ Thần Vương ra tay tương trợ.”

Mục Thiếu Thần thấy Sở Kiều Linh cùng mình khách sáo như vậy, lòng cảm thấy vui vẻ, nói:

“Tiểu Kiều, nàng không cần khách khí với ta, chuyện của nàng chính là chuyện của ta.”

Sở Kiều Linh trong lòng lại bắt đầu phiền muộn, nàng không muốn nghe thấy lời nói ái muội như thế của Mục Thiếu Thần, bọn họ hôm nay mới gọi là có quen biết, có thể nào chẳng phân biệt được ta với người như thế?

Mục Thiếu Thần nhìn Sở Kiều Linh trầm mặc không nói, trách mắng bản thân một câu, mình sao lại nóng vội như thế? Nên nói sang chuyện khác:

“Tiểu Kiều, nàng có biết nguyên nhân ba tên kia sao muốn bắt nàng không?”

Sở Kiều Linh trầm tư một chút, nói:

“Ta cũng không biết.”

Theo võ công ba tên kia nhìn không ra là của môn phái nào, mà giọng nói của nam tử đeo mặt nạ hồ cũng không rõ là từ đâu đến, chẳng lẽ là hắn? Hắn nhanh như vậy liền muốn động thủ với mình? Sở Kiều Linh tính toán khả năng xảy ra không lớn, vậy rốt cuộc là ai muốn bắt nàng chứ?

“Không nghĩ ra được thì tạm thời không cần nghĩ đến, đến lúc đó chắc chắn biết được thôi.”

Mục Thiếu Thần thấy bộ dáng Sở Kiều Linh khổ sở suy nghĩ, liền cảm thấy đau lòng, khuyên giải an ủi nói:

“Ba người kia là muốn tới bắt ta chứ không phải muốn tánh mạng của ta, thật là có chút ý tứ, sớm biết là như vậy, không bằng nghe theo lời bọn hắn đi theo, để xem rõ là nơi đầm rồng hang hổ nào.”

Sở Kiều Linh lẩm bẩm:

Nghe vậy, Mục Thiếu Thần một phen nắm lấy tay Sở Kiều Linh, cả giận nói:

“Ta không cho phép nàng mạo hiểm.”

Sở Kiều Linh không nghĩ tới hôm nay hai lần bị hắn nắm chặt tay, hắn còn mang bộ dáng tức giận, trong lòng có chút bức bối, nói:

“Thần Vương cũng đâu là gì của bản cô nương, không có quyền can thiệp ta có đi hay là không.”

Mục Thiếu Thần nghe vậy yên lặng nhìn Sở Kiều Linh, đôi mắt đen âm thầm nổi lên từng đợt rung động, sóng biển hung mãnh đánh vào bờ nóng ầm, Mục Thiếu Thần cứ như vậy nhìn chăm chăm Sở Kiều Linh, môi mím chặt, nhưng chẳng nói được gì.

Gần trong gang tấc, Sở Kiều Linh cũng nhìn chăm chăm Mục Thiếu Thần, có thể cảm giác đôi mắt hoa đào của Mục Thiếu Thần không ngừng nhìn mình từ trên xuống, nhất thời mất bình tĩnh.

Sở Kiều Linh thân người quanh năm đều là khí lạnh, giờ phút này lại cảm giác được lòng bàn tay ấm áp của Mục Thiếu Thần, thứ ấm áp này lại từ từ truyền vào trong lòng Sở Kiều Linh.

Mục Thiếu Thần nắm lấy đôi tay nhỏ bé lạnh như băng của Sở Kiều Linh, hấn cứ nghĩ nắm chặt đôi tay ấy thì sẽ khiến cho nó không còn lạnh lẽo nữa.

“Buông ra.”

Sở Kiều Linh thấy Mục Thiếu Thần chậm chạp không chịu buông tay, nói.

“Nàng hãy đáp ứng ta, từ nay về sau nàng không cần làm chuyện mạo hiểm như vậy nữa thì ta sẽ buông tay.”

Mục Thiếu Thần thừa cơ đưa ra yêu cầu.

“Được thôi.”

Sở Kiều Linh kìm nén sự rung động trong lòng nói.

Mục Thiếu Thần chợt buông tay Sở Kiều Linh ra, nói với Sở Kiều Linh:

“Đối với người muốn hại ta, ta sẽ cho hắn chết không toàn thân nhưng đối với người muốn hại nàng ta sẽ cho hắn sống không bằng chết.”

Sở Kiều Linh nghe thấy thế trong lòng lại bất chợt rung động

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ghen tuông khắp nơi

Sở Kiều Linh nghe Mục Thiếu Thần nói xong một hồi, trong lòng lại khẽ gợn sóng, nhưng nàng lại không đi nghĩ sâu xa hàm nghĩa của hắn, đối với Mục Thiếu Thần nói:

“Chúng ta trở về đi.”

Mục Thiếu Thần kỳ thực không nghĩ tới nhanh như thế sẽ trở về, nơi đây ban đêm yên tĩnh, trăng treo trên cao, gió thổi vi vu, giai nhân ở bên, thật là hiếm có, nhưng thấy Sở Kiều Linh đã nói thế, không thể lại phản đối, liền cùng Sở Kiều Linh trở về thành.

Mục Thiếu Thần cùng Sở Kiều Linh bước đi chậm rãi, quay lại liếc nhìn một cái, nam tử một thân hắc y, phong thần tuấn mỹ, nữ tử một thân bạch y, giống như tiên tử, nam tử thỉnh thoảng nghiêng đầu lên nhìn nữ tử bên cạnh, trong ánh mắt mang theo thiện ý, mà bên cạnh nữ tử mắt vẫn nhìn phía trước, tâm như nước chảy.

Thời điểm chờ Mục Thiếu Thần cùng Sở Kiều Linh trở lại Duyệt Lai tiểu lâu là đã qua giờ tỵ, Mục Thiếu Thần cùng Sở Kiều Linh đều tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau mặt trời lên cao, Cốc Dung liền đến gõ cửa phòng Sở Kiều Linh, Sở Kiều Linh đã sớm thức dậy, nhanh chóng mở cửa cho hắn vào.

Cốc Dung sau khi vào phòng, nhanh chóng khép lại cửa phòng, đi đến trước mặt Sở Kiều Linh, vội vàng nói:

“Linh Nhi, mẫu thân hôm qua nghe Hoàng Thượng nói đã biết được thân phận của muội, rất là muốn gặp muội, tối hôm qua một đêm chưa chợp mắt, nhưng nàng lại lo lắng muội nếu như đi gặp nàng, sẽ đem đến cho muội phiền phức, muội nói chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Sở Kiều Linh nghe vậy, lâm vào trầm tư, đi đến trước bàn ngồi xuống, Cốc Dung cũng đi theo ngồi xuống đối diện trước nàng.

Sở Kiều Linh đến kinh thành này sở dĩ ngay từ đầu không đi gặp mẫu thân Dung Tích, chủ yếu là nàng không nghĩ sẽ bị Thừa Kiền Đế phát hiện bại lộ thân phận quá sớm, như vậy không phải sẽ rất khó ở núi Ngọc Kỳ khiến Thừa Kiền Đế trở tay không kịp sao, cho nên nửa đêm nàng mới để thư lại, để Dung Tích không cần ngày đêm nhớ nhung nữ nhi nữa.

Hiện tại, chuyện nhi nữ của Sở Tướng quân, Sở Kiều Linh chưa chết đã công bố cho dân chúng, lấy thân phận hiện tại đi gặp mẫu thân cũng không phải là không thể, nhưng chẳng phải kẻ lâu dài, thời gian lâu, chắc chắn sẽ có người để ý, nếu muốn đưa ra một kế sách vẹn toàn nhất.

Đương nhiên, Sở Kiều Linh biết nàng càng không thể lấy thân phận nữ nhi đến phủ Thừa tướng, lúc trước phụ mẫu (Cốc gia) đem bản thân đưa cho phụ

mẫu (Sở gia) làm con thừa tự, nàng lúc đó đã trở thành người Sở gia, nàng muốn báo ân dưỡng dục cho phụ mẫu, còn phải vì Sở gia trả nợ máu cho một trăm mạng người đòi lại công đạo.

“Linh Nhi, ta đang nói chuyện với muội đấy.”

Cốc Dung thấy Sở Kiều Linh cứ mãi suy tư không nói bèn thúc giục.

“Ca ca, huynh thấy ta nhận phụ thân và mẫu thân làm nghĩa phụ, nghĩa mẫu thì sao?”

Sở Kiều Linh nhẹ giọng hướng về phía Cốc Dung dò hỏi.

Cốc Dung nghe vậy, tay sờ sờ cằm, nói:

“Đây cũng là một biện pháp hay, thế nhân trong mắt người đời, muội hiện tại lại không được thuận tiện cho lắm, năm đó phụ thân cùng Sở Tướng quân lại là bạn tri kỉ, thu muội làm nghĩa nữ như vậy cũng rất tốt.”

“Vậy huynh về báo cho phụ mẫu một tiếng, ta lát sau sẽ đến quý phủ.”

Sở Kiều Linh đối với Cốc Dung nói.

Cốc Dung trả lời ừ một tiếng rồi đứng lên ra khỏi cửa.

Cốc Dung vừa nửa bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Thần Vương Mục Thiếu Thần đứng ở cách đó không xa, khuôn mặt lạnh lẽo nhìn hấn, Cốc Dung mặc danh kỳ diệu, nhưng lại liền tưởng đến hành vi hôm qua của hấn, tâm liền nổi giận, oán hận trừng mắt nhìn Mục Thiếu Thần liếc mắt một cái, rồi xoay người xuống lầu.

Mục Thiếu Thần thấy Cốc Dung đi rồi, liền vào phòng Sở Kiều Linh, thấy Sở Kiều Linh ngồi ở trước bàn, liền đi đến bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn nàng, kìm nén sự buồn bực trong lòng, hỏi:

“Sớm như vậy hấn đến tìm nàng làm gì?”

Sở Kiều Linh biết người hấn đang hỏi là Cốc Dung, nhìn hấn một bộ dáng ghen tuông đầy trời, tựa hồ nàng làm chuyện gì khiến hấn rất khó chịu, buồn bực, trong lòng buồn cười, nhưng lại nghĩ Mục Thiếu Thần tựa hồ quan hoài nhiều chuyện, hấn dựa vào gì mà nàng làm cái gì đều phải báo cáo cho hấn, liền lạnh giọng, nói:

“Thần Vương hình như quan chuyện hơi nhiều đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Công ơn dưỡng dục

Mục Thiếu Thần nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của Sở Kiều Linh, mâu quang chột lóe, nói:

“Ta thấy hấn luôn dây dưa với nàng, sợ hấn có ác tâm với nàng thôi mà.”

“Vương gia lo lắng nhiều, dù tất cả mọi người có ác tâm với ta nhưng riêng Dung ca ca sẽ không bao giờ như thế.”

Sở Kiều Linh nói thế nhưng trong lòng lại nghĩ kẻ luôn dây dưa mãi là Thần Vương Điện Hạ này mới đúng, còn muốn trả đũa lại nữa chứ.

Sở Kiều Linh nói ra nhưng trong lòng lại nghĩ khác, Mục Thiếu Thần đương nhiên nghe hiểu, nhưng hấn chỉ không biết Sở Kiều Linh rốt cuộc là nghĩ cái gì thôi, hấn cũng không muốn tiếp tục rồi rầm như thế, liền đối với Sở Kiều Linh nói:

“Tiểu Kiều, chúng ta nhanh ra trạch viện ăn cơm đi.”

Sở Kiều Linh cũng không có cự tuyệt, đi theo Mục Thiếu Thần đến trạch viện.

Bữa sáng trôi qua, Mục Thiếu Thần vào hoàng cung, Sở Kiều Linh ra khỏi tiểu lâu Duyệt Lai đi đến phủ Thừa tướng.

Sở Kiều Linh còn chưa tới đại môn phủ Thừa tướng, xa xa liền nhìn thấy Dung ma ma đứng ở đại môn lo lắng kiễng chân nhìn qua nhìn lại, lúc thấy bóng dáng Sở Kiều Linh, mặt tràn đầy vui sướng, nhanh đi đến gần Sở Kiều Linh, sau đó lại nghe thấy bà thở dốc nói:

“Tiểu... Sờ tiểu thư, người đã tới.”

Sờ Kiều Linh thấy Dung ma ma trước mặt, biết nàng là nữ mẫu Dung Tích, bà chứng kiến cảnh lúc nàng sinh ra, đương nhiên biết nàng là nữ nhi thân sinh của vợ chồng Thừa tướng.

Sờ Kiều Linh gât đầu, tùy ý để Dung ma ma dặt vào trong phủ. Phủ Thừa tướng cùng phủ Tướng Quân tuy rằng chỉ cách nhau có một bức tường, nhưng từ lúc Sờ Kiều Linh sinh ra cho đến lúc bốn tuổi, ngay cả một lần nàng vẫn chưa hề bước vào phủ Thừa tướng, lúc ấy vẫn còn là con nít nàng không thể tìm ra lý do để đi gặp phụ mẫu thân sinh của nàng, nhưng thật ra mẫu thân Dung Tích luôn đến phủ Tướng Quân thăm nàng.

Sờ Kiều Linh theo Dung ma ma đi đến hậu viện, vào sân, liền thấy phụ thân Cốc Thâm Chi, mẫu thân Dung Tích cùng ca ca Cốc Dung đều đứng trước cửa, hiển nhiên là đã chờ rất lâu.

Khi Dung Tích nhìn thấy Sờ Kiều Linh, trong lòng không kìm nén được, nước mắt ứa ra, muốn nói lại chẳng biết nói gì.

Bởi vì lúc Sờ Kiều Linh đến thăm Dung Tích là ban đêm, Sờ Kiều Linh cũng chưa có nhìn rõ dung mạo của Dung Tích, mà lúc nàng nhìn thấy mẫu thân trước mặt, chỉ thấy được một khuôn mặt gầy yếu, lông chĩa sắp khóc, một bộ dáng suy nhược, khiến trong lòng Sờ Kiều Linh đau đớn không thôi, sớm biết như thế, nàng nên nói với bọn họ là nàng còn sống mới đúng.

“Lão gia phu nhân, các người cùng Sờ tiểu thư vào phòng nói chuyện đi, ta ở ngoài canh cửa.”

Dung ma ma thấy Dung Tích chậm chạp không chịu mở miệng, liền đối với Cốc Thâm Chi cùng Dung Tích nói.

Cốc Thâm Chi cũng nhìn nữ nhi trước mặt thật lâu, đối với Dung Tích nói:

“Đi vào trong rồi nói.”

Sau đó nhanh chóng đỡ Dung Tích vào sương phòng.

Dung Tích dựa vào người trượng phu vào trong nhà, sau đó quay đầu nhìn Sờ Kiều Linh, sợ nàng đột nhiên lại biến mất.

Sờ Kiều Linh thấy bộ dáng mẫu thân lo được lo mất, hai mắt bắt đầu chua xót, phảng phất thấy thời gian trôi qua thật nhanh, nàng cũng đi theo Cốc Dung vào sương phòng, Cốc Dung trở tay đóng cửa lại.

Cốc Thâm Chi giúp đỡ Dung Tích ngồi xuống giường, rồi đắp chăn cho nàng, bản thân cũng ngồi ở mép giường, quay đầu nhìn Sờ Kiều Linh phía sau.

Sờ Kiều Linh nhanh chóng đi đến trước giường, bùm một tiếng quỳ xuống.

Dung Tích thấy thế, vội vàng hô:

“Linh Nhi!”

Tay nhanh chóng đem Sờ Kiều Linh kéo lên.

“Mẫu thân, trước tiên hãy để Linh Nhi dập đầu trước mẹ cùng phụ thân ba cái.”

Sờ Kiều Linh nói xong, liền cúi thấp người, quỳ trước Cốc Thâm Chi cùng Dung Tích dập đầu lạy ba cái.

Sờ Kiều Linh xưng hô như thế khiến cho Dung Tích lệ rơi đầy mặt, Cốc Thâm Chi càng thêm giật mình, Cốc Dung càng vui sướng.

“Phụ thân, mẫu thân, hai người sinh ra con, con nên sớm đến dập đầu trước hai người, nhưng hiện tại mới đến quả thật là đã chậm.”

Sờ Kiều Linh nói tiếp.

Dung Tích thấy Sờ Kiều Linh dập đầu, lại vươn tay, nói:

“Linh Nhi, đứng lên rồi nói.”

Sờ Kiều Linh nắm lấy tay mẫu thân, thuận thế đứng lên, ngồi vào mép giường.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tình mẫu tử

Edit: Ne Ngoz

Sở Kiều Linh ngồi ở mép trên giường Dung Tích, nắm tay Dung Tích, nhìn mẫu thân của mình, mẫu thân tuy rằng yếu ớt, nhưng dung mạo gầy yếu cùng khuôn mặt u sầu đã che giấu hàng ni cùng lòng mảy mao của nàng, điều này khiến cho Sở Kiều Linh tự trách không thôi.

Dung Tích nhìn nữ nhi trở mã duyên dáng yếu kiều trước mắt, dung nhan độc nhất vô nhị, thần sắc lạnh nhạt tao nhã, hết như bà lúc còn trẻ, trong lòng vui mừng vô cùng.

“Linh Nhi, tay con sao lạnh như vậy, con lạnh không?”

Dung Tích cảm giác được tay Sở Kiều Linh lạnh như khối băng, liền dò hỏi.

“Mẫu thân, ta không lạnh, đây là ta do học võ công nên vậy.”

Sở Kiều Linh giải thích nói.

“Linh Nhi, con hận mẫu thân lúc trước đem con cho phu thê Sở Tướng sao?”

Dung Tích hỏi ra khúc mắc từng ấy năm.

Mười hai năm trước, thiên lao xảy ra hỏa hoạn, Dung Tích cho rằng Sở Kiều Linh đã táng thân trong biển lửa, hối hận, tự trách, tưởng niệm, thống khổ luôn luôn quấn quanh bà, khiến bà thống khổ, hiện thời, tuy rằng Sở Kiều Linh ở ngay trước mắt, nhưng chuyện này đã thành một loại tâm bệnh của bà, bà sợ Sở Kiều Linh hận bà, oán bà, muốn tìm thấy một chút an tâm từ Sở Kiều Linh.

“Mẫu thân, con chưa từng oán hận người cùng phụ thân, đổi lại, con rất vui, bởi vì điều này làm con cảm giác như con vừa là nữ nhi của hai người vừa là nữ nhi Sở gia, con được cả hai đôi phụ mẫu yêu thương, tình thương như thế còn cầu gì được.”

Sở Kiều Linh chậm rãi từ từ nói.

Dung Tích nghe vậy, nhất thời nước mắt rơi như mưa, một phen đem Sở Kiều Linh kéo vào lòng, nức nở nói:

“Linh Nhi... Linh Nhi của mẫu thân, mẫu thân có đứa con gái như thế, chết cũng không hối tiếc.”

Cốc Thâm Chi ngồi ở một bên lặng lẽ nhìn các nàng, trong mắt ba tia sáng xẹt qua.

Cốc Dung thu lại khuôn mặt vui mừng, ở một bên trầm mặc không nói.

“Mẫu thân còn nói những điều ngu ngốc, nữ nhi chắc chắn sẽ cho người sống lâu trăm tuổi.”

Sở Kiều Linh ôm Dung Tích vỗ vỗ lưng, nói xong, Sở Kiều Linh rời khỏi lòng Dung Tích, ngồi dậy, vươn tay khẽ lau đi vài giọt lệ đọng trên mắt Dung Tích, nhìn Dung Tích, nói tiếp:

“Mẫu thân, cho con bắt mạch giúp người được không?”

Dung Tích vui vẻ đáp ứng, chìa tay ra.

Sở Kiều Linh đặt tay lên bắt mạch cho Dung Tích, một lát sau rút tay lại, đối với Dung Tích nói:

“Mẫu thân ưu tư quá độ, ưu buồn lâu ngày sinh bệnh, thân thể mới trở nên ốm yếu không chịu nổi như thế, chỉ cần sau này dốc lòng điều dưỡng, sẽ khỏe lại hoàn toàn, lát nữa nữ nhi kê một toa thuốc, mỗi ngày mẫu thân nhớ uống thuốc đúng giờ nhé.”

“Được.”

Dung Tích vừa nói vừa ôn nhu cười.

“Linh Nhi cũng biết y thuật sao?”

Cốc Thâm Chi vẫn luôn không quay rầy nữ nhi cùng ái thê mẫu tử tình thâm lên tiếng hỏi.

“Có biết một chút ạ.”

Sở Kiều Linh mỉm cười đáp.

Cốc Dung bấu môi:

“Phụ thân cùng mẫu thân thiên vị nha.”

Dung Tích nghe Cốc Dung nói vậy bèn cười nói:

“Về sau không được khi dễ muối muối con.”

“Con khi dễ muối ấy lúc nào? Muối ấy khi dễ con thì có.”

Cốc Dung phản bác.

“Linh Nhi, vậy là con được sư phụ cứu ra à?”

Cốc Thâm Chi vẫn còn nghi ngờ chuyện này.

“Là mẫu thân dẫn con đi.”

Sở Kiều Linh không có giấu diếm chuyện Kiều Khả Khanh còn sống.

“Khả Khanh còn sống? Ban đầu mẫu thân luôn không hiểu nổi, võ nghệ Khả Khanh cao cường, làm sao có thể dễ dàng bị lửa lớn thiêu chết được đây?”

Dung Tích rốt cục gỡ bỏ nỗi băn khoăn trong lòng, còn chuyện thân thể Linh Nhi chắc cũng là Khả Khanh nói cho nàng biết.

“Khả Khanh hiện tại đang ở đâu?”

Dung Tích hỏi tiếp.

“Con cũng không biết, mẫu thân luôn tìm kiếm ở nơi phụ thân rơi xuống.”

Sở Kiều Linh đáp.

Nghe vậy, Cốc Thâm Chi vội vàng nói:

“Mộng Đình cũng còn sống?”

“Con cũng không biết ạ, nhưng con cùng mẫu thân luôn tin rằng phụ thân vẫn còn sống ạ.”

Sở Kiều Linh ưu thương nhân nhạc nói ra.

Dung Tích nhìn thấy thần sắc của Sở Kiều Linh, đau lòng không thôi, bèn khuyên nhủ:

“Nhất định sẽ tìm thấy mà, Linh Nhi, không cần khổ sở.”

“Mẫu thân, con không sao.”

Sở Kiều Linh cười với Dung Tích.

Một ngày chạng vạng này, kinh thành phố lớn ngõ nhỏ đều truyền ra tin tức như vậy:

Phu thê Cốc Thừa tướng vì thương tiếc Sở Kiều Linh mà cô không có người thân, nữ nhi Tướng Quân phủ, đem nàng thu làm nghĩa nữ, thân phận ngang với đích nữ.

Tin tức này truyền ra, không thua gì tin nữ nhi Sở Tướng quân hôm qua còn sống truyền ra, kinh thành dân chúng người người ca tụng, cho rằng phu thê Cốc Thừa tướng có tình có nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Muốn nói nhưng không thể

Edit: Ne Ngoz

Sở Kiều Linh ở phủ Thừa tướng dùng xong bữa tối sau đó liền đi đến tiểu lâu Duyệt Lai.

Lúc này trên ngã tư đường yên tĩnh một mảnh, trên bầu trời đầy sao, trên đường thời điểm mọi người nhìn thấy Sở Kiều Linh đều biết nàng chính là nữ nhi Sở Tướng quân, Sở Kiều Linh, trong ánh mắt bọn họ mang theo kinh diễm, nhìn kỹ, thương hại, hâm mộ, Sở Kiều Linh cười lạnh nhạt.

Sở Kiều Linh đi từ từ, mâu quang nhìn về phía tiền phương, cách đó không xa, một thân ảnh cao ngất xuất hiện ngay trước mắt Sở Kiều Linh, trong lòng Sở Kiều Linh cảm thán, này sợ là tự tìm đến nàng.

Người tới đúng là Thần Vương Mục Thiếu Thần, buổi sáng hôm nay Mục Thiếu Thần từ Hoàng cung trở lại tiểu lâu Duyệt Lai, chường quây nói cho hắn biết Sở Kiều Linh đi ra ngoài, nhưng không biết đi nơi nào, Mục Thiếu Thần liền chờ ở tiểu lâu Duyệt Lai, không nghĩ một lần chờ đợi này lại đến xế chiều mà Sở Kiều Linh không hề trở về, lại nghe nói Sở Kiều Linh bị phu thê Thừa tướng vì nghĩa thu nhận nghĩa nữ, Mục Thiếu Thần thế mới biết Sở Kiều Linh định đi đến phủ Thừa tướng.

Dùng xong bữa tối rồi còn không thấy Sở Kiều Linh trở về, Mục Thiếu Thần một người liền dọc theo đường cái kinh thành đến phủ Thừa tướng, đi tới đi lui liền nhìn thấy thân ảnh màu trắng trước mặt.

Kỳ thực Mục Thiếu Thần nghe thấy chuyện Sở Kiều Linh được phu thê Thừa tướng vì nghĩa thu nhận nghĩa nữ, trong lòng rất vui sướng, hẳn rất cục rồ ràng hàm nghĩa lời nói của Sở Kiều Linh, nếu Cốc Dung kia có si tâm vọng tưởng Sở Kiều Linh, Cốc Thừa tướng cũng sẽ không nhận Sở Kiều Linh làm nghĩa nữ, xem ra là hẳn đa tâm. | Ngoz: Anh ghen quá nên thế thôi. >” <

Mục Thiếu Thần thấy Sở Kiều Linh từ từ đi tới, bước chân liền dừng lại, lẳng lẳng nhìn thiên hạ càng chạy càng gần, trong lòng tràn ngập chờ mong, không biết nàng xem lời nói đặc biệt lúc đó của mình như thế nào.

Trên đường cái mọi người ào ào nhìn về phía Mục Thiếu Thần cùng Sở Kiều Linh, bọn họ tự nhiên nghe nói chuyện hôm qua dưới núi Ngọc Kỳ, đoán xem rốt cuộc Nam Lâm Vương gia cùng bé gái mồ côi phải Tướng Quân có quan hệ gì.

Đợi Sở Kiều Linh đến gần, Mục Thiếu Thần vốn tưởng rằng nàng tính tốt gì đó với mình, không nghĩ Sở Kiều Linh chỉ nhìn hắn một cái, liền lướt qua hắn đi về phía trước. | Ngoz: Tội chưa, người ta xem anh như người dưng mà cứ đa tâm hoài.

Mắt Mục Thiếu Thần nhanh chóng hiện lên một tia thất vọng, nhanh chóng xoay người, đuổi kịp bước chân Sở Kiều Linh.

Nhóm người nghị chân quan sát cũng vốn tưởng rằng Sở tiểu thư này sẽ nói gì đó với Thần Vương, không nghĩ bọn họ cái gì cũng chưa nói, không khỏi thất vọng, ào ào

tán đi.

Mục Thiếu Thần đi đến bên cạnh Sở Kiều Linh, cùng nàng sóng vai mà đi, cũng không nói gì.

Sở Kiều Linh đương nhiên biết Mục Thiếu Thần thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn mình, mâu quang trung thâm thúy tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ muốn từ mình nói ra, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Sở Kiều Linh lại bắt đầu đau đầu, nàng không nghĩ sẽ đối mặt loại cảnh tượng này, bản năng muốn công khai chạy trốn, quả thật nàng cũng làm như vậy.

Mục Thiếu Thần chỉ thấy Sở Kiều Linh đột nhiên diêm nhẹ mũi chân nhảy lên cao, phi thân chạy đi thật xa, Mục Thiếu Thần không suy nghĩ thêm, cũng nhảy lên cao, đuổi theo thân ảnh Sở Kiều Linh.

Sau nửa canh giờ, Sở Kiều Linh mới ngừng lại, Mục Thiếu Thần bước chân cũng dừng lại, giờ phút này bọn họ đã đi tới bên hồ Mạc Uu ngoài thành.

Sở Kiền Linh đứng ở bên hồ Mạc Ulu, từ trong lòng xuất ra sáo ngọc đặt ở bên miệng, đứng lên thổi.

Từ mười hai năm trước, thời điểm Sở Kiều Linh thời
sáo cũng sẽ không có người ngoài ở đây , nhưng giờ phút
này lại là thời để tưởng nhớ, cho dù Mục Thiếu Thần
đứng sau lưng nàng đang lặng lẽ nhìn nàng.

Một khúc du dương, uyển chuyển lại mang theo ưu
thương nhè nhẹ khúc phiêu đảng mở ra trên mặt hồ, Mực

Chiều Thanh cam thay dường như hân lại nhờ tới hai năm trước thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Sở Kiều Linh thổi cùng một khúc, lên hồ bất đồng, nhưng cũng chân động như nhau, đau lòng giống nhau, tưởng giống như muốn ôm nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Nhu tình chân thành

Chương 48: Nhu tình chân thành

Edit: Ne Ngoc

“Tiểu Kiều.”

Mục Thiếu Thần lăm lăm.

Nam nhân một tiếng trầm thấp mang theo ngàn vạn tình ý, trong nháy mắt biến thành một cái vòng lớn vô hình đi tới chỗ Sở Kiều Linh, đột nhiên tiếng sáo Sở Kiều Linh run rẩy một chút.

Một khúc đã nghỉ, Sở Kiều Linh lẳng lẳng ngắm hồ Mạc Ulu trước mặt, ánh trăng chiếu rọi xuống hồ nước, ba tia sáng trong vắt, gió nhẹ phất qua mặt nước, tạo nên một tầng sóng gợn, giờ phút này nỗi lòng nàng liền giống nhau như vậy, tầng tầng lớp lớp, không lí giải mà như lòng nàng.

Nàng biết Mục Thiếu Thần đứng sau lưng nàng lẳng yên chăm chú nhìn nàng, tay vừa mới chậm rãi chạm vào nước, không xuống, nàng không biết làm sao hẳn thích.

nước xuống, nhưng không biết làm sao nữa nên nàng, bản thân không dám phản ứng, vẫn cứ xấu hổ mặc kệ chẳng?

Mười hai năm nay Sở Kiều Linh luôn luôn cảm thấy chỉ có một mình, sao lần có thể nhìn thấy mẫu thân Kiều Khả Khanh có thể đem được trên đầu ngón tay, thời điểm ở Hàn Anh môn, mặc dù có đám người Lam Anh làm bạn, nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy nàng cách bọn họ rất xa, trong lòng luôn cô độc, có lẽ căn bản nàng không đồng ý cho bọn họ nhìn thấu lòng nàng.

Mà Mục Thiếu Thần đột nhiên bất ngờ xâm nhập vòng phòng ngự của Sở Kiều Linh, lần lượt khiến lòng nàng luống xuống, khiến lòng nàng không tự giác mà rung động. Sở Kiều Linh không nghĩ đến lại không cách nào ngăn cản.

“Tiểu Kiều, nàng đang suy nghĩ gì thế?”

Mục Thiếu Thần đột nhiên lên tiếng, hắn không muốn nhìn thấy Sở Kiều Linh luôn luôn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, mà đem hắn đặt ở một bên.

Suy nghĩ Sở Kiều Linh bị kéo lại, khẽ nói:

“Người có biết Sở gia mười hai năm trước xảy ra chuyện gì không?”

“Có biết một hai chuyện, Tiểu Kiều, nàng tính nói gì với ta?”

Mục Thiếu Thần cảm giác Sở Kiều Linh có chuyện gì muốn nói với hắn.

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

Sở Kiều Linh không biết vì sao bản thân muốn trò chuyện cùng Mục Thiếu Thần về Sở gia, nhưng nàng không thể tự mình nói với hắn, nhưng sau khi nhắc đến, nàng lại không biết nói gì đây.

Mục Thiếu Thần nghe Sở Kiều Linh rõ ràng có lời muốn nói, nhắc chân từng bước tiến lên đi đến bên cạnh người Sở Kiều Linh, đôi mắt Sở Kiều Linh, ôn nhu nói:

“Tiểu Kiều, mặc kệ trước kia xảy ra chuyện gì, cũng không biết sau này có xảy ra chuyện gì, theo như hôm nay, ta vĩnh viễn bảo hộ bên cạnh nàng cả đời.”

Sở Kiều Linh đương nhiên có thể nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của Mục Thiếu Thần, nhưng nàng vẫn nhàn nhạt nói:

“Ta có thể tự bảo vệ mình.”

“Nàng có năng lực bảo vệ mình với việc ta bảo vệ nàng là hai chuyện khác nhau, không hề có liên quan.”

Mục Thiếu Thần cũng không để ý Sở Kiều Linh cự tuyệt, chỉ cần hắn nhận định chuyện gì, ai cũng không thể thay đổi.

Tựa hồ cơn sóng khẽ chấn động, Sở Kiều Linh không nghĩ đến đi hỏi Mục Thiếu Thần vì sao đối với nàng như thế, bởi vì nàng biết nàng có hỏi, như tình mặt ý chân

thật lên trong có khả năng sẽ không cách nào kiểm chế được.

“Đêm đã khuya, chúng ta trở về đi.”

Mục Thiếu Thần mở miệng nói, hẳn tuy rằng thật không muốn phá mất cơ hội hai người lên nhau, nhưng luôn đứng ở bên hồ gió thổi lạnh, hẳn lo lắng Sở Kiều Linh sẽ bị nhiễm phong hẳn, liền chủ động nói trở về.

“Được.”

Sở Kiều Linh vẫn chưa phản đối, theo Mục Thiếu Thần trở về.

Đến thời điểm hai người thi triển khinh công bay vọt trở về, chỉ dùng nửa canh giờ, mà lúc này tựa như đi bộ trở về, chỉ sợ tới giờ tý thì tiểu lâu Duyệt Lai sẽ đóng cửa.

Mục Thiếu Thần cũng không để ý giờ nào tiểu lâu Duyệt Lai đóng cửa, ngược lại cảm thấy tại đây ban đêm yên tĩnh, hai người bước chậm ở ngoài thành, khiến cho tâm hắn cảm thấy vô cùng thoải mái cùng an tâm chưa bao giờ có.

Mà loại yên tĩnh này thời gian cũng không có duy trì bao lâu, chỉ thấy mắt phương Mục Thiếu Thần đột nhiên mất đi nhu tình, trở nên băng hàn thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 49: Một đám chuột nhắt

Chương 49: Một đám chuột nhất

Mục Thiếu Thần cùng Sở Kiều Linh dạo bước ở ngoài thành, đột nhiên về mặt Mục Thiếu Thần căng thẳng, mà khóe miệng Sở Kiều Linh lại ngoắc ngoắc.

Lúc này, gió thổi đến hai rừng cây Toa Toa vang vọng bên đường, chim nhỏ tình cờ trong rừng cây đập cánh bay đi, kèm theo tiếng hót vang, sau đó hoàn toàn yên tĩnh.

“Nếu nhóm các hạ đã tới, sao còn không hiện thân đi?” Mục Thiếu Thần ngừng bước quay về lại hướng rừng cây, Sở Kiều Linh cũng dừng bước.

Một lát sau, trong rừng vẫn hoàn toàn tĩnh mịch, giống như vốn không hề có người.

Mắt phượng Mục Thiếu Thần che giấu sắc bén nói: “Có dũng khí đến đây, sao còn không dám hiện thân? Đúng là một đám chuột nhất.”

“Không phải là uy danh Vương gia truyền xa, trước mặt người bọn họ liền như một đám chuột nhất trốn đông trốn tây, sợ mà lộ ra thì đầu sẽ một nơi còn thân một nẻo sao.” Sở Kiều Linh nhàn nhạt mở miệng, trong lời nói dường như còn kèm theo trêu chọc.

Mục Thiếu Thần nghe vậy bật cười ha ha, trong nháy mắt lãng sảng trong mắt hòa tan, nhìn Sở Kiều Linh nói: “Ta đâu có nổi danh như vậy?”

“Dường nhiên rồi, nếu không tới hôm qua bọn họ thấy người sao phải nhanh chân chạy trốn, đêm nay lại sợ đầu

sợ đuôi mà không dám ra đây?” Từ lâu Sở Kiều Linh đã biết người trong rừng lúc này chính là người hôm qua muốn bắt nàng.

“Vậy ở trong lòng nàng ta có hình dáng như thế nào?” Mục Thiếu Thần muốn hỏi ra tiếng lòng của Sở Kiều Linh.

“Ngưu bì đường.” Sở Kiều Linh suy tư thêm một chút rồi nói. | Ngoz: Các nàng có ai biết đó là gì thì cho ta biết nhé, ta chỉ là người edit thiếu kiến thức.

“Đó là vật gì?” Mục Thiếu Thần chưa từng nghe nói, không hiểu hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt suy nghĩ ngu muội không rõ của Mục Thiếu Thần, Sở Kiều Linh không khỏi bật cười.

Tuy rằng tiếng cười của Sở Kiều Linh rất ngắn ngủi, nhưng cũng như một trận gió xuân thổi qua nội tâm của Mục Thiếu Thần, khiến trong lòng hắn nháy mắt trăm hoa nở rộ, bỗng nhiên lâu không khí quý dị vừa nãy trở nên vô cùng như hòa.

“Tiểu Kiều, ngưu bì đường rốt cục là thứ gì vậy?” Mục Thiếu Thần thấy Sở Kiều Linh cười không đáp, tiếp tục truy hỏi.

“Là một loại kẹo.” Sở Kiều Linh bắt đầu lừa gạt Mục Thiếu Thần.

“Kia liên quan gì tới ta?” Mục Thiếu Thần khẳng định cảm thấy có hàm nghĩa gì đó.

“Bốn cô nương cảm thấy vẫn là Vương gia không biết thì tốt hơn, nếu không sẽ ảnh hưởng hình tượng của Vương gia.” Đôi mắt đen của Sở Kiều Linh nhìn rừng cây, hỏi hận trong lòng, sao phải đề cập với hắn nguời lì đường làm gì.

Trong rừng cây vẫn không có chút động tĩnh nào.

“Bốn vương không sợ hình tượng ảnh hưởng, vẫn muốn biết đáp án.” Mục Thiếu Thần vẫn đuổi sát không buông như cũ.

Sở Kiều Linh nhìn Mục Thiếu Thần ép sát từng bước, trầm nghĩ, gọi nguời là nguời lì đường đúng là hợp hình tượng.

Mục Thiếu Thần thấy Sở Kiều Linh lại nhìn rừng cây không trả lời, liền không truy hỏi nữa, đối với Sở Kiều Linh nói: “Nếu nàng không muốn nói vậy thì thôi, bọn họ đã đi rồi, chúng ta cũng đi thôi.”

“Ta nói bọn họ vẫn chưa đi, nguời có tin hay không?”

Đột nhiên Sở Kiều Linh nói.

“Có thể đúng như lời nàng nói, bọn họ còn ở bên trong, nhưng bọn họ không ra, ta sẽ không để cho nàng vào.”

Lập tức Mục Thiếu Thần biểu hiện thái độ.

Nếu bọn họ có thể chịu nổi châm biếm của hắn cùng Sở Kiều Linh mà không hiện thân, chỉ sợ là muốn dụ bọn họ đi vào, chuẩn bị cam bẫy đợi bọn họ, đương nhiên hắn không thể để Sở Kiều Linh mạo hiểm, muốn đi cũng là

hắn đi.

Mục Thiếu Thần thấy Sở Kiều Linh vẫn trầm tư không nói, dường như muốn tìm lại sự thật, liền nói tiếp: “Nàng hãy ở ngay đây, ta sẽ đi gặp bọn họ.”

Mục Thiếu Thần nói xong nhanh chóng đi vào trong rừng, Sở Kiều Linh thấy thế, theo bản năng đưa tay kéo tay hắn, nói: “Quên đi, chúng ta trở về thôi.”

Mục Thiếu Thần nhìn thấy động tác của Sở Kiều Linh trong mắt hiện lên ý cười, mà Sở Kiều Linh lại vội vàng buông tay ra, âm thầm ảo não, đầu tiên xoay người đi về phía trước, còn Mục Thiếu Thần thì lại nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bốn tỳ nữ

Edit: Min Mun

Mục Thiếu Thần cùng Sở Kiều Linh đi bộ về Duyệt lâu, trong rừng cây những hắc y nhân đó cũng không có hiện thân, sau khi trở lại duyệt lâu Mục Thiếu Thần cùng Sở Kiều Linh liền đều tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, Sở Kiều Linh thức dậy sớm, ở trong phòng suy tư khi nào hồi Tương Quân Phủ là thích hợp, liền thấy chuông quây báo lại, nói có bốn vị cô nương muốn gặp nàng.

Sở Kiều Linh trong lòng vừa động, liền hướng chuông quây thỉnh bốn vị cô nương tiến vào.

Không bao lâu, chuông quây dẫn bốn vị thị nữ ước chừng mười lăm sáu tuổi vào phòng, Sở Kiều Linh nhìn ra chuông quây lo lắng, ý bảo hắn không có việc gì, chuông quây liền lui đi ra ngoài.

Bốn gã nữ tử tiến vào sau liền cấp Sở Kiều Linh hành lễ, trong đó một nữ tử thân áo lam hướng Sở Kiều Linh nói: "Bái kiến tiểu thư, nô tì bốn người phụng hoàng thượng đến phụng dưỡng tiểu thư."

Sở Kiều Linh ngồi ở trước bàn, nhìn về phía trước mặt bốn nữ tử, chỉ thấy các nàng bốn người người người dung mạo không tầm thường, khóe miệng mỉm cười, cung kính thái độ làm cho người ta không thể soi mói.

Sở Kiều Linh mỉm cười, đối bốn nữ tử nói: "Các ngươi đứng lên rồi nói."

Bốn nữ tử lập tức đứng dậy, tất cung tất kính đứng ở Sở Kiều Linh trước mặt.

"Các người tên gọi là gì?" Sở Kiều Linh hỏi.

"Hồi tiểu thư, nô tì kêu Hồng Thục." Áo lam nữ tử đầu tiên nói.

"Hồi tiểu thư, nô tì kêu Lục Trúc."

"Hồi tiểu thư, nô tì kêu Bạch Hà."

"Hồi tiểu thư, nô tì kêu Mặc Lan."

Ba nữ tử khác cũng theo thứ tự báo ra tên mình.

"Hoàng thượng phân phó của các người như thế nào?" Sở Kiều Linh hỏi tiếp nói.

"Hồi tiểu thư, Hoàng thượng sai nô tì bốn người hảo hảo phụng dưỡng tiểu thư, không được có gì buông lỏng, bằng không chắc chắn nghiêm trị không tha." Hồng Thục đáp.

"Kiều Linh ngày khác ôn hòa hảo hảo khấu tạ hoàng thượng." Sở Kiều Linh đối với các nàng bốn người nói, nhưng phảng phất lại ở lăm bằm lăm bầu.

Sở Kiều Linh thấy bốn nữ trước mặt nhìn bản thân mình không chuyển mắt, phảng phất sợ hãi một tia biểu tình, Sở Kiều Linh trong lòng buồn cười, nào có nô tì như thế nhìn chủ tử, này rõ ràng là muốn ở trên mặt nàng nhìn ra cái gì dấu vết để lại.

"Một khi đã như vậy, các người hôm nay sẽ theo ta hồi Tương Quân Phủ đi." Sở Kiều Linh trong mắt lóe một tia ánh sáng nói.

"Dạ." Tứ nữ đồng thời đáp.

Lập tức, Sở Kiều Linh để bốn nàng mang quần áo của mình, chính nàng cầm lấy càn khôn thương của phụ thân, mang theo tứ nữ liền ra cửa phòng.

Sở Kiều Linh các nàng đi đến dưới lầu, chương quỳ liền đón đi lên, nói: "Sở tiểu thư, ngài đây là muốn đi đâu?"

"Hoàng thượng ngày hôm trước nói ta có thể hồi Tương Quân Phủ, ta hôm nay liền đi trở về."

Sở Kiều Linh đáp, nghĩ từ khi bản thân ở tại duyệt lâu, chương quỳ đối bản thân chiếu cố có thêm, dù sáng dù tối giúp đỡ bản thân, chắc là chịu nhân chi thác, nhưng không biết người nọ là ai, chẳng lẽ là hấn?

Một khuôn mặt anh tuấn nhất thời xuất hiện trong đầu, Sở Kiều Linh ảo não nhăn mày.

"Kia..." Chương quỳ muốn nói lại thôi, hấn muốn hỏi giờ phút này gia đi hoàng cung, hấn có biết hay không chuyện này? Nhưng trước mặt bốn nha đầu trực tiếp hỏi ra, hấn lại cảm giác tựa hồ không ổn.

Sở Kiều Linh nhìn ra chương quỳ băn khoăn, lạnh nhạt cười nói: "Đã nhiều ngày nhận được chương quỳ chiếu cố, Kiều Linh vô cùng cảm kích, ngày khác Kiều Linh còn có thể lại đến, đây là tiền thuê phòng cùng tiền cơm."

Sở Kiều Linh xuất ra một thỏi bạc đặt ở chương quỳ trên tay.

"Sở tiểu thư, ngài không cần..." Chương quỳ vội vàng cự tuyệt, rất muốn nói ngài không cần đãi thọ, gia nếu biết ta thu tiền của ngài nhất định sẽ không tha ta.

Sở Kiều Linh cũng không cho chương quỳ cơ hội cự tuyệt, liền mang theo tứ nữ ra duyệt đến lầu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Vương Cuồng Sủng, Tuyệt Sắc Tướng Môn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.